

CRONICILE DIN NARNIA
C.S. LEWIS

Jilțul de argint

Clive Staples Lewis

Cronicle din Namia - Vol. 6

JILȚUL DE ARGINT

Capitolul 1

ÎN SPATELE SĂLII DE GIMNASTICĂ.

Era o zi mohorâtă de toamnă și Jill Pole plângea în spatele sălii de gimnastică. Plângea fiindcă o terorizaseră Aia. Cum cartea aceasta nu va fi o poveste despre școală, voi spune cât mai puțin posibil despre școala lui Jill, subiectul nefiind deloc plăcut. Era o Școală Experimentală, o școală de băieți și fete, ceea ce pe vremuri se numea o școală „mixtă”; nu chiar atât de mixtă totuși, socoteau unii, pe cât de „mixate” și învălmășite erau ideile din capul celor care o conduceau. Oamenii aceștia erau de părere că băieții și fetele trebuiau lăsați să facă ce voiau. Or, din păcate, ceea ce le plăcea cel mai mult celor zece-cincisprezece băieți și fete din clasele mari era să-i terorizeze pe ceilalți. Continuau să se petreacă tot felul de lucruri, lucruri de-a dreptul oribile, care la o școală obișnuită ar fi fost date în vileag și oprite în jumătate de trimestru; ei bine, nu și la școala asta. Sau chiar dacă se întâmpla totuși așa, cei care le săvârșiseră nu erau exmatriculați și nici pedepsiți. Directoarea zicea că elevii aceștia erau niște cazuri psihologice interesante, așa că îi chema la ea și stătea de vorbă cu ei ore în șir. Iar dacă te pricepeai cum s-o iei pe directoare și ce să-i spui, te pomeneai că ai ajuns și elev preferat, când de fapt altceva ar fi fost de așteptat.

Acesta era motivul pentru care în acea zi mohorâtă de toamnă, Jill Pole plângea pe cărăruia abruptă de lângă tufișurile din spatele sălii de gimnastică. Și, pe când tot plângea ea așa, necăjită, de după colțul clădirii a apărut fluierând un băiat, cu mâinile în buzunare. Puțin a lipsit să nu se ciocnească de ea.

— De ce nu caști ochii pe unde mergi? zise Jill Pole.

— Bine, bine, spuse băiatul, dar nu-ncepe acum — și pe urmă, văzând cum arăta la față: Hei, Pole, ce-ai pățit?

Jill doar se strâmba; așa cum te strâmbi când încerci să spui ceva, dar știi că dacă vorbești te pui iar pe plâns.

— Tot Ȃia, presupun – ca de obicei, zise băiatul, furios, vârându-și și mai adânc mâinile în buzunare.

Jill încuviință din cap. Nu era nevoie să spună nimic, chiar dacă ar fi fost în stare. Știa prea bine amândoi.

— Uite ce e, începu băiatul, n-are nici un rost ca noi toți...

Era bine intenționat, însă vorbea efectiv ca un om care se pregătește să-i tragă un perdaf cuiva. Lui Jill i-a sărit țandăra numaidecât (ceea ce ți se poate întâmpla foarte ușor când cineva te-a întrerupt din plâns).

— Oh, pleacă de-aici și vezi-ți de treaba ta, i-o reteză ea. De ce-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala, mă rog? Faci pe deșteptul și-ți închipui că poți să ne spui noua ce-ar trebui să facem! Păi, după mintea ta, probabil ar trebui să ne gudurăm tot timpul pe lângă Aia, să le intrăm pe sub piele și să facem sluj în fața lor, așa ca tine.

— Oh, Doamne! exclamă băiatul, așezându-se pe iarbă lângă tufișuri, dar ridicându-se numaidecât, întrucât iarba era udă learcă. Din păcate, îl chema Eustace Scrubb{ 1 }, însă nu era rău la suflet.

— Pole! zise el. Crezi ca e drept? M-ai văzut tu pe mine făcând așa ceva în trimestrul ăsta? Uiți că i-am ținut piept lui Carter în povestea cu iepurele? Și că am păstrat secretul despre Spiwins – chiar și în caznele torturii? Uiți că...

— N-n-nu știu și nu-mi pasă, îngăimă Jill, printre suspine de plâns.

Scrubb observă că Jill nu-și revenise și, cu mult bun-simț, se gândi să-i ofere o bomboană de mentă. Și își luă și el una. În scurt timp, Jill începu să vadă lucrurile ceva mai limpede.

— Îmi pare rău, Scrubb, zise ea, imediat. N-am fost corectă cu tine. N-ai făcut toate chestiile alea trimestrul ăsta.

— Păi, șterge cu buretele ultimul trimestru, dacă poți, îi zise Eustace. Eram altfel pe atunci. Eram – ei, drăcia dracului, o lichea, asta eram!

— La drept vorbind, cam așa e, să știi, îi spuse Jill.

— Înseamnă că ai remarcat că m-am schimbat? o întrebă Eustace.

— Și nu numai eu, să știi, îi confirmă Jill. Toată lumea spune asta. Până și Ȃia au observat. Eleanor Blakiston a auzit-o pe Adela Pennyfather vorbind despre asta în vestiar, ieri. Zicea: „Nu știu cine-a pus mâna pe puștiulică ăla, Scrubb. Nu se mai lasă deloc mânuit trimestrul ăsta. Va trebui să ne ocupăm de el imediat.”

Eustace se cutremură de groază. Toată lumea de la școala Experimentală știa cum era „să se ocupe” Aia de tine.

Amândoi copiii tăcură câteva clipe. De pe frunzele de leandru picurau stropi mici.

— De ce erai altfel trimestrul trecut? îl întrebă acum Jill.

— Am pățit în vacanță o sumedenie de lucruri ciudate, îi răspunse Eustace, misterios.

— Ce fel de lucruri? se interesă Jill.

Eustace nu spuse nimic o bună bucată de timp. După care, zise:

— Uite ce e, Pole, amândoi urâm locul ăsta mai mult decât orice pe lume. Am sau n-am dreptate?

— Păi, cum să n-ai dreptate! îi răspunse Jill.

— Atunci, cred efectiv că pot avea încredere în tine.

— Ei, nu mai spune, bravo ție! i-o trânti Jill.

— Da, dar e vorba de un secret efectiv nemaipomenit. Măi Pole, tu chiar crezi că niște lucruri sunt întocmai cum spun eu? Mă refer la niște lucruri pe care alții, aici, le-ar lua în derâdere.

— N-am fost pusă în asemenea situații, însă cred ca da, îi răspunse Jill.

— M-ai putea crede dacă ți-aș spune că, în vacanță, am fost în altă lume – alta decât lumea asta a noastră?

— Nu înțeleg la ce te referi.

— Bun, atunci hai să nu ne mai batem capul cu chestia asta cu lumile. Cum ar fi dacă ți-aș povesti ca am fost într-un loc unde animalele pot vorbi și unde există... ăăă... vrăji și balauri... și... în fine, toate chestiile alea de care auzi în basme.

Scrubb se simțea tare stânjenit spunând toate astea, motiv pentru care se făcuse roșu la față.

— Și cum ai ajuns acolo? îl descusu Jill. Se simțea și ea ciudat de sfioasă.

— Singura cale de a ajunge acolo este prin Vrajă, o lămuri Eustace, aproape în șoaptă. M-am dus cu doi veri de-ai mei. Am fost, pur și simplu, luați pe sus, fulgerător. Ei mai fuseseră acolo, înainte.

Acum, fiindcă vorbeau în șoaptă, lui Jill îi venea parcă mai ușor să creadă ce auzea. Apoi, dintr-o dată, o copleși o bănuială oribilă și spuse (cu atâta înverșunare, încât pe moment parcă era o tigroaică):

— Dacă aflu că ți-ai bătut joc de mine, nu mai vorbesc cu tine niciodată, pricepi, absolut niciodată.

— Nu mi-am bătut joc de tine, jur, încercă s-o liniștească Eustace. Jur pe – pe tot.

(Pe vremea când eram eu elev, se zicea: „Jur pe Biblie”. Numai că la Școala Experimentală nu se punea mare preț pe Biblie.)

— Bine, făcu Jill. Te cred.

— Și n-ai să spui nimănui?

— Drept cine mă iei, mă rog?

Erau foarte emoționați și entuziaști spunând asta. Dar după aceea, când se uită în jurul ei și văzu cerul mohorât de toamnă și când auzi cum de pe frunze picura apa țâșnind și când se gândi la atmosfera iremediabil dezolantă de la Școala Experimentală (trimestrul avea treisprezece săptămâni, or nu trecuseră decât două), Jill zise:

— Dar, la urma urmei, la ce bun? Tot nu suntem acolo: suntem aici. Și e mai mult decât clar că nu putem ajunge acolo. Sau putem?

— Asta m-am tot întrebat și eu, îi răspunse Eustace. Când ne-am întors din Locul acela, cineva a spus că frații Pevensie (ăștia-s verii mei) nu vor mai putea niciodată să se întoarcă acolo. Asta fiindcă fuseseră deja de trei ori, înțelegi? Probabil că asta le-a fost porția, însă despre mine n-a spus așa ceva. Păi, e limpede că mi-ar fi spus și mie, doar dacă n-o fi vrut să-mi dea de înțeles că mă pot întoarce acolo, nu-i așa? Și mă tot frământ și mă întreb, oare nu putem, oare n-am putea...?

— Să facem ceva ca să se întâmple așa, asta voiai să spui?

Eustace încuviință din cap.

— Vrei să spui că am putea desena un cerc pe pământ, în care să scriem tot felul de litere stranie – și să ne postăm în interior – unde să îngânăm farmece și vrăji?

— Ei bine, zise Eustace, după ce reflectase profund. Cam la asta mă gândeam și eu, deși n-am făcut-o niciodată. Dar acum, când se pune concret problema, am impresia că treburile astea cu cercuri și ce mai spuneai tu sunt niște aiureli. Nu cred că lui i-ar plăcea. Ar părea că într-un fel ne închipuim că l-am putea determina să facă un anumit lucru. Așa că, pe cuvânt, cred că nu ne rămâne decât să-l rugăm.

— Cine-i persoana asta despre care tot vorbești?

— În locul acela i se spunea Aslan, îi răspunse Eustace.

— Ce nume ciudat!

— Nici pe jumătate atât de ciudat ca el! rosti Eustace, foarte grav. Dar hai să începem. Nu văd ce rău ar fi dacă doar îl rugăm. Hai să stăm în picioare unul lângă celălalt, așa. Și întindem mâinile în față, cu palmele în jos: cum făceau pe insula lui Ramandu...

— Pe insula cui?

— Îți povestesc despre asta altă dată. Și s-ar putea să-i placă să stăm cu fața spre răsărit. Ia să vedem, în ce parte o fi estul?

— Habar n-am, zise Jill.

— Extraordinar! Fetele astea nu știu niciodată care sunt punctele cardinale, remarcă Eustace.

— Hai că nici tu nu le știi, i-o trânti Jill, indignată.

— Ba le știu, dacă faci bine și nu mă mai întrerupi atâta. Gata, acum știu. Încoace e estul, înspre leandri. Bun, acum repetă după mine, da?

— Ce să repet? îl întreabă Jill.

— Repeti ce spun eu, desigur, îi răspunse Eustace. Haide...

Și începu:

— Aslan, Aslan, Aslan!

— Aslan, Aslan, Aslan, repetă Jill.

— Te rog, lasă-ne să intrăm în...

În acel moment, din cealaltă parte a sălii de gimnastică, un glas strigă: „Pole? Da. Știu eu unde e. Bocește în spatele sălii de gimnastică. S-o aduc de-acolo?”

Jill și Eustace se uitară unul la celălalt, se vârâră sub leandri și începură să urce panta abruptă și gloduroasă, printre tufișuri și copaci, cu o viteză care le făcea mare cinste. (Datorită metodelor ciudate de predare de la Școala Experimentală, nu învățai prea multă franceză, matematică, latină sau alte chestii din astea; dar învățai foarte multe despre cum s-o ștergi repede și tiptil, când te caută Aia.)

După ce urcară pieptiș așa cam un minut, se opriră să asculte, iar după zgomotele pe care le auzeau își dădură seama că erau urmăriți.

— Măcar de-ar fi poarta deschisă! zise Scrubb în timp ce-și vedeau de drum, iar Jill încuviință din cap. Căci, sus, în vârful dâmbului cu tufișuri și copaci, se afla un zid de piatră înalt, iar în acel zid era o poartă, pe care ieșeai pe o landă plină cu bălării. Poarta aceasta era aproape întotdeauna încuiată. Unora li se mai întâmplase, însă, să o găsească și deschisă; dar asta poate doar o singură dată. Dar vă puteți, cred, imagina că, știind chiar că nu

fusese așa decât o singură dată, lumea tot spera și încerca poarta, să vadă dacă era descuiată; căci, dacă se întâmpla să nu fie încuiată, aveai posibilitatea s-o ștergi din școală fără să fii văzut.

Jill și Eustace, amândoi foarte încinși și murdari de la cât merseseră coșcoviți pe sub leandri, ajunseră, gâfâind, sus la zid. Iar acolo era poarta, închisă ca de obicei.

— Sunt convins că încerc degeaba, zise Eustace, cu mâna pe clanță; și pe urmă: O-o-o, extraordinar!

Căci apăsând pe clanță, ușa se deschise.

Cu câteva clipe înainte, amândoi avuseseră de gând să treacă pe poartă cât ai zice pește, de s-ar fi întâmplat ca poarta să nu fie încuiată; însă, când poarta se deschise, încremeniră amândoi, teribil de șocați. Căci ceea ce vedeau acum era cu totul altceva decât ceea ce se așteptaseră să vadă.

Se așteptaseră să vadă panta cenușie și plină de ierburi și tufișuri urcând tot mai sus, spre cerul de toamnă mohorât. În schimb, dădură cu ochii de razele strălucitoare ale soarelui. Se revărsau pe poartă, așa cum lumina unei zile de iunie se revarsă într-un garaj când deschizi ușa. Picăturile de rouă de pe iarbă sclipeau ca niște mărgelile sub strălucirea soarelui și se vedea chiar cât de murdară și de mânjită de lacrimi era Jill. Iar lumina soarelui venea din ceea ce părea limpede a fi o altă lume – atât cât puteau vedea ei din ea. Vedeau iarbă moale, mai moale și mai strălucitoare decât văzuse Jill vreodată și cer albastru, și, țâșnind încolo și înapoi, niște chestii atât de strălucitoare, încât ar fi putut fi giuvaiere sau fluturi uriași.

Deși tânjise după așa ceva, Jill era speriată. Se uită la Scrubb și văzu că și el era speriat.

— Haide, Pole, zise el, gâfâind.

— Nu ne putem întoarce? E bine ce facem? întrebă Jill.

În acel moment, un glas ticălos și răutăcios strigă din spate pițigăiat:

— Stai așa, Pole. Toată lumea știe unde ești. Coboară numaidecât.

Era vocea lui Edith Jackle, care, deși nu făcea parte din grupul Ălora, era din categoria lingăilor și a puitorilor care se băgau pe sub pielea lor.

— Repede! zise Scrubb. Vino aici. Să ne ținem de mână, nu care cumva să fim despărțiți.

Și, până ca Jill să se dezmeticească, o înhăță de mână și o trase spre poartă, afară, lăsând în urmă terenul școlii, lăsând în urmă Anglia, lăsând în urmă toată lumea noastră și pășind în Locul acela.

Sunetul vocii lui Edith Jackle încetă, așa cum se oprește radioul când apeși pe buton. Instantaneu, din toate părțile se auzi un alt sunet. Venea de la cheștiile alea strălucitoare de deasupra capului, care se dovediră acum a fi păsări. Făceau mare gălăgie, însă zgomotul era mai degrabă ca o muzică – o muzică destul de novatoare, pe care inițial nu o poți pricepe – nesemnând deloc cu ciripitul păsărilor din lumea noastră. Și, totuși, în ciuda cântului aceluia, în jurul lor domnea o imensă liniște de fond. Liniștea aceasta, combinată cu prospețimea aerului, o făcu pe Jill să creadă că se aflau, pesemne, în vârful unui munte foarte înalt.

Scrubb o ținea în continuare de mână și mergeau înainte, holbând ochii în toate direcțiile. Jill văzu că peste tot creșteau niște copaci uriași, ca un fel de cedri, dar mai mari. Dar, cum nu creșteau unul lângă altul și ținând seama de faptul că la poalele lor nu era nici un fel de vegetație, puteai vedea la mare distanță prin pădure, în stânga și în dreapta. Și, cât vedea Jill cu ochii, era peste tot la fel – iarbă moale și joasă, păsări care zburau de colo-colo, cu pene galbene, sau albastre ca libelulele, ori în nuanțele curcubeului, umbre albastrii și pustietate. Nici o adiere de vânt nu tulbura aerul rece și strălucitor. Era o pădure tare pustie.

Drept în față, nu mai erau arbori: doar cerul albastru. Continuară să meargă drept înainte, fără să vorbească, până ce Jill îl auzi pe Scrubb spunând: „Ai grijă!” și se smuci singură înapoi. Erau chiar pe marginea unei stânci.

Jill se număra printre norocoșii care nu au rău de înălțime. N-o deranja nicidecum să stea pe buza unei prăpăstii. O cam deranja însă că Scrubb o trăgea înapoi – „de parcă aș fi copil mic”, zicea ea – așa că își smulse mâna din mâna lui. Când văzu cât de alb se făcuse la față, simți că îl disprețuiește.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea Și, ca să-i arate că ei nu-i era frică, se postă chiar pe marginea stâncii; de fapt, nițel cam prea în margine, până și după gustul ei. Pe urmă, privi în jos.

În clipa aceea, își dădu seama că lui Scrubb i se puteau, totuși, găsi ceva scuze pentru faptul că se făcuse alb ca varul, căci nici o stâncă din lumea noastră nu s-ar fi putut compara cu asta. Închipuiți-vă că vă aflați în vârful celei mai înalte stânci pe care ați văzut-o vreodată. Și mai închipuiți-vă că priviți jos, până în fundul prăpastiei. Și pe urmă închipuiți-vă că prăpastia asta continuă și mai adânc, încă pe atât, de zece ori încă pe atât, de douăzeci de ori încă pe atât. Iar după ce ați privit în jos pe toată distanța asta,

închipuți-vă niște chestiute albe pe care, la prima vedere, le-ai putea confunda cu niște oi, dar care îți dai seama numaidecât că sunt niște nori – nu mici rotocoale de ceață, ci niște nori albi, enormi și pufoși, mai curând ca niște munți. Și, în cele din urmă, printre norii aceia, zărești în sfârșit fundul adevărat, atât de departe, încât nu-ți poți da seama dacă e ca un șes sau ca o pădure, dacă e uscat sau apă: mult mai departe sub acei nori, decât e distanța de la ei, în sus, până la tine.

Jill se holba în jos. Pe urmă, se gândi că în fond nu strica să facă, totuși, un pas înapoi; însă nu prea avea chef, de teamă că Scrubb ar putea crede cine știe ce despre ea. După aceea, se decise brusc că nici nu-i păsa de ce credea el, fiind gata să se tragă înapoi de la muchia aceea oribilă de stâncă și să nu mai râdă în viața ei de cei care au rău de înălțime. Dar, când încercă să se miște, constată că nu putea. Parcă avea niște pietroaie în loc de picioare. Totul îi plutea în fața ochilor.

— Ce faci, Pole? Vino înapoi – nu fi tâmpită! strigă Scrubb. Însă vocea lui venea parcă de foarte departe. Simți cum Scrubb o înhață zdravăn. Numai că acum Jill nu mai avea nici un control asupra brațelor și a picioarelor ei. A urmat un moment de încheștare la marginea stâncii. Jill era prea înspăimântată și prea amețită ca să-și mai dea seama ce face, însă de două lucruri și-a amintit până la capătul zilelor (îi reveneau adesea în vis). O dată era faptul că s-a smuls din încheștarea lui Scrubb și, pe urmă, că în același moment Scrubb, cu un urlet de groază, și-a pierdut echilibrul și-a zburat drept în prăpastie.

Noroc că Jill n-a avut răgazul să se gândească la ce făcuse. Un animal uriaș, colorat strălucitor, se năpustise la marginea stâncii. Stătea lungit pe jos, aplecat peste buza prăpastiei și (aici e partea ciudată) sufla. Nu răgea și nici nu sforăia pe nări, ci pur și simplu sufla cu botul larg deschis; și sufla aerul afară încontinuu, așa cum aspiratorul absoarbe tot timpul. Jill stătea lungită atât de aproape de făptura aceea, încât simțea cum răsuflarea vibra constant în toate mădularele animalului. Și stătea așa nemișcată, fiindcă nu se putea ridica. Simțea că leșină: și, într-adevăr, tare mult ar fi vrut de fapt să leșine, numai că leșinurile nu vin așa, când vrem noi. În cele din urmă a văzut, departe de tot, dedesubt, o fărâmbă mititică și neagră plutind prin aer, la distanță de stâncă și oarecum în sus. Pe măsură ce se ridica, se îndepărta tot mai mult. Când a ajuns aproape la același nivel cu vârful stâncii, era atât de departe încât nici nu se mai zărea. Era limpede că se îndepărta de ei cu

mare viteză. Lui Jill i-a trecut prin cap că făptura de lângă ea împingea fărămă aceea tot mai departe, suflând spre ea.

S-a întors și s-a uitat la făptura aceea. Era un leu.

Capitolul 2

JILL PRIMEȘTE O MISIUNE.

Fără să întoarcă privirea spre Jill, Leul se ridică în picioare și mai suflă o dată. După care, ca și cum ar fi fost mulțumit de treaba făcută, se răsuci în loc și porni înapoi spre pădure, cu pași mari și rari.

— Cred că am visat, nu se poate altfel, sigur cred că am visat, își zicea Jill. Am să mă trezesc numaidecât.

Numai că nu visase și, de aceea, nici n-a avut de ce să se trezească.

— Ce rău îmi pare că am venit în locul ăsta îngrozitor, zise Jill. Nu cred că Scrubb știa mai multe decât mine despre cum e pe-aici. Sau, dacă știa, n-ar fi trebuit să mă aducă aici fără să mă prevină despre ce e vorba, ca să știu și eu la ce să mă aștept. Ce vină am eu că el a căzut de pe stâncă?! Dacă m-ar fi lăsat în pace, am fi fost amândoi în regulă.

Pe urmă, își aminti iarăși de urletul pe care îl scosese Eustace când căzuse și izbucni în lacrimi.

Plânsul nu strică în felul lui, atâta timp cât te ține. Însă, mai devreme sau mai târziu, tot trebuie să te oprești și, după aceea, tot n-ai scăpat: mai ai să te hotărăști ce vei face. Când Jill încetă cu plânsul, constată că îi era groaznic de sete. Stătuse lungită cu fața în jos, iar acum se așeză în capul oaselor. Păsările nu mai cântau și în jur domnea o liniște desăvârșită, cu excepția unui mic sunet persistent, care părea să vină de la mare distanță. Ascultă cu atenție și ajunsese la concluzia că era vorba de zgomotul caracteristic unei ape curgătoare.

Jill se ridică în picioare și privi în jurul ei cu multă precauție. Nici urmă de Leu; numai că erau atâtea copaci, încât n-ar fi fost exclus ca animalul să fie foarte aproape, iar ea să nu-l poată vedea. De unde știa ea, în fond, că nu era vorba de mai mulți lei? Însă, cum setea o chinuia din ce în ce mai rău, își luă inima în dinți și porni să caute apa curgătoare. Mergea pe vârful degetelor, furișându-se cu prudență din copac în copac și oprindu-se să tragă cu ochiul de jur-împrejur, la fiecare pas.

În pădure era atât de liniște, încât nici nu i-a fost greu să-și dea seama de unde venea zgomotul. Acesta se auzea din ce în ce mai clar și, mai repede decât se aștepta, fetița ajunsese într-o poiană și văzu pârâul, strălucitor ca

sticla, care curgea peste iarbă, la o aruncătură de băț. Dar, deși văzând apa i se făcuse de zece ori mai sete decât îi era înainte, nu se năpusti să bea. Rămase acolo, ca împietrită, cu gura larg deschisă. Și avea toate motivele: exact lângă pârau stătea lungit Leul.

Stătea lungit pe jos, cu capul ridicat și cu cele două labe din față întinse înainte, ca leii din Trafalgar Square. Își dădu seama numaidecât că o văzuse, căci câteva clipe se uitase drept în ochii ei, întorcând apoi privirea – ca și cum ar fi cunoscut-o foarte bine, neavând o părere prea grozavă despre ea.

„Dacă o rup la fugă, se ia imediat după mine, se gândea Jill. Iar dacă merg înainte, îi cad drept în bot.”

Oricum, chiar dacă ar fi încercat, tot nu s-ar fi putut clinti din loc și nici n-ar fi izbutit să-și dezlipească ochii de pe leu. Cât a durat, efectiv, ținutarea în loc nu știa exact; parcă ceasuri în șir, după părerea ei. Și setea o chinuia acum atât de cumplit, încât Jill simțea că nici nu-i mai păsa dacă o mânca Leul, numai să știe că apuca întâi să ia și ea o gură de apă.

— Bea, dacă ți-e sete.

Erau primele cuvinte pe care le auzea, de când Scrubb vorbise cu ea pe marginea stâncii. O secundă, se holbă încolo și încoace, întrebându-se cine vorbise. Pe urmă, vocea se auzi din nou:

— Dacă ți-e sete, vino și bea.

Și firește că și-a amintit ce îi spusese Scrubb despre animalele vorbitoare din acea altă lume și și-a dat seama că leul era cel care vorbea. Oricum, de data asta văzuse cum mișcase din buze, iar glasul lui nu era glas de om. Era mai profund, mai sălbatic și mai puternic; un fel de voce grea, ca de aur. Nu însemna că era mai puțin speriată decât înainte, însă spaima de acum era cu totul altfel.

— Nu ți-e sete? o întrebă Leul.

— Ba mor de sete, zise Jill.

— Atunci, bea, o îndemnă Leul.

— Se poate – nu s-ar putea cumva – v-ar deranja să vă dați la o parte, până beau și eu un pic?

Leul îi răspunse doar printr-o privire și un mârâit foarte gros. Și, privind lung la trupul acela masiv care nici gând n-avea să se urnească din loc, Jill își dădu seama că aceeași rugămintă ar fi putut la fel de bine să o adreseze muntelui din față, care, la fel ca și Leul, nici nu s-ar fi clintit.

Clipocitul delicios al pâraului o scotea din minți.

— Promiți că n-ai să... n-ai să-mi faci nimic, dacă mă apropii? îl întrebă Jill.

— Eu nu promit nimic, a zis Leul.

Lui Jill îi era atât de sete acum, încât, fără să bage de seamă, făcuse un pas înainte.

— Dar mănânci fete? îl descusu ea.

— Am înghițit cu totul fete și băieți, femei și bărbați, regi și împărați, cetăți și regate, zise Leul.

Nu spusese asta ca și cum s-ar fi fălit și nici ca și cum i-ar fi părut rău sau ar fi fost furios. O spusese pur și simplu.

— N-am curajul să vin să beau, spuse Jill.

— Atunci, ai să mori de sete, îi zise Leul.

— Oh, Doamne! exclamă Jill și se mai apropie cu un pas. Mai bine mă duc să caut alt pârau.

— Nu mai există alt pârau, spuse Leul.

Lui Jill nu-i trecu prin minte să pună cumva la îndoială spusele Leului – nimeni n-ar fi putut face asta, dacă i-ar fi văzut chipul sever și serios – și, brusc, se trezi că se hotărâse. În viața ei nu făcuse ceva mai periculos, dar se duse până la pârau, îngenunche și luă apă cu mâna făcută căuș. Era cea mai rece și cea mai proaspătă apă pe care o băuse vreodată. Nu era nevoie să bei prea multă, căci îți astâmpăra setea numaidecât. Înainte de a-și muia buzele în apa aceea, avusese de gând să plece ca din pușcă de lângă Leu, în clipa în care termina de băut. Acum, înțelese că lucrul acesta ar fi într-adevăr cel mai primejdios. Se ridică în picioare și rămase așa, cu buzele încă ude.

— Vino încoace, îi zise Leul.

Așa că n-a avut încotro. Ajunsese acum aproape între labele lui din față, uitându-se drept la chipul lui. Numai că n-a putut suporta prea mult privirea lui fixă și a trebuit să coboare ochii.

— Copil de om, zise Leul. Unde e Băiatul?

— A căzut de pe stâncă, spuse Jill, adăugind: domnule. Nu știa cum să-i spună altfel și i se părea o obraznicie să nu-i spună în nici un fel.

— Cum de s-a întâmpat așa ceva, Copil de om?

— A încercat să mă împiedice pe mine să cad, domnule.

— Și de ce stăteați atât de aproape de margine, Copil de om?

— Făceam pe grozava, domnule.

— Foarte bun răspunsul, Copil de om. Să nu mai faci așa. Și acum (pentru prima oară chipul Leului nu mai părea atât de sever) află că Băiatul e teafăr. L-am suflat până în Namia. Însă, fiindcă ai făcut ce-ai făcut, misiunea ta va fi mai grea.

— Vă rog, domnule, ce misiune?

— Misiunea pentru care te-am chemat pe tine și pe el aici, afară din lumea voastră.

Jill era tare nedumerită. „Pesemne că mă confundă cu altcineva”, se gândea ea. Nu îndrăznea să-i spună asta Leului, deși simțea că lucrurile se puteau încurca îngrozitor, dacă n-o făcea.

— Spune cu glas tare ce gândești, Copil de om, îi zise Leul.

— Mă întrebam – adică – n-ar fi vreo confuzie la mijloc? Fiindcă să știți că pe mine și pe Scrubb nu ne-a chemat nimeni. Scrubb a zis că trebuia să strigăm – să strigăm pe Cineva – cu un nume pe care nu-l cunoșteam – și că poate acel Cineva ne dădea drumul înăuntru. Și așa am făcut, după care am găsit poarta descuiată.

— Nu m-ați fi strigat, dacă nu v-aș fi strigat eu pe voi, spuse Leul.

— Atunci, dumneavoastră sunteți acel Cineva, domnule? întrebă Jill.

— Da. Și acum vei afla care e misiunea ta. Departe de aici, pe tărâmul Namiei, trăiește un rege bătrân, care e trist fiindcă nu are nici un urmaș de același sânge cu el, căruia să-i lase moștenire tronul. Nu are nici un moștenitor, pentru că unicul său fiu a fost furat cu mulți ani în urmă și nimeni în Namia nu știe unde a fost dus prințul sau dacă mai e măcar în viață. Dar e în viață. Îți poruncesc să-l cauți pe acest prinț pierdut și ori îl găsești și îl aduci înapoi acasă la tatăl lui, străduindu-te din răputeri să dai de el; ori te întorci în lumea ta.

— Cum, vă rog? zise Jill.

— Am să-ți spun, Copilă, făcu Leul. Iată semnele prin care te voi călăuzi în căutarea ta. Primul: de îndată ce va păși în Namia, Băiatul Eustace se va întâlni cu un prieten drag de odinioară. Trebuie să îl salute numaidecât; dacă o va face, veți avea amândoi ajutor bun. Al doilea: trebuie să pleci din Namia spre nord, până ce ajungi la cetatea ruinată a vechilor uriași. Al treilea: vei găsi ceva scris pe o piatră în acea cetate ruinată și va trebui să faci precum scrie acolo. Al patrulea: îl vei recunoaște pe Prințul pierdut, dacă îl vei găsi, după faptul că va fi prima persoană întâlnită în călătoriile tale, care îți va cere să faci ceva în numele meu, în numele lui Aslan.

Cum i se păru că Leul terminase, Jill se gândi că nu strica să spună și ea ceva. Așa că zise:

— Vă mulțumesc frumos. Am să văd.

— Copilă, zise Aslan, cu glas ceva mai blând, poate nu vezi chiar atât de bine. Dar nu trebuie să uiți primul pas. Repetă-mi, în ordine, cele patru semne.

Jill încercă, însă nu izbuti prea bine. Așa că Leul o corectă și o puse să le repete iarăși și iarăși, până ce Jill ajunsese să le spună perfect. A avut multă răbdare cu ea, așa că, după ce au terminat, Jill și-a luat inima în dinți și l-a întrebat:

— Vă rog, cum pot să ajung în Namia?

— Pe răsuflarea mea, îi zise Leul. Te voi sufla până în vestul lumii, cum l-am suflat și pe Eustace.

— Am să-l prind la timp ca să-i pot spune primul semn? Dar presupun că nu contează. Dacă vede un vechi prieten, cum să nu se ducă să vorbească cu el?!

— N-ai timp de pierdut, îi spuse. De aceea trebuie să te trimit numaidecât. Vino. Mergi în fața mea până la marginea stâncii.

Jill știa prea bine că dacă nu mai era timp de pierdut era doar din vina ei. „Dacă nu m-aș fi dat așa în spectacol, Scrubb și cu mine am fi mers împreună. Și ar fi auzit și el toate instrucțiunile”, se gândea ea. Așa că a făcut cum i s-a spus. I se părea foarte alarmant să meargă înapoi spre marginea stâncii, mai ales că Leul nu pășea lângă ea, ci în spatele ei, nefăcând nici un zgomot cu labele moi.

Însă cu mult înainte de a se apropia de buza prăpastiei, glasul din spatele ei spuse:

— Stai pe loc. În câteva clipe, voi sufla. Dar mai ales nu uita, nu uita, nu uita semnele. Repetă-ți-le când te scoli dimineața și când te culci seara, dar și când te trezești noaptea din somn. Și, oricât de stranii ar fi lucrurile care ți s-ar putea întâmpla, nu te lăsa abătută din calea ta și urmează semnele. În al doilea rând, vreau să te previn. Aici, pe munte, am vorbit cu tine clar: nu voi face adesea la fel și în Namia. Aici, pe munte, aerul e curat și limpede și așa e și mintea ta; pe măsură ce vei cădea în Namia, aerul se va îngroșa. Fii cu mare băgare de seamă să nu-ți zăpăcească mintea. Iar semnele pe care le-ai învățat aici nu vor semăna deloc cu ceea ce crezi tu că ar trebui să semene, atunci când le vei întâlni acolo. De aceea, e foarte important să le știi pe de

rost și să nu dai nici un fel de atenție aparențelor. Ține minte semnele și crede în ele. Nimic altceva nu contează. Și acum, fiică a Evei, drum bun...

Spre sfârșitul spuselor lui, vocea îi devenise tot mai slabă, iar acum se stinse cu totul. Jill privi în spate. Spre uimirea ei, văzu stânca la peste o sută de metri în urmă, iar pe Leu îl zări pe marginea prăpastiei, ca o pată aurie și strălucitoare. Își încheștase dinții și pumnii, așteptându-se ca respirația Leului să fie ca un suflu cumplit de puternic; însă răsuflarea lui fusese efectiv atât de lină, încât Jill nici nu-și dăduse seama când părăsise pamântul. Și acum, pe o distanță de mii și mii de metri dedesubt, în jurul ei, nu era decât aer.

Pentru o fracțiune de secundă doar, se simți speriată. Pe de o parte, lumea de sub ea era atât de departe, încât i se părea că n-avea nimic de-a face cu ea. Pe de altă parte, era foarte confortabil să plutească așa, pe răsuflarea Leului. Descoperi că putea sta întinsă pe spate sau pe burtă, că se putea răsuci cum poftea, exact ca în apă (dacă ai învățat să faci pluta bine). Și, întrucât se mișca în ritmul răsuflării, nu era deloc vânt, iar aerul părea delicios de cald. Nu era nicidecum ca în avion, unde e mult zgomot și simți toate vibrațiile. Dacă Jill ar fi fost vreodată cu balonul, poate i s-ar fi părut că seamănă cu ceea ce i se întâmpla acum; doar că de astă dată era mult mai bine.

Când întoarse capul acum, evaluă pentru prima oară adevărata mărime a muntelui de pe care plecase.

Se întreba cum de un munte atât de uriaș nu era acoperit de zăpadă și gheață – „însă presupun că totul e altfel în lumea asta”, se gândi Jill. Pe urmă privi sub ea; dar fiind atât de sus, nu-și putu da seama dacă plutea peste uscat sau peste mare și nici cu ce viteză se deplasa.

— Ei, fir-ar să fie! Semnele! zise Jill, brusc. Ce-ar fi să le mai repet?! O secundă-două, o cuprinse panica, însă constată repede că încă le putea spune corect. Bun, deci asta e în regulă, zise ea și se lungi pe aer ca pe o sofa, oftând mulțumită.

— Păi, e limpede că am dormit, își zise Jill după câteva ceasuri. Auzi, să dormi în aer! Mă întreb dacă a mai făcut careva așa ceva. Eu nu cred. Oh, la naiba – probabil că Scrubb! În aceeași călătorie, cu ceva înaintea mea. Ia hai să vedem cam cum e acolo, jos.

Văzu un fel de câmpie enormă, de un bleumarin foarte închis. Dealuri nu se zăreau, însă niște chestii albe destul de măricele se mișcau încet peste ea.

„Ăștia or fi norii, se gândi ea. Dar mult mai mari decât cei pe care îi vedeam de pe stâncă. Presupun că sunt mai mari, fiindcă sunt mai aproape, înseamnă că tot mai cobor. Să-l ia naiba de soare!”

Soarele, care la începutul călătoriei fusese deasupra capului, acum îi intra drept în ochi. De unde se putea deduce că și el cobora, dar înaintea ei. Scrubb avea dreptate când spunea că Jill (nu știu cum e cu fetele în general) nu prea avea habar de punctele cardinale. Altminteri, ar fi știut că, atunci când soarele începe să-ți intre în ochi, înseamnă că mergi spre vest.

Privind fix spre câmpia albastră de dedesubt, remarcă numaidecât că ici și colo existau niște punctișoare de o culoare mai ștearsă, dar mai strălucitoare totodată. „E marea! se gândi Jill. Cred că alea sunt niște insule.” Și chiar asta erau. Se prea poate s-o fi cuprins invidia, dacă ar fi știut că unele dintre ele erau insule pe care Scrubb le văzuse de pe puntea unei corăbii, ba că și debarcase pe ele; numai că ea nu știa toate astea. Pe urmă, ceva mai târziu, începu să observe mici crețuri pe acea oglindă netedă și albastră: crețurile acelea mărunte erau pesemne niște imense valuri de ocean, dacă te-ai fi nimerit în vârtoarea lor. Și acum, de-a lungul orizontului, era o linie groasă și întunecată, care se îngroșa și se întuneca atât de repede, încât o vedeai cum creștea tot mai mult. Asta a fost prima dovadă privitoare la viteza imensă cu care călătorea. Și știa că linia aceea care se îngroșa era probabil uscatul.

Brusc, din stânga (căci vântul bătea dinspre sud), s-a năpustit spre ea un nor mare și alb, de data asta la același nivel cu ea. Și, până să se dezmeticească, s-a trezit drept în mijlocul acelei materii reci, umede și cețoase. A simțit că i se taie răsuflarea, însă n-a stat acolo decât câteva clipe. A ieșit clipind din ochi sub lumina soarelui și a constatat că avea hainele ude. (Era îmbrăcată cu un sacou și un tricou gros de bumbac; purta șort, ciorapi lungi și niște șosete drăguțe, căci în Anglia fusese o zi tare norioasă.) Când a ieșit din nor era mai jos decât atunci când intrase; și, de cum a ieșit, a remarcat ceva la care ar fi trebuit să se fi așteptat, presupun, totuși constatarea a surprins-o și a șocat-o. Zgomotele. Până atunci călătorise într-o liniște desăvârșită. Acum, pentru prima oară, a auzit vuietul valurilor și țipătul pescărușilor. Și tot acum a simțit mirosul mării. Nu mai încăpea nici o îndoială în privința vitezei cu care se deplasa. A văzut cum se ciocnesc două valuri, improșcând spumă; însă într-o clipită imaginea aceasta rămase la vreo sută de metri în urmă. Uscatul se apropia cu o viteză

amețitoare. Vedea niște munți undeva departe și alți munți ceva mai aproape, în stânga. Vedea golfuri și promontorii, păduri și câmpuri, plaje acoperite de nisip. Zgomotul valurilor care se spărgeau la mal se întetea cu fiecare secundă, înăbușind celelalte zgomote ale mării.

Brusc, fâșia de pământ se desfăcea drept în fața ei. Ajunsesese la gura unui râu. Se afla foarte jos acum, la nici un metru deasupra apei. Creasta unui val i se izbi de degetul mare de la picior, stropind-o cu spumă și udând-o aproape până la talie. Acum pierdea viteză; în loc să fie purtată în susul râului, aluneca spre malul din stânga ei. Erau atâtea lucruri de văzut, încât nici nu le putea cuprinde pe toate; o pajiște verde și netedă, o corabie cu un colorit atât de strălucitor, încât părea o bijuterie imensă, turnuri și creneluri, flamuri fluturând în aer, o mulțime de oameni, veșminte viu colorate, armuri, aur, săbii, muzică, însă toate acestea i se învâlmășeau în fața ochilor. Primul lucru pe care îl văzu clar era că aterizase și stătea în picioare într-o pădure deasă aproape de râu, iar acolo, la câțiva metri de ea, se afla Scrubb.

Se gândi în primul rând că băiatul arăta tare murdar, neîngrijit și în general absolut banal. Iar apoi, își zise în sinea ei: „Ce udă sunt și eu!”

Capitolul 3

REGELE PLEACĂ PE MARE.

Ceea ce-l făcea pe Scrubb să pară atât de murdar și de sordid (la fel ca și pe Jill, dacă s-ar fi putut vedea) era splendoarea lucrurilor care îl înconjurau. Dar, hai mai bine să vi le descriu.

Printr-o despicătură a munților pe care Jill îi zărise în depărtare, când se apropia de uscat, lumina asfințitului se revărsa peste o pajiște lină. Iar pe pajiștea aceea, se înălța un castel cu multe turnuri și foișoare, ale cărui sfârleze de vânt sclipeau în lumină; cel mai frumos castel pe care Jill îl văzuse vreodată. Ceva mai aproape, se afla un chei din marmură albă, la care era amarată corabia: o corabie semeată, cu teuga zveltă și cu pupa înaltă, aurie și roșie, cu un steag măreț în vârful catargului și nenumărate flamuri fluturând pe punți, cu un șir de scuturi, strălucitoare ca argintul, de-a lungul parapetelor. Estacada fusese așternută spre Jill, iar la baza ei, pregătindu-se să urce la bord, stătea un bătrân nins de ani. Purta o mantie roșie somptuoasă, deschisă în față, sub care se zărea o cămașă de zale din argint. Pe cap, avea un cerculeț subțire de aur. Barba, albă ca zăpada, îi ajungea aproape până la brâu. Se ținea destul de drept, rezemându-se cu o mână de umărul unui domn îmbrăcat foarte luxos, care părea ceva mai tânăr

decât el: însă se vedea că era tare bătrân și șubred. Îți lăsa impresia că orice adiere de vânt îl putea sufla ca pe o frunză uscată. Avea ochii umezi.

Imediat în fața Regelui – care se răsucise să le vorbească oamenilor înainte de a urca la bordul corabiei – se afla un scăunel pe roți și, înhămat la el, un măgăruș: nu mai mare decât un câine mare de vânătoare. Pe acest scaun stătea un piticuț gras. Era îmbrăcat la fel de elegant și luxos ca și Regele, însă din cauza grăsimii și a faptului că stătea ghemuit printre perne, efectul era exact diferit: parcă era un morman fără formă făcut din blană, mătase și catifea. Era la fel de bătrân ca și Regele, însă mai sănătos și voinic, cu niște ochi foarte ageri. Cum nu purta nimic pe cap și, pe deasupra, mai era și chel, țeasta lui mare strălucea în lumina amurgului, ca o minge de biliard gigantică.

Ceva mai în spate, în semicerc, stăteau curtenii, cum își dădu seama Jill imediat. Merita să-i privești, fie numai și pentru veșmintele și armurile pe care le purtau. După cum erau postați, semănau mai degrabă cu o brazdă de flori decât cu un grup de persoane, însă ce-a făcut-o pe Jill să rămână de-a dreptul cu gura căscată și să holbeze ochii mari au fost oamenii de acolo. Chiar dacă „oameni” nu constituie cuvântul potrivit. Căci, dintre ființele acelea, doar una din cinci era omenească. Restul erau făpturi pe care nu le vezi niciodată în lumea noastră. Fauni, satiri, centauri: Jill îi știa după nume, fiindcă îi văzuse în poze. Pitici, de asemenea. Mai erau și o mulțime de animale, pe care le știa deopotrivă; urși, bursuci, cârțițe, leoparzi, șoareci și păsări felurite. Dar cât de diferite erau de animalele cu același nume din Anglia! Unele erau mult mai mari – șoarecii, bunăoară, stăteau pe picioarele din spate și aveau o înălțime de peste jumătate de metru. Dar, lăsând la o parte asta, toate făpturile arătau altfel. Se vedea după expresia de pe chipurile lor că puteau vorbi și gândi exact ca tine.

„Ei drăcie! se gândi Jill. Prin urmare, e adevărat.” În clipa următoare, adăugă: „Oare or fi prietenoși?” Căci tocmai remarcase la marginea mulțimii vreo doi uriași și niște ființe pe care nu știa cum să le denumească.

În clipa aceea, îi reveni ră năvalnic în minte Aslan și semnele. De o jumătate de oră, uitase cu totul de ele.

— Scrubb! șopti ea, înhățându-l de braț. Scrubb, repede! Vezi pe cineva cunoscut?

— Iar ai apărut? zise Scrubb, urâcios (căci avea toate motivele să fie așa). Ia taci mai bine din gură. Vreau să ascult.

— Nu fi prost, spuse Jill. N-avem timp de pierdut. Vezi vreun vechi prieten pe-aici? Fiindcă trebuie să te duci și să vorbești numaidecât cu el.

— Ce tot îndrugi acolo? zise Scrubb.

— Aslan, Leul, zice că așa trebuie să faci, insistă Jill cu disperare. M-am văzut eu cu el.

— Oh, zău?! Și ce-a spus?

— A zis că prima persoană pe care ai s-o vezi în Namia va fi un vechi prieten și că trebuie să vorbești cu el imediat.

— Păi, n-am mai văzut în viața mea pe nimeni de-aici; și, oricum, nici nu știu dacă asta e Namia.

— Parcă ziceai c-ai mai fost în Namia, spuse Jill.

— Ba n-ai înțeles tu bine, n-am mai fost.

— Asta-i bună! Nu mi-ai povestit tu...

— Pentru numele lui Dumnezeu, tacă-ți fleanca și hai să auzim ce spunăia.

Regele vorbea cu piticul, însă Jill nu auzea ce spunea. Și, din câte își putea da ea seama, Piticul nu răspundea nimic, încuviințând și mișcând doar din cap. Pe urmă, Regele a ridicat glasul și s-a adresat întregii curți: însă avea o voce spartă, de om în vârstă, așa că Jill nu prea înțelegea nimic din discursul lui – mai ales, având în vedere ca se referea la oameni și la locuri de care ea nu auzise niciodată. Când a isprăvit cu discursul, Regele s-a aplecat și l-a sărutat pe Pitic pe amândoi obraji, s-a îndreptat de șale, a ridicat mâna dreaptă, în semn de binecuvântare și a pornit, agale, cu pași șovăielnici, pe estacadă, urcând la bordul corabiei. Curtenii păreau nespuse de impresionați de plecarea lui. Peste tot se vedeau batiste și de pretutindeni se auzeau suspine și plânsete. Estacada a fost ridicată, de pe pupa au răsunat goarneau și corabia a plecat de la chei. (Era remorcată de o barcă cu vâsle, pe care Jill, însă, nu o vedea.)

— Ei bine – zise Scrubb, însă nu apucă să mai continue, căci în clipa aceea un obiect mare și alb – Jill crezu o secundă că era un zmeu – apăru plutind prin aer și ateriză la picioarele lui. Era o bufniță albă, însă atât de mare, încât, în picioare fiind, era ca un pitic voinic.

A clipit și a mijit ochii de parcă ar fi avut vederea scurtă, a aplecat capul într-o parte și a zis cu un glas moale, dar șuierător:

— Bu-huhu, bu-huhu! Voi cine mai sunteți?

— Pe mine mă cheamă Scrubb, iar ea e Pole, zise Eustace. Vrei, te rog, să ne spui unde ne aflăm?

— Pe tărâmul Namiei, la castelul Regelui din Cair Paravel.

— Cel care tocmai a plecat cu corabia era Regele?

— Exact, exact, spuse Bufnița cu tristețe, scuturându-și capul mare. Dar voi cine sunteți? E ceva magic cu voi. V-am văzut când ați venit: zburăți. Toată lumea era atât de preocupată de plecarea Regelui, încât nimeni n-a observat. În afară de mine. Din întâmplare, eu v-am văzut: zburăți.

— Am fost trimiși aici de Aslan, zise Eustace, coborând vocea.

— Bu-huhu, bu-huhu! făcu Bufnița, înfoindu-și penele. E cam prea mult pentru mine, când nici nu s-a înserat încă. Nu mă simt în apele mele, decât după ce apune soarele.

— Am fost trimiși să-l găsim pe Prințul pierdut, interveni Jill, care așteptase cu nerăbdare să intre și ea în vorbă.

— Asta o aud prima oară, spuse Eustace. Care Prinț?

— Ați face mai bine să veniți să vorbiți numaidecât cu Lordul Regent, zise Bufnița. E cel de acolo, din trăsurica trasă de măgar: Piticul Bunilă. Pasărea se întoarce și o luă înainte, călăuzindu-i: Huhu! Bu-huhu! Ce mai huhu! Nu pot încă gândi limpede. E prea devreme.

— Cum îl cheamă pe Rege? întrebă Eustace.

— Caspian al X-lea, zise Bufnița.

Și Jill se întrebă de ce Scrubb se oprise brusc și se făcuse livid la față. Parcă nu i se păruse niciodată atât de distrus. Dar nu mai apucă să-l întrebe ce pățise, căci ajunseseră la pitic, care luase în mână hăturile măgarului și se pregătea să se întoarcă la castel. Mulțimea curtenilor se împrăștiase, pornind toți în aceeași direcție, unii singuri, alții câte doi, ba unii în grupuri mici, ca lumea care pleacă de la un meci sau de la o cursă de cai.

— Bu-huhu! Hm! Lordule Regent, zise Bufnița, aplecându-se un pic, cu ciocul lângă urechea Piticului.

— Ei?! Ce s-a întâmplat? făcu Piticul.

— Doi străini, stăpâne, zise Bufnița.

— Străini! Ce vrei să spui? se miră Piticul. Eu văd doi pui de om groaznic de murdari. Ce vor?

— Pe mine mă cheamă Jill, zise Jill, vârându-se în față. Ardea de nerăbdare să explice cât de importantă era treaba pentru care veniseră.

— Numele fetei e Jill, spuse Bufnița, cât putea ea de tare.

— Ce-i chestia asta? făcu Piticul. Toate fetele au fost măcelărite! Nu cred o iotă din toată povestea asta. Ce fete? Cine le-a măcelărit?

— Doar o fată, stăpâne, îl lămuri Bufnița. O cheamă Jill.

— Hai, vorbește, vorbește odată, spuse Piticul. Termină cu bâzâitul și pălăvrăgeala asta la urechea mea. Cine a fost măcelărit?

— N-a fost nimeni măcelărit, zbieră Bufnița.

— Cine?

— NIMENI.

— Bine, bine. Nu-i nevoie să țiți așa. Nu-s chiar atât de surd, să știi. Ce te-a apucat să vii aici să-mi spui că n-a fost nimeni măcelărit? Și de ce să fi fost măcelărit careva?

— Mai bine spune-i că eu sunt Eustace, zise Scrubb.

— Băiatul e Eustace, stăpâne, zbieră Bufnița cât o ținea pliscul.

— Ostaș? zise Piticul, enervat. Păi, o fi. Și, ce, ăsta-i motiv să-l aduci în fața justiției? Hei?

— Nu ostaș, spuse Bufnița. EUSTACE.

— Ostatic, da? Habar n-am ce tot îndrugi acolo. Uite ce e, Jupâne Pană-Luminată; când eu eram Pitic tânăr, în țara asta existau păsări și lighioane vorbitoare, care chiar puteau vorbi. Nu tu bălmăjeli, nu tu bolboroseli sau şușoteli din astea. Niciodată, domnul meu. Umus, cornetul, te rog...

Un mic Faun, care stătuse tăcut lângă Pitic, îi întinse un cornet acustic din argint. Semăna cu o serpentină de alambic, așa că tubul se încolăcea exact pe după ceafa Piticului. În timp ce își monta cornetul, Bufnița, Pană-luminată, le spuse brusc copiilor în șoaptă:

— M-am mai limpezit nițel la cap. Să nu spuneți nimic despre Prințul pierdut. Am să vă explic mai târziu. Nu e bine, nu e bine, bu-huhu! Ce mai huhu!

— Bun, zise Piticul, dacă ai într-adevăr de spus ceva logic și inteligent, Jupâne Pană-luminată, fă bine și spune. Trage adânc aer în piept și nu care cumva să vorbești prea repede.

Cu ajutorul copiilor și în ciuda unui acces de tuse care îl zgâlțâi pe Pitic, Pană-luminată îl lămuri că străinii fuseseră trimiși de Aslan, pentru a vizita curtea Namiei. Piticul ridică iute privirea spre ei, cu o nouă expresie în ochi.

— I-a trimis Leul însuși, chiar așa? făcu el. Și din... mmm... din celălalt Loc... de dincolo de capătul lumii, da?

— Da, stăpâne, răcni Eustace în cornet.

— Un Fiu al lui Adam și o Fiică a Evei, ai? zise Piticul.

Însă cei de la Școala Experimentală nu auziseră de Adam și Eva, așa că Jill și Eustace nu-i putură răspunde la această întrebare. Se părea, însă, că Piticul nici nu băgase de seamă.

— Ei bine, dragii mei, spuse el, luându-i de mână și înclinând ușor capul. Cu dragă inimă, vă urez bun venit. Dacă mărinimosul Rege, bietul meu Stăpân, nu s-ar fi îmbarcat chiar acum spre cele Șapte Insule, s-ar fi bucurat și el nespus de venirea voastră. Și-ar fi adus aminte de tinerețe, măcar o clipă – fie și numai o clipă. Ei, acum, e vremea să cinăm. Mâine dimineață, în plenul sfatului, îmi veți povesti cu ce treburi ați venit. Jupâne Pană-luminată, îngrijește-te ca oaspeților noștri să li se pună la dispoziție, cu toată cinstea cuvenită, dormitoare, haine potrivite și toate celelalte de trebuință. Și – Pană-luminată – vreau să-ți spun ceva doar ție, la ureche...

Așa că Piticul își lipi gura de capul Bufniței, intenționând, negreșit, să-i vorbească în șoaptă: dar, ca toți surzii, nu știa să-și controleze volumul vocii, așa că amândoi copiii auziră perfect: „Ai grijă să se spele cum trebuie”.

Acestea fiind zise, Piticul își înghionti măgarul și porni spre castel, într-un fel de trap clătinat (micul animal era foarte gras), în timp ce Faunul, Bufnița și copiii veneau în urmă, ceva mai încet. Soarele apusese și afară se mai răcorise.

Traversară pajiștea, trecură apoi printr-o livadă până spre Poarta de nord a cetății Cair Paravel, care era deschisă. Înăuntru, curtea era acoperită de iarbă. Ferestrele somptuoasei săli din dreapta lor și cele ale unui grup destul de încâlcit de clădiri, aflate drept în față, erau deja luminate. Bufnița îi conduse înăuntru, unde se ivi o persoană tare încântătoare, pentru a se ocupa de Jill. Nu era cu mult mai înaltă decât Jill, fiind cu mult mai suplă, însă și evident deja la maturitate, grațioasă ca o salcie, cu părul mătăsos și parcă mișos. O conduse pe Jill într-o încăpere rotundă, într-unul dintre foișoare, unde se afla o cădiță îngropată în pardoseală; în vatra turtită ardea un foc cu lemne mirosind dulceag, iar din tavanul boltit atârna o lampă cu un lanț de argint. Fereastra dădea spre vest, priveștea dezvăluind ochiului ciudatul tărâm al Namiei; Jill văzu urmele roșietice ale apusului de soare care mai străluceau încă în spatele munților îndepărtați. Peisajul acesta o făcea să tânjească după alte aventuri, dându-i certitudinea că acum era doar la începutul lor.

După ce a făcut baie, s-a pieptănat și și-a pus hainele care fuseseră pregătite special pentru ea – genul de veșminte plăcute pe piele, care arată frumos, miros frumos și fac zgomote plăcute când te miști – ar fi vrut să se ducă să contemple din nou minunata priveliște de afară, numai că a auzit un bubuit în ușă, așa că a renunțat.

— Intră, zise Jill.

Și înăuntru își făcu apariția Scrubb, îmbăiat și îmbrăcat superb cu haine namiene. Numai că, după mutra lui, n-ai fi zis că era prea vesel.

— Oh, în sfârșit am dat de tine, zise el, înfuriat, azvârlindu-se pe un scaun. Nici nu știi de când te caut.

— Ei bine, iată că m-ai găsit, spuse Jill. Zi și tu, Scrubb, nu-i așa că totul e nemaipomenit?!

Uitase pe moment de semne și de Prințul pierdut.

— Aha, vasăzică asta e părerea ta? spuse Scrubb; și după o pauză, adăugă: Regret din tot sufletul că am venit.

— Ei na, de ce naiba?

— Nu pot să suport, zise Scrubb. Să-l văd pe Rege, pe Caspian, ajuns un moșneag, care abia se ține pe picioare. E... e înspăimântător.

— Dar de ce, cu ce te afectează asta pe tine?

— Oh, nu înțelegi nimic. Sigur, dacă mă gândesc bine, nici n-ai avea cum. Nu ți-am spus că în lumea asta timpul curge altfel decât la noi?

— Cum adică?

— Timpul pe care îl petreci aici nu consumă nimic din timpul nostru. Pricepi cum vine asta? Oricât de mult timp vom sta aici, ne vom întoarce la Școala Experimentală exact în momentul acela, când am plecat...

— N-ar fi prea distractiv...

— Oh, tacă-ți fleanca! Nu mă mai tot întrerupe. Și când te întorci în Anglia – în lumea noastră – nu-ți dai seama cum curge timpul aici. Cine știe câți ani trec în Namia într-un an de-al nostru, de-acasă. Frații Pevensie mi-au explicat toate astea, dar, ca un prost ce sunt, n-am ținut minte. Se pare că au trecut cam șaptezeci de ani – ani namieni – de când am fost ultima oară aici. Acum pricepi? M-am întors și l-am găsit pe Caspian moș, bătrân.

— Prin urmare, Regele era vechiul tău prieten! zise Jill. Îi venise în minte un gând oribil.

— Pai, cam așa cred și eu, fir-ar să fie de treabă, zise Scrubb, amărât. Dacă ai ști ce prieteni buni am fost! Data trecută era doar cu câțiva ani mai mare

decât mine. Și să-l vezi acum om bătrân cu barba albă și să-ți aduci aminte cum era Caspian în dimineața când am capturat Insulele Părăsite, sau când ne-am luptat cu Șarpele de mare – nu, e cumplit, crede-mă. Parcă n-ar fi fost atât de rău nici dacă aflam că a murit.

— Oh, taci din gură, îi zise Jill, nervoasă. E cu mult mai rău decât crezi tu. Am feștelit-o cu primul Semn.

Firește că Scrubb n-a priceput nimic. Așa că Jill i-a povestit despre conversația ei cu Aslan, despre cele patru semne și despre misiunea ce le fusese încredințată – să-l găsească pe Prințul pierdut.

— Așa că ai priceput, încheie ea, ai văzut un vechi prieten, exact cum spunea Aslan și ar fi trebuit să te duci numaidecât să vorbești cu el. Or, n-ai făcut asta și totul e acum aiurea, de la bun început.

— Dar de unde era eu să știu? zise Scrubb.

— Dacă măcar m-ai fi ascultat un pic, când am încercat să-ți spun, totul ar fi fost în regulă, îl muștră Jill.

— Da și dacă nu te-ai fi prostit pe marginea stâncii, când a fost cât pe-acți să mă omori – da, da – ai auzit bine, să mă omori și am să tot repet asta până or să-ți iasă peri albi, să te sature – am fi venit aici împreună și am fi știut amândoi ce trebuie făcut.

— Presupun că el a fost prima persoană pe care ai văzut-o, nu? întrebă Jill. Probabil că ai ajuns aici cu multe ore înaintea mea. Ești sigur că n-ai văzut pe altcineva înainte?

— Am ajuns aici doar cu un minut înaintea ta, îi răspunse Scrubb. Pesemne că pe tine te-a suflat mai repede decât pe mine. Ca să recupereze timpul pierdut: timpul pierdut de tine.

— Ești o brută, Scrubb, zise Jill. Hei! Asta ce-o mai fi?

Era clopotul castelului care suna de cină, așa că din fericire s-a pus capăt ciorăvăielii ce risca din clipă în clipă să se transforme într-un scandal de toată frumusețea. De data asta, amândoi au avut poftă de mâncare.

Cina în măriștea sală a castelului a fost cel mai minunat lucru pe care îl văzuseră ei vreodată; căci, deși Eustace mai fusese în lumea aceasta, își petrecuse toată vizita pe mare și nu știa nimic de splendoarea și de curtenia namienilor la ei acasă. Flamurile fluturau de pe acoperiș și fiecare fel de mâncare era vestit cu goarne și timpane. S-au servit supe care, doar gândindu-te la ele, îți lăsa gura apă, pești delicioși, vânat, păun, coțofene, înghețate, jeleuri, fructe, nuci, precum și tot felul de vinuri și de răcoritoare

din fructe. Până și Eustace a ovaționat încântat, recunoscând că era „trăsnet”. Și, după ce s-a terminat cu mâncarea și cu băutul, un poet orb a venit să cânte vechea baladă a Prințului Cor, în care se pomenește de Aravis și de calul Bree, numită Calul și Băiatul; în ea e vorba despre o întâmplare petrecută în Namia, Calormen și ținuturile dintre ele, în Epoca de Aur, când Peter era Marele Rege din Cair Paravel. (N-am timp să v-o spun acum, deși ar merita auzită.)

Când își târau picioarele sus spre dormitoare, căscând de le trosneau fălcile, Jill spuse: „Pun pariu că o să dormim bine la noapte”; căci avuseseră o zi plină. Ceea ce dovedește cât de puțin știm despre ceea ce o să ni se întâmple în continuare.

Capitolul 4

SFATUL BUFNIȚELOR.

Ce ciudat e! cu cât ți-e mai somn, cu atât îți ia mai mult timp să te bagi în pat; mai ales dacă ai norocul ca în cameră să ardă un foc bun. Jill avea senzația că nu putea nici măcar să înceapă să se dezbrace, dacă mai întâi nu stătea un pic jos, în fața focului. Și, de îndată ce s-a așezat, n-a mai avut chef să se ridice, își spusese deja de cinci ori „Trebuie să mă culc”, când a tresărit auzind o bătaie în geam.

S-a ridicat în picioare, a tras perdeaua și la început n-a văzut nimic, decât bezna cea mai adâncă. Pe urmă a sărit din loc și s-a tras înapoi, căci ceva foarte mare se năpustise în fereastră bătând tare în geam. Îi trecu prin cap un gând tare neplăcut: „Dacă prin țara asta au fluturi uriași! Pfui!” Dar, mai apoi, chestia aceea a apărut din nou și, de data asta, a fost aproape sigură că a văzut un cioc și că tocmai ciocul acela bătuse în geam. „E o pasăre uriașă, se gândi Jill. O fi vreun vultur?” Nu prea avea ea chef de vizite, fie ele și din partea unui vultur, însă a deschis fereastra și s-a uitat afară. Numaidecât, fâlfâind zgomotos din aripi, creatura a aterizat pe pervaz, umplând toată fereastra, așa că Jill a trebuit să se tragă înapoi ca să-i facă loc. Era Bufnița.

— Ssst, ssst! Bu-huhu, bu-huhu, zise Bufnița. Nu face gălăgie. Ia spune, chiar vreți într-adevăr să faceți ce trebuie să faceți?

— Te referi la Prințul pierdut? zise Jill. Da, așa trebuie. Căci acum își aminti de vocea și de chipul Leului, pe care aproape le uitase în timpul ospățului și al recitării din sală.

— Bun! făcu Bufnița. Atunci, n-avem vreme de pierdut. Trebuie să plecați numaidecât de aici. Mă duc eu să-l scol și pe celălalt om. Pe urmă, vin să te

iau și pe tine. N-ar strica să-ți schimbi hainele de gală și să pui ceva cu care să poți merge la drum. Mă întorc cât ai zice pește, Bu-huhu!

Și, fără să aștepte vreun răspuns, a luat-o din loc.

Dacă Jill ar fi fost mai învățată cu aventurile, ar fi putut eventual pune la îndoială cuvintele Bufniței, însă așa nici nu i-a trecut prin minte s-o facă; și, ademenită de ideea palpitantă a unei evadări în miez de noapte, a uitat și de somn. Și-a pus la loc tricoul și șortul – avea la centură un cuțit de cercetaș, care s-ar fi putut să-i fie de folos – și a mai adăugat câteva dintre lucrurile lăsate de fata cu păr mătăsos. Și-a ales o pelerină scurtă, care îi venea până la genunchi și avea și glugă („la fix, dacă plouă”, se gândea ea), câteva batiste și un piepten. Pe urmă s-a așezat jos, pregătită să aștepte.

Începuse să-i fie iarăși somn, când Bufnița își făcu apariția.

— Suntem gata, zise pasărea.

— N-ar strica să-mi arăți drumul, spuse Jill. Nu știu încă toate culoarele de aici.

— Bu-huhu! făcu Bufnița. N-o să mergi prin castel. E o idee sortită eșecului. Vei călători pe mine și vom zbura.

— Oh! exclamă Jill, rămânând cu gura căscată, căci ideea asta nu-i prea surâdea. N-o să fiu prea grea pentru tine?

— Bu-huhu, bu-huhu! Termină cu prostule. Pe celălalt l-am și cărat. Gata. Dar mai întâi, o să stingem lampa.

De îndată ce lumina se stinse, fâșia de noapte ce se vedea pe fereastră nu mai păru atât de întunecoasă, ci mai degrabă cenușie. Bufnița se postă în picioare pe pervazul ferestrei, cu spatele la cameră și ridică aripile. Jill trebui să se cocoate pe trupul scurt și gras al pasării, vârandu-și genunchii sub aripi și ținându-se bine. Penele erau nespuse de calde și moi, însă Jill n-avea de ce se prinde cu mâinile. „Mă întreb cum o fi călătorit Scrubb”, se gândi Jill. Și, exact când se gândea la asta, cu un plonjon oribil părăsiră pervazul; aripile îi foșneau pe la urechi, iar aerul nopții, destul de rece și umed, îi flutura pe față.

Era mult mai luminos decât se așteptase și, deși cerul era întunecat, o fâșie argintie și lăptoasă se zărea din locul unde luna se ascunsese în spatele norilor. Câmpurile de dedesubt erau cenușii, iar copacii negri. Bătea vântul – susurând și înfoind vegetația, ceea ce însemna că în curând avea să plouă.

Bufnița se roti în loc, astfel încât acum castelul se afla în fața lor. La foarte puține ferestre se vedea lumină. Zburau drept peste castel, către nord,

traversând râul; aerul se făcu mai rece, iar lui Jill i se păru că întrezărește imaginea Bufniței oglindită în apa de dedesubt. Curând, însă, ajunseră pe malul nordic al râului, zburând peste un ținut împădurit. Bufnița înhăță ceva cu pliscul.

— Oh, nu mai face așa, te rog, zise Jill. Nu te mai smuci așa. Era cât pe-acți să cad.

— Iartă-mă, spuse Bufnița. Tocmai am înfulecat un liliac. Nici nu știi ce bine te întremează la drum scurt un liliac mic și grasuț. Vrei să-ți prind și ție unul?

— Nu, mulțumesc, zise Jill, cutremurându-se toată.

Păsărea zbura acum ceva mai jos, iar un obiect mare și negru se profila sinistru în față, venind spre ei. Jill n-avu vreme decât să vadă că era un turn – un turn parțial ruinat, plin de iederă, i se păru ei – că se și trezi ghemuită toată pentru a evita arcada unei ferestre, când Bufnița se strecură înăuntru cu ea în spinare, prin deschizătura plină de pânze de păianjeni și de iederă, nimerind de la aerul proaspăt al nopții cenușii într-un loc întunecos, sus de tot în turn. Mirosea a aer închis și, în clipa în care se dădu jos din spinarea Bufniței, Jill pricepu (așa cum ni se întâmplă adesea) că acolo era mare înghesuială. Iar când din toate direcțiile se auziră glasuri făcând „Bu-huhu! Bu-huhu!”, înțelese că înăuntru era plin de bufnițe. Răsuflă ușurată când o astfel de voce spuse:

— Tu ești, Pole?

— Tu ești, Scrubb? făcu Jill.

— Bun, zise Pană-luminată. Cred că acum suntem toți. Hai să ținem un sfat al bufnițelor.

— Bu-huhu, bu-huhu. Bravo ție. Exact asta trebuie să facem, ziseră câteva glasuri.

— Doar o clipă, se auzi vocea lui Scrubb. Aș vrea mai întâi să spun ceva.

— Haide, haide, haide, făcură bufnițele; iar Jill adăugă: Dă-i drumul.

— Presupun că voi toți, băieților – adică, bufnițelor, zise Scrubb, presupun așadar că știți cu toții că, în tinerețe, Regele Caspian al X-lea a călătorit cu corabia în Capătul de Răsărit al Lumii. Ei bine, am fost cu el în această călătorie pe mare: cu el și cu Pișpirici, Șoarecele și cu Lordul Drinian, cu ei toți. Știu că pare greu de crezut, însă în lumea noastră oamenii nu îmbătrânesc la fel de repede ca în lumea voastră. Iată, așadar, ce vreau să spun: eu sunt omul Regelui; or, dacă întâmplarea face ca acest sfat al

bufnițelor să fie un complot împotriva Regelui, eu nu vreau să am de-a face cu el.

— Bu-huhu, bu-huhu și noi suntem toate bufnițele Regelui, ziseră bufnițele.

— Atunci, despre ce-i vorba? întrebă Scrubb.

— Vă lămurim numaidecât, făcu Pană-luminată. Dacă Lordul Regent, Piticul Bunilă, află că vreți să-l căutați pe Prințul pierdut, n-o să vă lase să mai plecați. O să vă țină încuiați și ferecați.

— Mii de tunete! exclamă Scrubb. Doar nu vrei să spui că Bunilă e un trădător? Pe vremuri, când eram pe mare, am auzit o mulțime de lucruri despre el. Caspian – adică, Regele – avea o încredere oarbă în el.

— Oh, nu, se auzi un glas. Bunilă nu e trădător, însă peste treizeci de apărători ai cauzei (cavaleri, centauri, uriași buni și tot soiul de alți viteji) s-au pornit la vremea lor în căutarea Prințului pierdut, fără ca vreunul dintre ei să se mai întoarcă vreodată. Așa că, în cele din urmă, Regele a zis că nu vrea ca namienii lui curajoși să piară căutându-i fiul. Prin urmare, acum nu mai are voie nimeni să-l caute.

— Pe noi, nu se poate să nu ne lase, zise Scrubb. Când o să afle cine am fost și cine m-a trimis.

— Cine ne-a trimis pe amândoi, se băgă și Jill în vorbă.

— Da, spuse Pană-luminată, cred că e foarte probabil ca așa să fie. Numai că Regele e plecat. Iar Bunilă va respecta legea. Leal cum altul nu mai întâlnești, e însă surd ca o babă și foarte țăfnos. Nu-l veți putea convinge nici în ruptul capului că a venit momentul să se facă o excepție de la regulă.

— Te-ai putea aștepta ca măcar pe noi să ne bage în seamă, întrucât suntem bufnițe și toată lumea știe cât de inteligente sunt bufnițele, completă cineva. Numai că a îmbătrânit atât de mult, încât ar fi în stare să zică: „Măi, bobocule. Te știu de când erai ou. Nu mă învăța tu pe mine ce să fac, domn'e. Cap sec ce ești!”

Bufnița aceasta imita destul de bine vocea lui Bunilă, așa că de jur-împrejur răsunau râsetele bufniței. Copiii începură să-și dea seama că atitudinea namienilor față de Bunilă semăna cu atitudinea elevilor la școală față de vreun profesor scorțos, de care tuturor le era un pic frică, de care toata lumea își bătea joc, dar pe care îl plăceau cam toți.

— Și cât timp va fi plecat Regele? se interesă Scrubb.

— Ce bine ar fi dacă am ști! zise Pană-luminată. S-a zvonit în ultima vreme ca Aslan a fost văzut pe insule – parcă în Terebinthia, cred. Iar Regele a spus că va face o ultimă tentativă, înainte de a muri, de a se vedea față în față cu Aslan, pentru a-i cere sfatul referitor la cine va fi Rege după el. Teamă ne e, însă, că, dacă nu se va întâlni cu Aslan în Terebinthia, se va duce în continuare spre răsărit, în Cele Șapte Insule și în Insulele Părăsite, iar de acolo și mai departe, tot mai departe. Nu pomeniște niciodată de asta, însă știm cu toții că n-a uitat călătoria aceea pe mare, până la Capătul Lumii. Am convingerea că în adâncul inimii lui ar vrea să meargă din nou acolo.

— Înseamnă că n-are nici un sens să-l mai așteptăm, nu-i așa? zise Jill.

— Nu, nici un sens, răspunse Bufnița. Oh, ce mai huhu! Ce păcat că nu l-ați recunoscut și nu ați vorbit cu el numaidecât! Ar fi aranjat totul – probabil v-ar fi dat o armată cu care să porniți în căutarea Prințului.

Jill tăcea mâlc, sperând din tot sufletul că Scrubb avea să se poarte cavalereste, nedivulgând bufnițelor de ce se întâmplase așa. Așa a și fost, sau, în fine, cam așa. Adică, Scrubb a bombănit doar în barbă: „Păi, nu eu am fost de vină”, înainte de a spune cu voce tare:

— Foarte bine. Va trebui să ne descurcăm altfel. Mai vreau însă să aflu ceva. Dacă acest sfat al bufnițelor, cum îi spuneți voi, e treabă cinstită și nu vizează nimic rău, de ce naiba e nevoie să fie ținut așa în secret – să ne întâlnim într-o ruină în crucea nopții și așa mai departe?!

— Bu-huhu! Bu-huhu! zbierară câteva bufnițe. Și unde să ne întâlnim, mă rog? Când altcândva să te întâlnești, dacă nu noaptea?

— Vedeți voi, le explică Pană-luminată, majoritatea viețuitoarelor din Namia au niște obiceiuri tare nefirești. Fac tot felul de lucruri ziua, sub razele arzătoare ale soarelui (pfui!), când toată lumea ar trebui să doarmă. Și, drept urmare, noaptea sunt atât de oarbe și de tâmpite, încât nu poți scoate o vorbă de la ele. Așa că noi, bufnițele, am căpătat deprinderea de a ne întâlni la ore normale, de unele singure, când vrem să discutăm diverse probleme.

— Am înțeles, zise Scrubb. Bun, acum, hai să continuăm. Povestiți-ne tot ce știți despre Prințul pierdut.

Și atunci, o bufniță bătrână, alta decât Pană-luminată, s-a apucat să le spună povestea.

Cam cu zece ani în urmă, se pare, pe când era un foarte tânăr cavalier, Rilian, fiul lui Caspian, a plecat călare, cu mama sa, Regina, într-o dimineață de mai, spre părțile nordice ale Namiei. Aveau cu ei nenumărați nobili și doamne cu vază; toți purtau pe cap ghirlande și frunze verzi, iar la cingătoare le atârnavă cornuri; numai că nu aveau dulăi cu ei, căci plecaseră la plimbare și nu la vânatoare. Pe la amiază, când era cald, au ajuns la o poieniță plăcută, cu apă proaspătă de izvor, care țâșnea din pământ, așa că au descălecat, au mâncat și băut în voie bună. După o vreme, Reginei i s-a făcut somn; au așternut pelerinele pe dâmbul acoperit cu iarbă, iar Prințul Rilian și ceilalți s-au îndepărtat un pic, ca nu cumva să o deranjeze cu poveștile și cu râsetele lor. Nu după mult timp, un șarpe mare a ieșit din pădurea deasă și a mușcat-o pe Regină de mână. Toți au auzit țipătul ei și s-au năpustit într-acolo; Rilian a ajuns primul lângă ea. A văzut reptila târându-se de lângă ea și a pornit pe urmele jivinei, cu sabia scoasă. Lighioana era mare, strălucitoare și verde ca otrava, așa că o vedea bine; însă s-a strecurat dispărând printre tufișurile dese, unde el nu o putea ajunge. Așa că s-a întors lângă mama lui și i-a găsit pe toți voind să-i sară în ajutor. Se agitau însă degeaba, căci, de îndată ce i-a văzut fața, Rilian și-a dat seama că nici un leac pe lume n-ar mai fi putut s-o vindece. Cu ultima fărâma de viață, mama lui se căznea să-i mai spună ceva. Nu izbutea însă să vorbească limpede, așa că și-a dat duhul fără să-și fi rostit mesajul. Nu trecuseră nici zece minute de când o auziseră țipând.

S-au întors la Cair Paravel cu trupul neînsuflețit al Reginei, care a fost jelită de Rilian și de Rege, la fel ca și de toată Namia. Fusesse o mare doamnă, înțeleaptă, grațioasă și fericită, mireasa cu care Regele Caspian venise acasă din răsărit, de la Capătul Lumii. Oamenii spuneau că în venele ei curgea sânge de stele. Pe Prinț, moartea mamei lui l-a marcat profund. După aceea, și-a luat obiceiul să cutreiere hotarele de nord ale Namiei în căutarea lighioanei veninoase, pe care voia s-o omoare, răzbunând astfel moartea mamei lui. Nimeni n-a prea dat atenție acestor expediții, deși Prințul venea întotdeauna obosit și răvășit. Cam la o lună după moartea Reginei, unora a început să li se pară că Prințul era oarecum schimbat. Avea în ochi o expresie de om care are vedenii și, cu toate că stătea plecat toată ziua, calul nu dădea semne de oboseală. Cel mai bun prieten al lui, printre curtenii ceva mai în vârstă, era Lordul Drinian, care fusese căpitan pe corabia cu care tatăl lui călătorise pe mare, în părțile răsăritene ale pământului.

Într-o seară, Drinian i-a spus Prințului:

— Alteța ta va trebui să renunțe în curând la căutarea lighioanei. Te răzbulni doar pe oameni, nu pe jivinele fără minte. Te istovești zadarnic.

— Lordul meu, aproape că am și uitat de lighioană în astea șapte zile.

La care Drinian l-a întrebat de ce, dacă era așa, continua să cutreiere călare pădurile de nord.

— Lordule, am văzut acolo cel mai frumos lucru care a fost făurit vreodată.

— Bunul meu Prinț, zise Drinian, ai mărinimia de a mă lăsa să te însoțesc mâine, ca să văd și eu frumusețea aceea.

— Cu multă plăcere, îi răspunse Rilian.

Așadar, a doua zi, la ora potrivită, și-au înșeuat caii și au pornit la galop întins spre pădurile din nord, descălecând la același izvor unde Regina își aflate moartea. Lui Drinian i s-a părut ciudat că, dintre toate locurile, Rilian alesese să se oprească tocmai acolo. Așa că s-au odihnit în poiană până s-a făcut amiază; și la amiază Drinian a ridicat privirea și a dat cu ochii de cea mai frumoasă domniță pe care o văzuse vreodată. Stătea lângă fântână și, fără să rostească nici un cuvânt, îi făcea semn cu mâna Prințului, ca și cum l-ar fi chemat la ea. Și fata era înaltă și semeță, strălucitoare și înveșmântată într-o rochie subțire, verde ca otrava. Iar Prințul se holba la ea, ca un om care își pierduse mințile. Brusc, însă, domnița s-a făcut nevăzută. Cei doi s-au întors la Cair Paravel. Lui Drinian nu-i putea ieși din cap că această femeie, în verdele ei strălucitor, era ceva nefast.

Drinian a ezitat mult dacă să-i povestească despre această întâmplare Regelui, însă și-a ținut până la urmă gura, întrucât nu voia să se zică despre el că umblă cu vorba și că e clevețitor. Ce rău i-a părut, însă, după aceea că nu vorbise la timp. Căci, a doua zi, Prințul Rilian a plecat de unul singur. Și în noaptea aceea nu s-a întors, iar din acel ceas i s-a pierdut orice urmă, atât în Namia, cât și în ținuturile învecinate și nu i-au mai găsit niciodată pălăria, pelerina, calul și nici nimic altceva. Pe urmă, Drinian, cu o mare amărăciune în suflet, s-a dus la Caspian și i-a spus: „Stăpâne, ucide-mă, căci sunt un mare trădător; fiindcă prin tăcerea mea ți-am distrus fiul”. Și i-a povestit totul. După aceea, Caspian a apucat un baltaș și s-a năpustit să-l omoare pe Lordul Drinian, iar acesta stătea ca o stană de piatră, așteptându-și moartea, însă după ce a ridicat baltașul, Caspian l-a azvârlit, strigând: „Mi-am pierdut regina și fiul; să-mi pierd acum și prietenul?!” Și s-a aruncat la

pieptul Lordului Drinian, îmbrățișându-l. Mult au mai plâns amândoi, iar prietenia lor a rămas nezdruclată.

Aceasta era povestea lui Rilian. Când s-a terminat, Jill a spus:

— Pun pariu că șarpele și femeia aceea erau una și aceeași persoană.

— Chiar așa și noi gândim la fel, strigară bufnițele.

— Numai că noi nu credem că ea l-a ucis pe Prinț, zise Pană-luminată, fiindcă nici un fel de oase...

— Știm noi că n-a murit, zise Scrubb. Aslan i-a spus lui Pole că Prințul e în viață.

— Înseamnă că situația e și mai gravă, comentă bufnița cea mai bătrână. Femeia aia se folosește probabil de el pentru a uneli împotriva Namiei. Demult, demult de tot, chiar la începuturi, o Vrajitoare Albă a venit din nord și ne-a acoperit țara de gheață și zăpadă, vreme de o sută de ani. Noi credem că și de data asta e vorba cam tot de așa ceva.

— Foarte bine, atunci, spuse Scrubb. Pole și cu mine trebuie să-l găsim pe acest prinț. Ne puteți ajuta?

— Aveți vreun indiciu, cât de cât? se interesă Pană-luminată.

— Da, zise Scrubb. Știm că trebuie să mergem spre nord. Și mai știm că trebuie să ajungem la ruinele unei cetăți uriașe.

Acestea fiind zise, se porni un șuierat general, cu „bu-huhu” din toate părțile; bufnițele își foiau picioarele și se umflau în pene, după care toate începură să vorbească în același timp. Cât de rău le părea că nu puteau pleca și ele cu copiii în căutarea Prințului pierdut.

— Voi vreți să călătoriți ziua, iar noi vrem noaptea, ziceau ele. Nu se poate, nu se poate. Vreo două bufnițe au ținut chiar să sublinieze că nici aici, în turnul ruinat, nu mai era atât de întuneric ca la început și că sfatul dura deja de o bună bucată de vreme. În realitate, numai ce auziseră pomenindu-se de o călătorie în cetatea ruinită a uriașilor și tuturor păsărilor le și scăzuse entuziasmul, însă Pană-luminată a zis:

— Dacă vor să meargă acolo – în Ettinsmoor – trebuie să-i ducem la unul dintre Oamenii-bălților. Numai ei îi pot ajuta.

— Așa-i, așa-i. Du-i acolo, spuseră bufnițele.

— Haidem, atunci, zise Pană-luminată. Eu iau unul. Cine-l ia pe celălalt? Trebuie să rezolvăm astă-seară.

— Eu, până la Oamenii-bălților, spuse altă bufniță.

— Ești gata? o întrebă Pană-luminată pe Jill.

— Cred că Pole a adormit, spuse Scrubb.

Capitolul 5

PUDDLEGLUM.

Jill dormea; încă de când începuse sfatul bufnițelor căscase cumplit, iar acum adormise. Nu i-a plăcut deloc când a fost sculată din somn și s-a trezit lungită pe o dușumea goală, într-un fel de turn plin de praf, cufundat în beznă și înțesat de bufnițe. I-a plăcut și mai puțin când a aflat că trebuia să pornească la drum – și nu, se părea, pentru a merge la culcare – în spinarea Bufniței.

— Oh, haide, Pole, curaj, se auzi glasul lui Scrubb. La urma urmei, este o aventură.

— M-am saturat de aventuri, spuse Jill furioasă.

A consimțit, totuși, să se cațăre în spinarea Bufniței și s-a trezit de-a binelea (pentru un timp) în contact cu aerul răcoros al nopții, când Panăluminată a ieșit în zbor afară. Luna dispăruse, iar pe cer nu era nici o stea. Departe, în spate, se zărea undeva sus o singură fereastră luminată; firește, într-unul dintre turnurile cetății Cair Paravel. Văzând-o, o apucă dorul de dormitorul acela minunat, tânjind să se cuibărească în pat, de unde să privească umbrele jucăușe ale focului pe perete. Își vârî mâinile sub pelerină, ghemuindu-se toată. Ce straniu i s-a părut când, nu prea departe de ea, a auzit două voci venind din beznă nopții; Scrubb stătea de vorbă cu bufnița lui. „După voce, n-ai zice că e obosit”, se gândi Jill. Nu știa că băiatul avusese parte, cândva, de aventuri mărețe în această lume și că aerul namian îi reda puterea și forța pe care le avusese când călătorise pe Mările răsăritene, împreună cu Regele Caspian.

Jill trebuia să se ciupească pentru a rămâne trează, căci știa că, dacă ațipea în spinarea Bufniței, risca oricând să cadă. Când, în cele din urmă, cele două bufnițe și-au încheiat zborul, s-a dat jos, înțepenită, de pe Pană-luminată și s-a trezit drept pe pământ tare. Sufla un vânt rece și se aflau într-un loc fără copaci.

— Bu-huhu, bu-huhu! strigă Pană-luminată. Puddleglum, scoală-te. Scoală-te, odată. E în legătură cu Leul.

Multă vreme nu s-a auzit nici un răspuns. Pe urmă, de undeva de departe, s-a ivit o lumină pală, care a început să se apropie de ei. O dată cu ea, s-a auzit și o voce:

— Salutare, bufnițelor! Ce s-a întâmplat? A murit Regele? A debarcat vreun dușman în Namia? E potop? Au venit balaurii?

Când lumina ajunsese la ei, se dovedi a fi un felinar mare de tot. Jill nu prea deslușea cine îl ține. Părea a fi o ființă toată numai picioare și brațe. Bufnițele vorbeau cu el, explicându-i totul, însă ea era prea obosită pentru a asculta; încercă să se dezmeticească un pic, când își dădu seama că își luau rămas-bun de la ea. Însă niciodată după aceea nu și-a putut aminti altceva, decât că, la un moment dat, ea și Scrubb au intrat, îndoțiți de mijloc, pe o ușă joasă și că pe urmă (oh, slavă cerului) stăteau deja lungiți pe ceva moale și cald, iar o voce spunea:

— Așa, facem și noi tot ce putem. Afară, ați fi înțepenit de frig. Și v-ați fi udat learcă, în mod sigur. Probabil că n-ați fi putut închide un ochi; chiar dacă nu e furtună, inundație sau, cine știe, nu ne cade wigwam-ul în cap, cum s-a mai întâmplat pe aici. Așa că, facem și noi cum ne pricepem mai bine ca...

Dar Jill a adormit înainte ca vocea să-și termine fraza.

Când s-au trezit, târziu, a doua zi dimineață, copiii au constatat că stăteau lungiți, la căldurică, pe paturi de paie, într-un loc întunecos și uscat. Lumina zilei pătrundea înăuntru printr-o deschizătură triumfiulară.

— Unde naiba suntem? întrebă Jill.

— În wigwam-ul unui Om al bălților, îi răspunse Eustace.

— Al cui?

— Al unui Om al bălților. Nu mă întreba ce înseamnă asta. Aseară, n-am izbutit să-l văd prea bine. Eu, unul, mă scol. Hai să mergem să căutăm ființa aia.

— Ce groaznic te simți când ai dormit îmbrăcat cu hainele de peste zi, zise Jill, așezându-se în capul oaselor.

— Și eu tocmai mă gândeam ce bine e că nu trebuie să te mai îmbraci, spuse Eustace.

— Și nici să nu te mai speli, presupun, adăugă Jill, pe un ton dojenitor.

Dar Scrubb se ridicase în picioare, căscase, se scuturase din toate mădularele și ieșise târâș afară din wigwam. Jill făcu același lucru.

Ceea ce descoperiră afară nu semăna deloc cu porțiunea din Namia pe care o văzuseră în ziua precedentă. Se aflau pe un imens șes neted, brăzdat de nenumărate canale cu apă, între care se aflau nenumărate insulițe. Acestea erau acoperite cu iarbă tare, fiind mărginite de trestii și papură. Ici și colo,

papura se întindea pe suprafețe mari cât un pogon. Stoluri de păsări se lăsau jos și se ridicau, iar dintre ierburi – rațe, becaține, buhai-de-baltă, bătlani. Peste tot erau presărate, la mare distanță unele de altele, wigwam-uri ca acelea în care își petrecuseră noaptea; căci Oamenii bălților sunt ființe cărora le place intimitatea. În afară de liziera pădurii, aflată la câțiva kilometri spre sud și spre vest, nu se zărea nici un copac. Spre răsărit, mlaștina joasă se întindea până la dunele ce se zăreau la orizont, iar după izul sărat al aerului adus de vântul care sufla dintr-acolo îți dădeai seama că departe de tot se afla marea. Spre nord, se vedeau dealuri cu colorit pal, pe alocuri fortificate cu stânci mari. În rest, doar mlaștină joasă. Cât de deprimant era, pesemne, locul acesta pe o seară umedă. Văzut însă pe o dimineață însorită, cu un vânt proaspăt și cu văzduhul vibrând de ciripitul păsărilor, pustietatea aceasta părea minunată, revigorantă și pură. Copiii simțiră că li se ridică moralul.

— Pe unde o fi arătarea aia? zise Jill.

— Omul-bălților, spuse Scrubb, mândru parcă de faptul că reținuse denumirea. Cred – hait! ăla trebuie să fie.

Și atunci îl văzură amândoi, stând cu spatele la ei și pescuind, cam la vreo cincizeci de metri distanță. Le fusese greu să-l deslușească inițial, întrucât avea aproape aceeași culoare ca mlaștina și, pe deasupra, mai stătea și neclintit.

— Cred că ar trebui să mergem să vorbim cu el, zise Jill.

Scrubb încuviință din cap. Erau amândoi cam agitați.

Pe când se apropiau ei așa, făptura aceea întoarse capul spre ei: avea fața prelungă și subțire, cu obrajii supti, o gură cu buze strâns lipite, nasul ascuțit și nici un pic de barbă. Purta o pălărie înaltă și țuguiată ca o turlă, cu un bor plat, enorm de lat. Părul, dacă se putea numi așa, îi atârna peste urechile mari; era de culoare verde-cenușie și fiecare şuviță stătea dreaptă, ca niște trestii micuțe. Avea un aer grav, tenul tulbure și negricios, ceea ce te făcea să înțelegi că era genul de persoană care lua totul în serios.

— Bună dimineața, Oaspeților, zise el. Deși, când spun bună, nu înseamnă că nu s-ar putea ca mai târziu să plouă, să ningă, să se lase ceața sau să tune. Se pare că n-ați prea dormit, așa-i?

— Ba nu, am dormit, zise Jill. Am avut o noapte tare plăcută.

— Ah, făcu Omul-bălților, scuturând din cap. Înțeleg că știți să profitați de orice situație, fie ea cât de grea și neplăcută. Foarte bine. Ați primit o

educație bună. Ați fost învățați să luați întotdeauna partea bună a lucrurilor.

— Nu vă supărați, noi nu știm cum vă cheamă, zise Scrubb.

— Numele meu e Puddleglum. Nu contează dacă îl uitați. Vi-l spun ori de câte ori e nevoie.

Copiii se așezară lângă el, unul în stânga lui, celălalt în dreapta. Văzură acum că avea mâini și picioare foarte lungi, așa că, deși la trup nu era cu mult mai mare decât un pitic, când stătea în picioare era mult mai înalt decât majoritatea bărbaților. Între degetele de la mâini avea o pielețică ca la broaște, la fel și la picioare; umbla desculț, lipăind de colo-colo, prin apa nămolosă. Purta niște haine de culoarea țărânei, care îi atârnavă larg pe el.

— Încerc să prind niște țipari, ca să fac o tocană de țipari pentru masă, zise Puddleglum. Deși, nu m-ar mira dacă n-aș pescui niciunul. Și, oricum, cred că nu v-ar plăcea mâncarea asta.

— De ce să nu ne placă? întrebă Scrubb.

— Păi, nu-i obligatoriu să vă placă ce mâncăm noi, deși nu mă îndoiesc că puteți avea neobrăzarea să strâmbați din nas. În fine, cât mă căznesc eu să prind peștii, ce-ar fi să încercați să aprindeți focul – nu-i mare scofală! Lemnele sunt în spatele wigwam-ului. S-ar putea să fie ude. Dacă aprindeți focul în wigwam, o să ne intre tot fumul în ochi. Dacă îl aprindeți afară, s-ar putea să vină ploaia și să-l stingă. Poftim cutia mea cu iască. Presupun că nu știți cum se folosește.

Scrubb, însă, învățase cum să folosească iasca în timpul ultimei lui aventuri în Namia. Copiii s-au dus în fugă până la wigwam, au găsit lemnele (care erau absolut uscate) și au izbutit să facă focul, fără prea multă greutate. După aceea, Scrubb s-a așezat jos să-l păzească, iar Jill s-a dus și s-a spălat cât de cât – nu prea grozav, însă —, în cel mai apropiat canal. Pe urmă, a văzut ea de foc și s-a dus și Scrubb să se spele. Amândoi se simțeau acum mult mai curați, însă erau lihniți de foame.

Nu după mult timp, a apărut și Omul-bălților. În ciuda scepticismului de mai devreme, reușise să prindă vreo doisprezece țipari, pe care îi curățase de piele și îi spălase. A pus totul într-o oală mare, a ațâțat focul și și-a aprins pipa. Oamenii-bălților fumează un soi ciudat de tutun, foarte greu (unii zic că îl amestecă cu nămol), iar copiii observară că fumul din pipa lui Puddleglum nici nu se ridică parcă în aer. Se prelingea în jos din cupa pipei, împrăștiindu-se deasupra pământului ca o negură. Era foarte negru și Scrubb a început să tușească.

— Bun, zise Puddleglum. O să dureze îngrozitor de mult până se fac țiparii ăia, or voi s-ar putea să leșinați de foame tot așteptând masa. Am cunoscut o fetiță – dar mai bine nu vă spun povestea asta. S-ar putea să vă deprime, ceea ce nu doresc nici în ruptul capului. Deci, ca să nu vă mai gândiți la foame, am putea foarte bine să discutăm despre planurile noastre.

— Da, de acord, spuse Jill. Ne poți ajuta să-l găsim pe Prințul Rilian?

Omul-bălților își supse obrajii, scofâlcindu-i incredibil de mult.

— Nu știu dacă s-ar putea numi ajutor, răspunse el. Nu știu dacă cineva ar putea fi efectiv de ajutor. Rațiunea ne face să înțelegem că e puțin probabil să putem ajunge foarte departe în nord, în acest anotimp al anului, când iarna nu e departe. Și, după cum arată totul, va fi o iarna timpurie. Dar asta nu trebuie să vă descurajeze. E foarte probabil ca, având în vedere dușmanii care ne vor ieși în cale, munții pe care va trebui să-i trecem, râurile pe care le vom traversa, faptul că ne vom mai rătăci, că nu vom mai avea ce mânca și că ne vor dura picioarele îngrozitor, nici să nu ne mai pese de vreme. Și, chiar dacă nu ajungem acolo unde trebuie, oricum vom fi suficient de departe, încât să nu trebuiască să ne întoarcem în pripă.

Amândoi copiii remarcaseră că vorbise la persoana întâi plural și nu la persoana a doua plural, așa că exclamă amândoi în cor:

— Vii cu noi?

— Oh, da, bineînțeles. Vedeți voi, așa trebuie. Nu cred că Regele se va mai întoarce în Namia, acum că a plecat prin locuri străine; și să nu uităm că, la plecare, avea o tuse tare urâtă. Pe urmă mai e și Bunilă. Se duce și el repede. Iar după seceta cumplită din vara asta, recolta va fi foarte proastă. Și nu m-ar mira dacă ne-ar ataca dușmanii. Ține-ți minte cuvintele mele.

— Și de unde o să pornim? întrebă Scrubb.

— Păi, zise Omul-bălților vorbind foarte rar, toți cei care au plecat până acum în căutarea Prințului Rilian au pornit de la izvorul unde Lordul Drinian a văzut-o pe domniță. Majoritatea s-au dus spre nord. Și, cum niciunul nu s-a mai întors vreodată, n-avem de unde ști pe unde au mers.

— Trebuie să începem prin a găsi cetatea ruinată a uriașilor, zise Jill. Așa a zis Aslan.

— Să începem prin a o găsi! se miră Puddleglum. N-avem voie să începem prin a o căuta?

— Ba da, asta am vrut să zic și eu, făcu Jill. Și pe urmă, după ce o găsim...

— Da, cu condiția să o și găsim, zise Puddleglum, pe un ton foarte sec.

— Dar nu știe nimeni unde e? întrebă Scrubb.

— Eu nu știu pe nimeni, zise Puddleglum. Dar nici nu zic că n-am auzit de Cetatea Ruinată. Nu se pleacă, însă, de la izvor. Trebuie traversat întâi Ettinsmoor. Acolo e Cetatea Ruinată. Însă am fost și eu ca atâția alții departe, în direcția aceea și n-am văzut nici o ruină, așa că n-aș vrea să vă dezamăgesc.

— Unde e Ettinsmoor? întreba Scrubb.

— Uitați-vă încolo, spre nord, zise Puddleglum, arătând cu pipa. Vedeți dealurile și bucățile alea de stâncă? De-acolo începe Ettinsmoor. Însă până acolo mai e un râu; râul Shribble. Fără nici un fel de pod, firește.

— Cred că o să găsim noi un vad pe unde să-l trecem, zise Scrubb.

— Da, există vaduri, recunosc Omul-bălților.

— Poate o să întâlnim oameni la Ettinsmoor, care or să ne spună pe unde s-o luăm, zise Jill.

— Ai dreptate, oameni vom întâlni, răspunse Puddleglum.

— Ce fel de oameni locuiesc acolo? întrebă ea.

— Nu am eu căderea să spun că în felul lor nu sunt în regulă, îi răspunse Puddleglum. Cu condiția să-ți și placă felul lor.

— Bine, dar ce sunt, de fapt? insistă Jill. Există atâtea creaturi ciudate în țara asta. Vreau să zic, sunt animale, păsări, pitici sau ce sunt?

Omul-bălților fluieră lung.

— Pfui, asta-i bună! făcu el. Cum, nu știți? Credeam ca v-au spus bufnițele. Sunt niște uriași.

Jill se înfioră. Nu-i plăcuseră niciodată uriașii, nici măcar în cărți, iar o dată îi apăruse unul într-un coșmar. Pe urmă, se uită la Scrubb, care se făcuse cam verde la față și se gândi în sinea ei: „Pun pariu că-i e mai frică decât mie”. Ceea ce îi mai dădu curaj.

— Regele mi-a povestit demult, zise Scrubb – atunci când am călătorit cu el pe mare – că i-a înfrânt în război pe uriașii ăia și i-a pus să-i plătească bir.

— Perfect adevărat, spuse Puddleglum. Între noi e pace, ce-i drept. Atâta vreme cât nu trecem râul Shribble, nu ne fac nici un rău. Dincolo însă, de cealaltă parte, pe Moor... Oricum, nu se știe niciodată. Dacă nu dăm nas în nas cu vreunul, dacă nu ne vede nimeni, s-ar putea să ajungem foarte departe pe tărâmul lor.

— Ce atâta tevatură! spuse Scrubb, pierzându-și cumpătul, cum se întâmplă adesea când ești speriat. Nu se poate să fie dracul chiar atât de negru, zău! Așa ai făcut și cu paturile din wigwam, când ai zis că sunt tari, așa ai făcut și cu lemnele, când ai zis că sunt ude. Nu cred că Aslan ne-ar fi trimis în misiunea asta, dacă n-ar fi existat șanse de izbândă.

Se aștepta ca făptura mlaștinii să-i răspundă țăfnos, însă Puddleglum spuse doar:

— Țsta e stilul, Scrubb. Așa se vorbește. Ia-o cum trebuie și nu te supăra. Trebuie să avem toți grijă să ne ținem firea, având în vedere greutățile prin care vom fi nevoiți să trecem împreună. N-are nici un rost să ne certăm, să știi. În orice caz, e bine să ne stăpânim. Știu că, îndeobște, expedițiile astea se sfârșesc așa: oamenii se înjunghie unii pe alții, pe cuvântul meu, înainte ca treaba să fie făcută, însă cu cât reușim să ne înfrânăm mai mult timp...

— Păi, dacă chiar crezi că e zadarnic, îl întrerupse Scrubb, poate că mai bine nu vii cu noi. Pole și cu mine putem merge singuri, așa-i, Pole?

— Taci din gură și nu fi prost, se grăbi Jill să-l pună la punct, îngrozită că Omul-bălților l-ar fi putut lua în serios.

— Nu-ți pierde curajul, Pole, spuse Puddleglum. Vin și eu, asta e absolut sigur. Nu pierd eu o ocazie ca asta. O să-mi prindă bine. Toți zic – mă refer la ceilalți Oameni ai bălților – că sunt prea flustratic; că nu iau nimic în serios. Mi-au tot zis asta de nenumărate ori. „Puddleglum, făceau ei, prea ești încrezut, fanfaron și optimist. E timpul să bagi la cap că viața nu se rezumă doar la tocăniță de broaște și plăcintă cu țipari. Ți-ar trebui ceva să te dezmeticești și să-ți vină mintea la cap. Ți-o spunem doar spre binele tău, Puddleglum.” Asta mi-au zis. Așa că o treabă ca asta – o călătorie spre nord, exact când începe iarna, în căutarea unui Prinț care probabil nici nu e acolo, trecând înainte pe la o cetate ruinată, pe care nimeni n-a văzut-o vreodată – îmi convine de minune. Dacă nici chestia asta n-o să mă potolească, atunci nu știu ce să mai zic, zău așa. Și își frecă încântat mâinile ca de broască, de parcă s-ar fi pregătit să plece la o petrecere sau la o pantomimă. Și acum, continuă el, hai să vedem ce mai fac țiparii noștri.

Mâncarea a fost delicioasă, iar copiii s-au servit cu câte două porții mari fiecare. La început, lui Puddleglum nu i-a venit să creadă că le plăcuse, iar când, văzând cât au mâncat, n-a mai avut încotro și a trebuit să-i creadă, a sucit-o iar, spunând că probabil plăcinta avea să le cadă rău la stomac.

— Ce e bun pentru Oamenii-bălților poate fi otravă pentru oameni, zise el.

După-masă, au băut ceai în cutii de tablă (cum fac muncitorii pe șantier), iar Puddleglum a sorbit de multe ori dintr-o sticlă neagră pătrată. I-a îmbiat și pe copii să bea din ea, însă lor li s-a părut ceva foarte rău la gust.

Și-au petrecut restul zilei făcând pregătiri pentru a putea pleca devreme, a doua zi dimineață. Fiind de departe cel mai voinic, Puddleglum a spus că va căra trei pături, cu o bucată mare de slănină înfășurată înăuntru. Jill trebuia să care restul de țipari, niște biscuiți și o cutie cu iască. Scrubb urma să ducă pelerina lui și a lui Jill, când nu le purtau. Scrubb (care învățase să umble cu armele, când navigase spre răsărit cu Caspian) a primit un arc bun de-al lui Puddleglum, iar acesta și-a luat altul și mai bun chiar; deși, zicea el, având în vedere vântul năprasnic, corzile ude de arc, lumina proasta și degetele degerate, nu prea existau șanse să nimerească ceva. Atât el cât și Scrubb aveau săbii – Scrubb o luase pe cea care îi fusese lăsată special în camera lui din Cair Paravel, însă Jill a trebuit să se mulțumească doar cu cuțitul ei. Era să se lase cu scandal pe această temă, însă de îndată ce au început să se ciondănească, Omul-bălților și-a frecat mâinile și a zis:

— Ahaha, eram sigur. Așa se întâmplă de obicei când pleci într-o astfel de aventură.

La care au amuțit amândoi.

Toți trei s-au dus devreme la culcare, în wigwam. De data asta, copiii chiar au dormit prost. Și asta fiindcă Puddleglum, după ce a spus „N-ar strica să încercați să dormiți; deși nu cred că o să putem închide ochii toată noaptea”, a început instantaneu să sforăie atât de tare, încât atunci când Jill a izbutit în cele din urmă să adoarmă, a visat toată noaptea doar perforatoare, bormașini, cascade, alternând cu trenuri expres care treceau prin tunele.

Capitolul 6

PRIN CRUNTELE PUSTIETĂȚI ALE NORDULUI.

Pe la nouă dimineața, a doua zi, trei siluete singuratice traversau Shribble, pășind cu grijă pe bancurile de nisip și pe pietre. Râul, foarte zgomotos, nu era adânc, așa că până și Jill, când a ajuns pe malul nordic, nu se udase decât până la genunchi. Cam la cincizeci de metri în față, terenul începea să urce spre platoul înalt și pustiu, abrupt peste tot și adesea stâncos.

— Cred că ăsta e drumul! spuse Scrubb, arătând spre stânga, adică spre vest, unde un râu curgea în jos de pe platou, printr-o strungă nu prea adâncă. Însă Puddleglum a scuturat din cap.

— Majoritatea uriașilor locuiesc pe lângă strunga asta, zise el. Strunga e ca un fel de stradă pentru ei. Mai bine o luăm drept înainte, chiar dacă e ceva mai abrupt.

Au găsit un loc pe unde să se cațare, iar în vreo zece minute ajunseseră, gâfâind, în vârf. După ce au aruncat o privire plină de alean spre ținutul neted al Namiei, s-au întors cu fața spre nord. Podișul vast și pustiu se întindea la nesfârșit, în sus, cât vedeai cu ochii; în stânga, terenul era stâncos. După părerea lui Jill, acesta era probabil capătul defileului uriașilor, așa că nu prea avea chef să se uite într-acolo. Au pornit la drum.

Pășeau pe un pământ moale, plăcut la mers; era o zi de iarnă, cu un soare palid și stins. Pe măsură ce înaintau, peisajul era din ce în ce mai pustiu: auzeai țipătul nagâților și mai vedeai din când în când câte un șoim. Când s-au oprit pe la mijlocul dimineții, într-o vâlcea lângă un râu, ca să se odihnească un pic și să bea niște apă, Jill a constatat că începeau să-i placă aventurile, ceea ce le-a împărtășit și tovarășilor ei.

— N-am avut încă nici o aventură, remarcă Omul-bălților.

Când continui să mergi după ce ai făcut un prim popas ca dimineața la școală după recreație sau ca atunci când călătorești pe calea ferată, după ce ai schimbat trenul – nu mai e niciodată ca atunci când ai pornit la drum. Când s-au pus din nou în mișcare, Jill a remarcat că marginea stâncoasă a defileului era parcă mai aproape acum. Iar stâncile nu mai erau atât de turtite, ci mult mai drepte. De fapt, semănau cu niște mici turnuri de stâncă. Și ce forme ciudate aveau!

„Părerea mea e, se gândi Jill, că toate poveștile despre uriași provin de la stânci din astea caraghioase. Dacă vii aici când e aproape întuneric, ai putea crede cu ușurință că maldărele astea de pietroaie sunt niște uriași. Ia te uită la asta! Cu umflătura aia în vârf, parcă ar avea cap, zău așa. Sigur, nu se prea potrivește cu corpul, care e cam mic, dar pentru un uriaș hidos e perfect. Și chestiile alea stufoase – cred că sunt bălării și cuiburi de păsări – parcă ar fi părul și barba pocitaniei ăsteia. Iar bucățile alea ieșite în afară, de o parte și de cealaltă, seamănă cu niște urechi. Sunt oribil de mari, dar așa au uriașii urechile, ca de elefant. Și... o-o-o-h...!”

I-a înghețat sângele în vene. Pocitania se mișca. Era un uriaș de-adevăratelea. Nu încăpea nici o îndoială; îl văzuse cum întorsese capul, îi zărise fața mare, tâmpă și buhăită. Toate chestiile alea erau uriași și nu stânci. Să tot fi fost vreo patruzeci-cincizeci, înșirați unul după altul; era

limpede că stăteau cu picioarele pe fundul defileului și cu coatele rezemate pe marginea lui, așa cum te sprijini de un zid – ca niște oameni trândavi, pe o dimineață frumoasă, după micul dejun.

— Țineți-o tot înainte, le șopti Puddleglum, care îi observase și el. Nu vă uitați la ei. Și, pentru nimic în lume, nu alergați. Asta i-ar face să se ia numaidecât după noi.

Așa că își văzură de drum, prefăcându-se că nu îi remarcaseră pe uriași. Era ca atunci când treci pe lângă poarta unei case unde e un câine rău, doar că acum situația părea mult mai grea. Zeci și zeci de uriași. Nu păreau supărați – dar nici blajini – sau cumva interesați de ce se întâmpla. Nu dădeau nici un semn că i-ar fi văzut pe călători.

Pe urmă – vâj-vâj-vâj – un obiect greu zbură şuierând prin aer și un bolovan mare căzu trosnind cam la douăzeci de pași în fața lor. Și după aceea – buf! – altul, la vreo cinci metri în spate.

— În noi vor să lovească? întrebă Scrubb.

— Nu, zise Puddleglum. Am fi mult mai în siguranță dacă asta ar urmări; încearcă să nimerescă în chestia aia – movila de pietre din dreapta. Dar n-or să reușească. Sunt niște țintași foarte slabi. În diminețile când e frumos, se fac că aruncă la țintă, singura distracție pe care sunt în stare s-o priceapă cu mințile lor proaste.

A fost groaznic. Șirul de uriași părea nesfârșit; și pietrele continuau să le zboare vâjâind pe deasupra capului, unele căzând foarte aproape de ei. Lăsând la o parte această primejdie concretă, doar dacă le vedeai fețele și le auzeai glasurile te apuca o spaimă cumplită. Jill încerca să nu se uite la ei.

Cam după vreo douăzeci și cinci de minute, uriașii au început parcă să se certe. Ciondăneala a pus capăt azvârlitului la țintă, însă nu era nicidecum plăcut să te afli în preajma unor uriași care se ciorovăiesc. Zbierau și se rățoiau unii la alții, rostind cuvinte lungi, fără nici un înțeles, cam de douăzeci de silabe fiecare. Făceau spumă la gură, vorbeau scâlciat și topăiau de furie, iar fiecare săritură de-a lor zgâlțâia pământul ca o bombă. Se pocneau unul pe altul în cap, cu niște ciocane de piatră mari și grosolane; însă aveau țeasta atât de tare, încât ciocanele ricoșau numaidecât, astfel încât monstrul care izbise scăpa ciocanul din mână și urla de durere fiindcă se lovise la degete. Era însă atât de nătărău, încât după un minut era în stare s-o ia de la capăt. Până la urmă, bătaia lor s-a dovedit a fi un lucru bun, căci cam după o oră toți uriașii se loviseră atât de rău, încât se așezaseră jos,

plângând. În poziția asta, capetele le ajungeau sub marginea defileului, încât cei trei călători nici nu-i mai vedeau; dar Jill i-a tot auzit urlând, hohotind de plâns și jelindu-se, chiar și după ce se îndepărtaseră cu peste un kilometru de locul acela.

Seara, și-au instalat tabăra sub cerul liber, pe podișul pustiu, iar Puddleglum le-a arătat copiilor cum să profite cât mai bine de păture, dormind spate în spate, (în poziția asta, îți ții cald reciproc și poți folosi simultan ambele păture.) Dar, chiar și așa, era foarte frig, iar pământul era tare și gloduros. Omul-bălților le-a spus că s-ar simți mult mai confortabil, dacă s-ar gândi ce frig îi aștepta mai încolo, mult spre nord; numai că nici asta nu i-a înveselit prea mult.

Au călătorit multe zile prin Ettinsmoor, păstrând slănina și trăind în principal din păsările sălbaticе de pe platou (care, firește, nu erau păsări vorbitoare), împușcate de Eustace și de Puddleglum. Jill era cam invidioasă pe Eustace, fiindcă știa să tragă cu pușca; băiatul învățase asta în călătoria lui cu Regele Caspian. Cum platoul era brăzdat de nenumărate ape curgătoare, n-au suferit niciodată de sete. Jill se gândea că în cărțile unde se povestește că oamenii trăiesc din ce vânează, nu se pomenește niciodată cât de scârbos și urât e să smulgi penele și să cureți păsările moarte și cât de rău îți îngheață degetele. Important era însă că nu s-au mai prea întâlnit cu uriașii. I-a văzut la un moment dat un uriaș, care însă a izbucnit în hohote răsunătoare de râs, după care a plecat duduind să-și vadă de treburile lui.

Cam în a zecea zi, au ajuns într-un loc unde relieful arăta altfel. Se găseau în capătul nordic al platoului, de unde priveau în josul unei pante lungi și abrupte ce ducea pe un altfel de tărâm, mult mai sălbatic și sinistru. În valea de la capătul pantei erau stânci: dincolo de ele, se zărea un ținut cu munți înalți, prăpăstii întunecoase, vâlcele stâncoase, râpi atât de adânci și înguste, încât nu vedeai unde se termină și râuri care se revărsau din cheiuri zgomotoase, curgând mohorâte în adâncuri negre. Inutil de spus că Puddleglum a fost cel care le-a arătat un petic de zăpadă, pe pantele din depărtare.

— Nu m-ar mira să fie mai multă zăpadă pe latura nordică a munților, adăugă el.

Le-a luat ceva timp să coboare panta, iar când au ajuns jos au constatat că se aflau în vârful stâncilor, iar că la picioarele lor curgea un râu de la vest la est. De o parte și de alta, apa era străjuită de prăpăstii; era verde la culoare și

negricioasă, plină de vârtejuri și de cascade. Vuietul râului zgâlțâia pământul până sus la ei.

— Partea bună e, zise Puddleglum, că dacă ne frângem gâtul coborând stânca, nu mai riscăm să ne înecăm în râu.

— Ce zici de asta? făcu Scrubb dintr-o dată, arătând în susul apei, spre stânga.

Se uitară toți trei și văzură ultimul lucru pe care s-ar fi așteptat să-l vadă – un pod. Și ce mai pod! Un singur arc uriaș care îmbrățișa defileul dintr-un vârf de stâncă în celălalt; iar partea de mijloc a arcului se înălța cu mult peste vârfurile stâncilor, aidoma domului catedralei Sfântul Paul deasupra străzii.

— Păi, ăsta-i un pod pentru uriași! exclamă Jill.

— Sau un pod de vrăjitor, mai degrabă, spuse Puddleglum. Într-un loc ca ăsta, trebuie să fim atenți la vrăji. Cred că e vorba de o capcană. Nu m-ar mira să se preschimbe în ceață și să se topească, exact când vom ajunge la jumătatea drumului pe el.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai fi atât de pesimist, zise Scrubb. De ce naiba n-ar fi un pod ca lumea?

— Cum îți poți închipui că uriașii pe care i-am văzut au avut atâta minte, încât să construiască așa ceva? zise Puddleglum.

— Dar dacă l-au construit alți uriași? remarcă Jill. Adică, niște uriași care au trăit acum o sută de ani și care au fost mult mai deștepți decât ăștia moderni de acum. Poate că e vorba de aceiași care au clădit și cetatea uriașilor, pe care o căutăm noi. Ceea ce ar însemna că suntem pe drumul bun – vechiul pod care duce la cetatea străveche!

— Ce minte sclipitoare, Pole! zise Scrubb. Așa e, sunt sigur. Hai să mergem.

Prin urmare, s-au întors și au pornit spre pod. Iar când au ajuns la el, și-au dat seama că era tare solid. Pietrele masive erau la fel de mari ca acelea de la Stonehenge și fuseseră, pesemne, cioplite și tăiate cândva de meșteri iscusiți, deși acum erau crăpate și sfărâmicioase. Balustrada fusese, pare-se, acoperită cu sculpturi bogate, din care se mai păstrau ceva urme; fețe și siluete de uriași făcute în relief, minotauri, sepii, cârcâiaci și zei îngrozitori. Puddleglum tot nu avea încredere în podul acela, însă se învoi să-l treacă împreună cu copiii.

Urcușul până la mijlocul arcului de pod a fost lung și anevoios; în multe locuri, pietrele mari căzuseră, lăsând goluri oribile prin care vedeai jos, la treizeci de metri dedesubt, apele înspumate ale râului. Au văzut un vultur care le-a zburat pe sub picioare. Și cu cât ajungeau mai sus, cu atât frigul se întetea, iar vântul sufla; de abia se mai puteau ține pe picioare. Parcă tot podul se scutura în rafalele puternice. Când au ajuns în vârf, de unde se putea vedea cealaltă parte a podului, care cobora, zăriră un fel de vechi drum pentru uriași, care pătrundea adânc în inima munților. Multe pietre lipseau din caldarâm, iar printre cele rămase crescuseră smocuri mari de iarbă. Și, venind călare spre ei, pe acest drum străvechi, erau două ființe, de talie adultă, umană, absolut normală.

— Continuați. Mergeți spre ei, zise Puddleglum. E foarte probabil ca orice făptură întâlnită într-un asemenea loc să se dovedească a fi dușmănoasă, însă nu trebuie să le dăm impresia că ne e teamă.

Când au ajuns să pășească pe iarba care li se așternea la picioare la capătul podului, cei doi străini erau destul de aproape. Un cavaler, în armură din cap până în picioare, cu viziera coifului lăsată în jos. Armura și calul erau de culoare neagră; pe scut n-avea nici un blazon, iar pe sulită nu flutura nici un steguleț. Cealaltă persoană era o doamnă pe un cal alb, atât de drăguț, încât îți venea să-l pupi pe nas și să-i dai numaidecât o bucătică de zahăr, însă doamna care călărea pe șaua cu picioarele într-o parte și era îmbrăcată cu o rochie lungă și vaporosă, de un verde uluitor, era și mai frumoasă.

— Ziua bună, drrrumeților, le strigă ea cu un glas dulce ca ciripitul suav al păsărelelor, cu un încântător trîl de „r”. Cam tinerei pentru a vă aventura într-un pustiu ca ăsta.

— Ei, asta e situația, doamnă, ce să facem! zise Puddleglum foarte înțepat și prudent.

— Căutăm cetatea ruinată a uriașilor, spuse Jill.

— Cetatea rrruinată? făcu Doamna. Cam straniu. Și ce veți face dacă o veți găsi?

— Trebuie să..., începu Jill, însă Puddleglum o întrerupse.

— Vă rog să mă iertați, Doamnă, însă nu vă cunoaștem și nici pe prietenul dumneavoastră – cam tăcut, așa-i – și nici dumneavoastră nu ne cunoașteți pe noi. Așa că am prefera să nu discutăm treburile noastre cu niște străini. Nu credeți că în curând o să avem parte de o ploică?

Doamna râse: cel mai profund și cel mai muzical râs pe care vi l-ați putea închipui.

— Ei bine, copii, zise ea, v-ați luat cu voi un ghid bătrân, tare înțelept și grav. Fiecare cu părerea lui, însă. Am auzit adesea numele Cetatea Ruinată, însă n-am întâlnit pe nimeni care să-mi spună încotro se află. Drumul acesta duce la orașul și castelul Harfang, unde locuiesc Uriașii Blajini. Sunt tot atât de blânzi, politicoși, cuminți și curtenitori, pe cât sunt de proști, răi, sălbatici și capabili de toate porcăriile cei din Ettinsmoor. Și, nu știu dacă în Harfang veți putea afla noutăți despre Cetatea Ruinată, însă în mod sigur veți beneficia de o găzduire excelentă. Înțelept ar fi să iernați acolo sau, cel puțin, să zăboviți câteva zile ca să vă mai odihniți. Veți găsi băi aburinde, paturi moi și vetre cu focuri jucăușe; și de patru ori pe zi, masa vi se va așterne cu fripturi, plăcinte, dulciuri și vinuri alese.

— Extraordinar! exclamă Scrubb. Asta mai zic și eu viață! Ce nemaipomenit să dormi iarăși într-un pat adevărat!

— Da și să faci o baie fierbinte, zise Jill. Credeți că ne vor pofti să rămânem? În fond, noi nici nu ne cunoaștem.

— Spuneți-le doar, le răspunse Doamna, că Doamnă cu Caftan Verde îi salută prin intermediul vostru și că le-a trimis doi copii drăgălași, din sud, pentru Ospățul Toamnei.

— Oh, mulțumim, mulțumim din suflet, ziseră în cor Jill și Scrubb.

— Aveți însă grijă, le spuse Doamna. Indiferent de ziua când veți ajunge în Harfang, să nu veniți la ușă prea târziu. Căci cei de-acolo își închid porțile la câteva ceasuri de la amiază și la castel au obiceiul să nu deschidă nimănui, după ce au tras zăvorul, indiferent cât de tare ar bate.

Copiii i-au mulțumit din nou, cu sclipiri în priviri, iar Doamna le-a făcut cu mâna, în semn de rămas-bun. Omul-bălților și-a scos pălăria țuguiată și a făcut o plecăciune foarte rigidă. După care, Cavalerul tăcut și Doamna au dat pintoni cailor și au pornit să urce podul, în tropot năvalnic de copite.

— Ehehei! făcu Puddleglum. Ce n-aș da să știu de unde vine și unde se duce Doamna asta. Nu te-ai aștepta să întâlnești o asemenea persoană în Țara Uriașilor, așa-i? Nu mai pot de curiozitate.

— Prostii! zise Scrubb. Mie mi s-a părut de-a dreptul nemaipomenită. Și gândește-te numai la bucatele alea delicioase și la camerele încălzite! Sper că nu mai e mult de mers până la Harfang.

— Și eu sunt de aceeași părere, spuse Jill. Ce rochie superbă avea! Și ce cal!

— Oricum, eu tot aș vrea să știu mai multe despre ea, se încăpățână Puddleglum.

— Eu, una, am vrut s-o întreb, zise Jill. Dar cum să fac asta, când n-ai vrut să-i spui nimic despre noi?

— Da, zise Scrubb. Și de ce-ai fost așa de scorțos și scârbos? Nu ți-a plăcut de ei?

— De ei? zise Omul-bălților. Care ei? Eu n-am văzut decât o persoană.

— Pe Cavaler nu l-ai văzut? întrebă Jill.

— Am văzut o armură, spuse Puddleglum. De ce n-a scos nici o vorbă?

— Probabil că s-a sfiit, spuse Jill. Sau poate că se mulțumește doar să se uite la ea și să-i audă glasul. Așa aș face și eu în locul lui.

— Mă întreb, remarcă Puddleglum, ce s-ar vedea dacă am ridica vizorul coifului și ne-am uita înăuntru.

— Ei drăcie, făcu Scrubb. Gândește-te ce formă avea armura aia! Ce altceva să fie înăuntru decât un om?!

— Și dacă e un schelet? întrebă Omul-bălților, cu o veselie sinistră. Sau poate, mai adăugă el după ce se gândi un pic, nu e nimic înăuntru. Adică, nimic ce ar putea fi văzut. Ceva invizibil.

— Zău așa, Puddleglum, zise Jill, cutremurându-se de groază, ai niște idei oribile. Cum de îți poate trece așa ceva prin minte?!

— Ia mai dă-l încolo cu ideile lui cu tot! zise Scrubb. Întotdeauna se așteaptă la ce-i mai rău și întotdeauna nu are dreptate. Hai să ne gândim mai bine la Uriașii blajini și să ajungem cât mai repede la Harfang. Tare aș vrea să știu cât avem de mers până acolo.

Iar acum au avut prima dintre certurile acelea prezise de Puddleglum; și până atunci se întâmplase adesea ca Jill și Scrubb să se ciondănească și să se rățoiască unul la celălalt, însă de data asta s-a produs prima sfadă serioasă. Puddleglum nu era de acord nici în ruptul capului să meargă la Harfang. Zicea că habar n-avea cum se putea ca un uriaș să fie „blajin” și că, oricum, semnele lui Aslan nu pomeniseră nimic în legătură cu vreun popas la uriași, fie ei blajini au ba. Pe de altă parte, copiii, cărora li se făcuse lehamite de vânt și ploaie, de păsări scheletice prăjite la foc de tabără și de dormit pe pământul tare și rece, erau absolut decși să-i viziteze pe Uriașii Blajini. În cele din urma, Puddleglum s-a învoit să meargă, însă cu o

condiție. Jill și Scrubb trebuiau să-i promită solemn că, dacă nu le dădea voie, ei n-aveau să le spună Uriașilor Blajini că veneau din Namia și că îl căutau pe Prințul Rilian. I-au făcut această promisiune și s-au pornit la drum.

După discuția cu Doamna, situația s-a înrăutățit în două moduri diferite. În primul rând, ținutul era mult mai accidentat. Drumul străbătea nesfârșite văi înguste, prin care sufla năprasnic un vânt dinspre nord, biciuindu-le permanent obraji. Lemne de foc nu se mai găseau și nici vâlcele ferite în care să campeze, cum era pe platou. Solul era pietros, de te dureau picioarele cumplit, ziua când mergeai, dar și noaptea când te odihneai.

În al doilea rând, indiferent ce urmărise Doamna când le povestise despre Harfang, efectul concret asupra copiilor a fost negativ. Nu le mai stătea gândul la nimic decât la paturi, băi, mese delicioase și la cât de minunat avea să fie să poată sta din nou într-o casă. Nu mai pomeneau deloc de Aslan și nici de Prințul pierdut. Iar Jill a renunțat la obiceiul de a repeta în gând semnele, în fiecare seară și dimineață. La început, și-a găsit scuza că era prea obosită, dar curând a uitat complet de ceea ce își propusese cândva. Și, deși ar fi fost de așteptat ca perspectiva de a petrece minunat la Harfang să-i înveselească, în realitate începuseră să se autocompătimească și să fie din ce în ce mai țăfnoși și mai arțăgoși unul cu celălalt și cu Puddleglum.

În cele din urmă, într-o după-amiază au ajuns într-un loc unde defileul prin care mergeau se lărgea, de o parte și de cealaltă înălțându-se păduri de brad întunecoase. Privind în față, au constatat că trecuseră printre munți; înaintea lor se așternea o câmpie pustie și stâncoasă; dincolo de ea, se zăreau munți cu vârfurile acoperite de zăpadă. Însă, între ei și munții aceia îndepărtați, se afla o colină joasă, cu un podiș turtit și neregulat.

— Uite! Uite! strigă Jill, arătând peste câmpie; și acolo, de dincolo de colina teșită, în amurgul întunecat, zăriră lumini. Lumini! Nu lumina lunii, nici focuri, ci un șir vesel și primitiv de ferestre luminate. Cine n-a fost în pustietatea sălbatică, zi și noapte, săptămâni de-a rândul, n-are cum înțelege ce au simțit ei atunci.

— Harfang! strigară Scrubb și Jill, veseli și entuziasmați; „Harfang”, repetă și Puddleglum, pe un ton sumbru și ursuz. Dar a mai adăugat și „Ia te uită! Gâște sălbatică!”, luându-și numaidecât arcul de pe umăr. A doborât cu el o găscă mare și grasă. Se făcuse prea târziu ca să mai încerce să ajungă la Harfang în acea zi. Dar au făcut focul și au mâncat bine, nemaifiindu-le atât

de frig când s-au culcat. După ce s-a stins focul, s-a făcut tare răcoare, iar când s-au sculat a doua zi dimineață, păturile de pe ei erau țepe și înghețate.

— Ce mai contează! zise Jill, bătând din picioare să se încălzească. Diseară facem o baie fierbinte!

Capitolul 7

COLINA CU ȘANȚURI CIUDATE.

Fără de tăgadă, în ziua aceea vremea a fost tare afurisită. Deasupra, pe cerul fără pic de soare, se îngrămădeau nori doldora de ninsoare; sub tălpi, pământul era negru și înghețat bocnă; și sufla un vânt aprig și geros, de simțai că-ți smulge pielea de pe tine. Când au ajuns jos pe câmpie, au constatat că această parte a drumului era mult mai deteriorată. Trebuiau să pășească cu grijă ocolind tot felul de pietroaie sfărâmate, printre bolovani și peste pietriș: ce calvar pentru picioarele lor! Și, cu toate că obosiseră cumplit, din cauza frigului nu s-au încumetat să facă nici un popas.

Cam pe la ora zece, a început să ningă cu fulgi firavi, care se așterneau pe brațul lui Jill. După zece minute, ninsoarea s-a întetit de-a binelea. Iar după douăzeci de minute, pământul se făcuse alb, acoperit de zăpadă. După o jumătate de oră, s-a pornit un viscol năprasnic, care se părea că avea să dureze toată ziua, biciuindu-le fețele de nici nu mai vedeau pe unde calcă.

Pentru a înțelege ce a urmat, nu trebuie să uitați nici o clipă că aproape nu mai puteau vedea din cauza ninsorii și a viscolului. Apropiindu-se de colina joasă, care îi despărțea de locul unde văzuseră ferestrele luminate, n-au putut avea o imagine de ansamblu asupra ei. De-abia dacă vedeau la câțiva pași înainte și asta dacă mijeau bine ochii. Inutil să mai spun că nu vorbeau deloc.

Când au ajuns la poalele colinei, au întrezărit un fel de pietre mari de o parte și de cealaltă – pietre aproape pătrate dacă te uitai atent la ele, ceea ce niciunul n-a făcut; îi preocupa mai mult stânca din față, care le bloca drumul. Era înaltă cam de un metru și jumătate. Omul-bălților, având picioarele lungi, a sărit fără nici o greutate pe ea, după care i-a ajutat și pe ceilalți să se suie. Cum stratul de zăpadă pe stâncă era destul de gros, copiii s-au udat rău de tot, nu însă și Puddleglum. Pe urmă, au avut parte de un urcuș tare abrupt – Jill a căzut o dată – pe o porțiune cam de o sută de metri, după care au ajuns la o a doua stâncă în formă de lespede. La intervale absolut neregulate, au întâlnit în total patru astfel de stânci.

Când s-au cățarat anevoios pe a patra stâncă de acest fel, au înțeles că ajunseseră în fine în vârful colinei teșite. Până acum, panta îi ferise cât de cât de viscol; aici, au avut parte de toată furia vântului. Căci colina, în mod cu totul ciudat, era într-adevăr foarte turtită în vârf, așa cum li se păruse și de la distanță: un podiș neted și mare, unde viscolul era la el acasă; în majoritatea locurilor, zăpada nici nu se așternuse, căci vântul o tot spulbera de pe jos, în rafale învolburate, care le nimereau drept în față. Iar în jurul picioarelor, li se încolăceau mici vârtejuri de zăpadă, așa cum se întâmplă uneori pe gheață, la patinoar. Și, într-adevăr, în multe locuri suprafața solului era netedă ca gheața. Partea proastă era că platoul acesta era brăzdat în toate direcțiile de dâmburi și troiene ciudate, care formau pe alocuri pătrate și dreptunghiuri. Peste toate astea trebuia să te cațeri cu greu; ca înălțime, variaua între jumătate de metru și aproximativ un metru, iar ca grosime măsurau cam vreo doi metri. Pe partea nordică a fiecărui dâmb, zăpada forma mormane adânci; și după fiecare urcuș din acesta, coborai în mormanul de zăpadă și te udai learcă.

Căznindu-se să răzbată înainte, cu gluga trasă pe frunte, cu capul înfipt în piept și cu degetele înghețate, bine vârâte pe sub pelerină, Jill a întrezărit și alte lucruri stranie pe acest podiș oribil – niște chestii în dreapta ei care semănau vag cu un fel de coșuri de fabrică, iar în stânga ei, o stâncă ascuțită și imensă, mai dreaptă decât este orice stâncă îndeobște. N-a interesat-o, însă, deloc ce văzuse și n-a dat nici o atenție. Nu se gândea decât la mâinile ei înghețate (la fel ca și nasul, bărbia și urechile), la baia fierbinte și la patul bun care o așteptau la Harfang.

Brusc, picioarele i-au patinat pe o porțiune de vreun metru și, spre groaza ei, s-a trezit alunecând la vale într-o prăpastie neagră și îngustă ce se ivise ca din senin în calea ei. Într-o jumătate de secundă, a ajuns pe fundul văgăunii. Era ca într-un fel de șanț sau tranșee, lată doar de vreun metru. Și, deși căzătura o zdruncinase rău, a remarcat, răsuflând ușurată, că scăpase de vânt; căci pereții șanțului se înălțau sus, deasupra ei. Ce-a mai remarcat după aceea, firește, au fost chipurile îngrijorate ale lui Scrubb și Puddleglum, care se uitau jos la ea, de pe marginea șanțului.

— Te-ai lovit, Pole? zbieră Scrubb.

— Nu m-ar mira să-și fi rupt ambele picioare, urlă și Puddleglum.

Jill se ridică în picioare, explicându-le că nu pățise nimic, dar că trebuiau să o ajute să iasă de acolo.

— Ce-i chestia asta în care ai căzut? întrebă Scrubb.

— E un fel de șanț sau s-ar putea să fie un fel de drum care s-a surpat, zise Jill. E o scobitură foarte dreaptă.

— Da, mii de tunete! zise Scrubb. Și duce spre nord! Să fie oare un fel de drum? Dacă da, am putea scăpa de vântul ăsta infernal, mergând acolo. E multă zăpadă pe fund?

— Deloc. N-apucă să intre aici, căci e spulberată toată deasupra.

— Și mai încolo cum e?

— O clipită; mă duc să văd, spuse Jill. Și porni prin șanț, dar nu ajunse prea departe și constată că „drumul” cotea brusc la dreapta. Ceea ce le comunică, urlând și celorlalți.

— Și ce e după colț? întrebă Scrubb.

Întâmplarea făcea că Jill reacționa la pasajele întortocheate și la locurile subterane întunecate, fie ele și suficient de aproape de suprafață, la fel cum reacționa și Scrubb când vedea o margine de stâncă înaltă. N-avea, așadar, nici cea mai mică intenție de a da colțul de una singură; mai ales, când l-a auzit pe Puddleglum răcnind din spate:

— Ai grijă, Pole. Locul ăsta poate duce foarte bine într-o peșteră de balaur. Iar într-o țară a uriașilor, nu-i exclus să existe râme și gânganii uriași.

— Cred că șanțul ăsta nu duce prea departe, zise Jill, venind repede înapoi.

— Ba eu, unul, mă duc să văd, zise Scrubb. Aș vrea și eu să știu ce-ai vrut să spui când ai zis că „nu duce prea departe”.

Așa că s-a așezat pe marginea șanțului (toată lumea era acum prea udă, ca să se mai sinchisească dacă se mai uda un pic) și și-a dat drumul jos.

Împingându-se pentru a-și face loc, a trecut pe lângă Jill și, deși n-a zis nimic, Jill era convinsă că sesizase cât de frică îi era. S-a luat imediat după el, având însă grijă nu care cumva să treacă din greșeală în fața lui.

Explorarea lor s-a dovedit, totuși, o mare dezamăgire. Au dat colțul la dreapta, mergând încă vreo câțiva pași înainte. După care li s-au ivit mai multe variante: drept înainte sau brusc la dreapta.

— N-are nici un rost s-o luăm pe aici, zise Scrubb, privind spre dreapta, fiindcă am ajunge înapoi – la sud. Așa că a continuat să meargă drept înainte, dar și de data asta, după câțiva pași au dat de o a doua cotitură la dreapta; însă, acum, nu mai exista nici o altă variantă, căci șanțul se înfunda brusc.

— Degeaba, bombăni Scrubb.

Fără să mai piardă vremea, Jill s-a răsucit în loc și a pornit înapoi, prin șanț. Când au ajuns la locul unde Jill căzuse înăuntru, Omul-bălților, cu brațele lui lungi, i-a tras afară, fără nici o greutate.

Ce groaznic era, însă, acolo sus. Jos, în fantele înguste ale șanțului, aproape că li se dezghețaseră și urechile. Putuseră vedea clar și respira ușor, auzindu-se unul pe celălalt, fără să fie nevoie să mai urle. Ce nenorocire să se trezească înapoi în gerul acela năprasnic! Și ce dur li s-a părut când Puddleglum s-a trezit tocmai atunci să spună:

— Mai știi care erau semnele alea, Pole? Pe care ar trebui să-l urmărim acum?

— Oh, asta-i bună! Dă-le dracu' de semne, zise Pole. Era o chestie cu cineva care pomenea, parcă, numele lui Aslan. Să dea naiba, însă, dacă mă apuc eu acuma să înșir toată povestea.

După cum vedeți, încurcase ordinea semnelor. Și asta fiindcă renunțase să le mai repete în fiecare seară. Le mai știa încă, desigur, dacă își dădea osteneala să se gândească bine; numai că nu-și mai știa lecția „ca pe apă”, încât să o poată debita în ordinea corectă, dintr-o dată ca la comandă și fără să se gândească. Întrebarea lui Puddleglum a necăjit-o, fiindcă în sinea ei Jill era înciudată pe ea însăși că nu mai știa atât de bine lecția spusă de Leu. Amărăciunea asta, la care se mai adăuga jalea de a fi atât de înghețată și de obosită, au făcut-o să spună: „Dă-le dracu' de semne”. Or, de fapt, ea nu gândea așa.

— Oh, ăsta venea în continuare? zise Puddleglum. Nu cumva le-ai cam încurcat ordinea? Părerea mea e că dealul ăsta, locul ăsta neted și turtit pe care ne aflăm, merită osteneala de a fi privit mai bine. Ați remarcat...

— Ei bravo! zise Scrubb. Te-ai și găsit când să admiri peisajul! Pentru numele lui Dumnezeu, hai mai bine să mergem.

— Oh, uite, uite, uite, strigă Jill, arătându-le ceva.

Se întoarseră și văzură. Ceva mai încolo spre nord și mult mai sus decât podișul pe care stăteau, apăruse un șir de lumini. De data asta se vedea mult mai clar decât în seara precedentă că era vorba de niște ferestre: ferestre mai mici, care te duceau cu gândul la dormitoare minunate și ferestre mai mari, care te făceau să visezi la săli mărețe, cu focul arzând iute în șemineu și cu supe fierbinți și mușchi de vită delicios, aburind pe masă.

— Harfang! exclamă Scrubb.

— Perfect, zise Puddleglum. Dar ce spuneam eu era că...

— Oh, taci din gură, se enervă Jill. Nu trebuie să pierdem nici o clipă. Ai uitat? Ne-a spus Doamna că porțile se închid devreme. Trebuie neapărat, dar neapărat, să ajungem acolo la timp. Murim dacă rămânem pe-afară pe o noapte ca asta.

— Păi, încă nu s-a înnoptat, începu Puddleglum; însă amândoi copiii spuseră „Haidem” și porniră, poticnindu-se, înainte, pe podișul alunecos, cât puteau ei de iute cu piciorușele lor. Omul-bălților s-a luat după ei, vorbind în continuare; însă acum, mergând cu vântul în față, să fi vrut și tot nu l-ar fi putut auzi. Și, oricum, nici nu voiau. Se gândeau la băi, paturi și băuturi calde, iar perspectiva de a ajunge prea târziu la Harfang și de a rămâne pe dinafară li se părea absolut insuportabilă.

Cu toată graba lor, le-a luat mult timp să traverseze vârful teșit al colinei. Iar după aceea, au mai avut de urcat și de coborât câteva stânci. În cele din urmă, totuși, au ajuns la poalele colinei și au putut vedea cum arăta Harfang.

Se înălța pe un colț de stâncă și, în ciuda nenumăratelor turnuri, era mai degrabă o casă uriașă decât un castel. În zidul exterior, se aflau ferestre foarte aproape de sol – ceea ce nu vezi niciodată la o fortăreață serioasă. Ba, ici și colo, erau tot felul de ușițe ciudate, așa că părea absolut simplu să intri și să ieși din castel, fără să trebuiască să treci prin curte. Toate astea le-au ridicat moralul lui Jill și Scrubb. Locul li se părea acum mai prietenos și nu atât de amenințător.

La început, stânca aceea i-a cam speriat, fiind tare înaltă și abruptă, însă numaidecât au remarcat că exista o altă cale de acces, în stânga, mult mai ușoară și că drumul mergea șerpuind în sus într-acolo. După călătoria pe care o făcuseră până aici, urcușul a fost groaznic, iar Jill a fost la un pas de a se da bătută. Pe ultima sută de metri, Scrubb și Puddleglum au trebuit să o ajute. În cele din urmă, au ajuns în fața porții castelului. Grilajul cu țepi era ridicat, iar poarta – deschisă.

Oricât de obosit ai fi, îți trebuie ceva curaj ca să te îndrepti spre ușa unui uriaș, în ciuda tuturor avertizărilor prealabile împotriva acestui Harfang, Puddleglum a fost cel care s-a dovedit mai viteaz.

— Fiți calmi, zise el. Orice ar fi, nu arătați cât sunteți de înspăimântați. Am făcut cea mai mare tâmpenie venind aici; dar dacă tot am ajuns, hai să înfruntăm totul cu fruntea sus.

Acestea fiind zise, pași peste pragul porții, ajungând sub o arcadă unde ecoul îi amplifică vocea; de aici, strigă cât de tare putea el.

— Hei! Portarul! Au sosit oaspeți care caută găzduire.

Și, așteptând să se întâmple ceva, își scoase pălăria și scutură stratul gros de zăpadă de pe bor.

— Pe-onoarea mea, îi șopti Scrubb lui Jill. O fi el pesimist, dar are mult curaj – și tupeu.

Se deschise o ușă, prin care se zărea strălucirea delicioasă a unui foc și afară ieși Portarul. Jill își mușcă buzele, de teamă să nu urle. Nu era un uriaș tocmai enorm; ceea ce înseamnă că era ceva mai înalt decât un măr, dar nicidecum la fel de înalt cât un stâlp de telegraf. Avea părul roșu zbârlit, un pieptar de piele bătut peste tot cu plăci de metal pentru a fi folosit pe post de cămașă de zale; avea genunchii goi (și tare păroși) și un fel de moletiere pe picioare. Aplecându-se de mijloc, holbă ochii la Puddleglum.

— Ce fel de arătare mai ești și tu? zise el.

Jill își luă inima în dinți:

— Vă rog, spuse ea, urlând în sus spre uriaș. Doamna cu Caftan Verde îl salută pe Regele Uriașilor Blajini și ne-a trimis pe noi, doi copii din sud și pe acest Om al bălților (îl cheamă Puddleglum), aici la voi, la Ospățul Toamnei.

— Dacă nu vă deranjează, firește, mai adăugă ea.

— O-ho! zise Portarul. Păi, așa mai stăm de vorbă. Haideți înăuntru, omuleților, haideți înăuntru. Intrați în căsuța paznicului, până îi trimit vorbă Maiestății sale. Se uită la copii curios. Sunteți vineți la față, spuse el. Nu știam că asta e culoarea lor. Dar nici nu-mi pasă, de fapt. Oricum, sunteți tare drăguți. Cine se aseamănă se adună, parcă așa se zice.

— Suntem vineți de frig, spuse Jill. Culoarea noastră nu e de fapt asta.

— Atunci, haideți înăuntru să vă încălziți. Haideți, prichindeilor, zise Portarul.

Intrară după el în căsuța paznicului. Și, deși a fost cumplit să audă cum se trânteste ușa aia mare în spatele lor, au uitat repede de toată spaima când au văzut ceea ce tânjeau să vadă de la cina din seara precedentă – un foc. Și ce mai foc! Ai fi zis că ardeau acolo pe puțin patru-cinci copaci întregi; dogoarea era atât de mare, încât nu se puteau apropia decât până la câțiva metri de foc. Se trântiră toți trei pe pardoseala de cărămidă, cât mai aproape posibil de dogoreala flăcărilor, oftând adânc.

— Hei, flăcăule, îi zise Portarul altui uriaș care stătea în fundul camerei, holbându-se la musafiri de ziceai că nu mai avea mult și îi ieșeau ochii din

cap. Ia dă fuga cu mesajul ăsta la Casă. Și repetă ceea ce îi spusese Jill. Uriașul mai tânăr, după ce se mai zgâi o dată și trase un hohot de râs, ieși din odaie.

— Ia ascultă, broscuiule, îi zise Portarul lui Puddleglum, după cum arăți ți-ar prinde bine ceva sa te mai înveselești. Și scoase o sticlă neagră, care semăna foarte bine cu cea a lui Puddleglum, dar cam de vreo douăzeci de ori mai mare. Ia să vedem noi, ia să vedem noi, zise Portarul. Dacă îți dau o cană, riști să te îneci în ea. Ia să vedem noi. Solnița asta cred că e perfectă. Să nu pomenești de asta la Casă. Riscăm să tot plouă cu argintărie aici, or, nu e vina mea.

Solnița nu prea semăna cu ale noastre, fiind mai îngustă și mai dreaptă; era o cupă perfectă pentru Puddleglum, când uriașul a pus-o jos lângă el. Copiii se așteptau ca Puddleglum să refuze, știut fiind că nu avea deloc încredere în Uriașii Blajini, însă îl auziră bombănind:

— Cam târziu să ne mai gândim la precauții, acum că am intrat înăuntru și ușa s-a închis în urma noastră. Pe urmă, adulmecă licoarea. Miroase bine, zise el. Dar așa tot nu-mi dau seama. Mai bine să mă conving și luă o înghițitură. E și bună la gust, spuse el. Dar poate așa pare la prima înghițitură. Cum o fi la mai multe? Și sorbi cu nesaț. Ah! zise el. Dar așa o fi până la fund? și mai luă o dușcă. Nu m-ar mira ca la fund să fie vreo porcărie, spuse el, după care bău tot. Vedeți voi, ăsta e un test. Dacă mă chircesc tot, sau plesnesc ori mă transform în șopârlă sau mai știu eu ce, veți ști că nu trebuie să luați nimic din ce vă oferă ei.

Însă uriașul, care era mult prea sus pentru a auzi ce tot bombănise Puddleglum în barbă, se prăpădea de râs:

— Măi Broscoiule, dar ești bărbat, pe cuvânt. Mi-a plăcut cum l-ai dat pe gât.

— Nu sunt bărbat... Omul-bălților, replică Puddleglum, cu vocea cam confuză. Și nici broască: Omul-bălților.

În clipa aceea, ușa se deschise în spatele lor și uriașul mai tânăr intră, spunând:

— Trebuie să meargă numaidecât în camera tronului.

Copiii se ridicară în picioare, însă Puddleglum rămase așezat, îndrugând alandala:

— Omul-bălților. Omul-bălților. Un foarte respectabil Om al bălților. Respectomalbălților.

— Arată-le drumul, flăcăule, spuse uriașul Portar. Pe Broscoi ia-l mai bine în brațe. A băut ceva mai mult decât trebuia.

— N-am nimic, zise Puddleglum. Și nu sunt broască, dar deloc broască. Sunt un repectalbălților.

Însă uriașul flăcău îl prinse de mijloc și le făcu semn copiilor să-l urmeze. Și traversară curtea în felul acesta înjositor. Puddleglum, strâns bine în pumnul uriașului și zvârlind vag din picioare, semăna categoric cu o broască. Dar n-avură când să remarce toate astea, căci, în scurt timp, intrară pe ușa măreață a castelului principal – amândurora bătându-le inima mai iute decât de obicei – și, după ce tropăiră din piciorușe, pe câteva coridoare, aproape alergând, ca să țină pasul cu uriașul, se treziră clipind din ochi în lumina orbitoare a unei încăperi enorme, unde lămpi superbe străluceau frumos, iar focul ardea duduind în cămin, toate aceste sclipiri reflectându-se în ornamentele aurite de pe tavan și cornișe. În dreapta și în stânga, stăteau în picioare nenumărați uriași, toți în niște mantii minunate; și pe două tronuri, în celălalt capăt al sălii, ședeau două persoane imense – Regele și Regina.

Cam la șase metri de tronuri se opriră. Scrubb și Jill făcură stângaci tentativa de a se înclina (pe fete nu le învață la Școala Experimentală cum să facă reverențe), iar uriașul îl puse jos cu grijă pe Puddleglum, unde acesta se prăbuși ca o cârpă. Cu mădularele lui lungi, semăna, la drept vorbind, cu un păianjen mare.

Capitolul 8

CASA HARFANG

— Dă-i drumul, Pole, fă-ți numărul, îi șopti Scrubb.

Jill constată că avea gura atât de uscată, încât nu putea rosti nici un cuvânt. Dădea din cap cu disperare, uitându-se la Scrubb.

Gândind în sinea lui că n-avea s-o ierte niciodată (și nici pe Puddleglum, de altminteri), Scrubb își umezi buzele și strigă în sus, spre Regele uriaș.

— Dacă nu vă e cu supărare, Sire, Doamna cu Caftan Verde vă salută prin intermediul nostru și ar vrea să ne primiți la Ospățul Toamnei.

Uriașii Rege și Regină se uitară unul la celălalt, dând din cap cu subînțeles și zâmbiră într-un fel care nu-i prea plăcu lui Jill. Îi plăcea de Rege mai mult decât de Regină. Avea o barbă frumoasă și cârlionțată, un nas drept ca de vultur, iar pentru un uriaș era destul de chipeș. Regina era îngrozitor de grasă, cu bărbie dublă și niște obraji dolofani foarte pudrați, ceea ce nu-i

deloc drăguț, cu atât mai mult cu cât e vorba de o persoană de zece ori mai mare decât dimensiunile normale. Pe urmă, Regele scoase limba și-și linse buzele. Asta face oricine; numai că limba lui era atât de mare și de roșie și a ieșit la iveală atât de brusc, încât Jill a rămas pur și simplu șocată.

— Oh, ce copii buni! Zise Regina. („Poate că până la urmă ea e cea amabilă și drăguță”, se gândi Jill.)

— Da, într-adevăr, spuse Regele. Niște copii excelenți. Fiți bine veniți la curtea noastră. Dați-mi mâna.

Și întinse mâna dreaptă, absolut enormă – foarte curată și plină de inele pe toate degetele, dar și cu niște unghii groaznic de ascuțite. Era mult prea mare ca să poată da mâna cu copiii, așa că se mulțumi să dea mâna cu brațul lor.

— Dar chestia aia ce mai e? Întrebă Regele, arătând spre Puddleglum.

— Reșpectombălți, zise Puddleglum.

— Oh! Urlă Regina, adunându-și fustele pe lângă glezne. Ce oribil e! Și e viu.

— E tare de treabă, Maiestatea ta, pe cuvântul meu, se grăbi Scrubb să zică. O să vă placă mai mult de el când o să-l cunoașteți. Sunt absolut sigur de asta.

Sper că n-o să vă pierdeți tot interesul în privința lui Jill, pentru restul cărții, dacă am să vă spun că în clipa aceea a început să plângă. Avea o mulțime de scuze pentru asta. Picioarele, mâinile, urechile și nasul abia începuseră să i se mai dezghețe; zăpada topită îi picura de pe haine; nu mâncase și nu băuse nimic aproape toată ziua; iar picioarele o dureau atât de rău, încât simțea că avea să se prăbușească din clipă în clipă. Oricum, pe moment efectul a fost excelent, căci Regina a zis:

— Oh, biata copilă! Doamne, ce greșală să ținem oaspeții în picioare. Repede, luați-i, dați-le mâncare, vin, duceți-i să se îmbăieze. Alinați-o pe fetiță. Dați-i acadele, păpuși, doctorii, dați-i tot ce credeți – șodouri și bomboane, ceai de chimen și jucării; cântați-i cântece de leagăn. Nu mai plânge, fetiço, că n-ai să mai fii bună de nimic când vine ospățul.

Vă puteți imagina, desigur, cât de indignată a fost Jill când s-a pomenit de jucării și de păpuși; și, cu toate că acadelele și bomboanele nu-i dis plăceau întru totul, spera din suflet să i se aducă ceva mai solid și mai consistent. Totuși, spusele caraghioase ale Reginei au avut rezultate nemaipomenite, căci Puddleglum și Scrubb au fost numaidecât luați de jos de niște

majordomi gigantici, iar Jill de către o uriașă doamnă de onoare, fiind duși pe sus în camerele lor.

Odaia lui Jill era mare cam cât o biserică și ar fi fost destul de sinistă, dacă focul n-ar fi dădă în vatră, iar pe podea nu ar fi fost așternut un covor roșu, foarte gros. Și aici i s-au întâmplat tot felul de lucruri încântătoare. A fost încredințată fetei doici a Reginei, care era, din punctul de vedere al uriașilor, o bătrânică aproape gârbovită de ani, iar din punctul de vedere al oamenilor, o uriașă suficient de scundă, cât să poată umbla printr-o cameră obișnuită, fără să dea cu capul de tavan. Era tare pricepută, deși Jill ar fi preferat să nu tot plescăie din limbă și să nu tot spună chestii de genul: „Oh la-la! Hopa sus, fetița” și „Puișor mic și scump” sau „Gigea, păpușa mea”. A umplut cu apă fierbinte o cadă de picioare, din cele folosite de uriași și a ajutat-o pe Jill să se bage înăuntru. Dacă știi să înoți (or, Jill știa), o baie de uriaș este ceva nemaipomenit. Și prosoapele de uriași, deși cam aspre și scărtoase, sunt tare bune, fiindcă sunt cât ditamai pogonul. De fapt, nici n-ai de ce să te ștergi cu ele; e suficient să te tot răsucești și să te înfășori în ele în fața focului, ceea ce e teribil de distractiv. Și, când s-a isprăvit cu toată toaleta, Jill a fost îmbrăcată cu haine uscate, curate și călduroase, niște veșminte splendide, poate un pic cam mari pentru ea, însă evident croite pentru ființe omenești și nu pentru uriașe, „Păi, dacă Femeia în Caftan Verde vine pe-aici, înseamnă că sunt obișnuiți cu musafiri de mărimea noastră”, se gândea Jill.

A avut curând ocazia să constate că raționase corect, căci în cameră s-au adus o masă și un scaun potrivite pentru un om adult, precum și cuțite, furculițe și linguri, adecvate ca mărime. Ce minunată senzație să te simți curat și să poți sta la căldurică! Era în continuare desculță și îi plăcea nemaipomenit de mult să calce pe covorul acela uriaș. Masa – pe care presupun că ar trebui să o numim cină, deși era aproape ora de ceai – a constat din supă de cocoș cu praz, friptură de curcan, budincă fierbinte, castane coapte și fructe la discreție.

Singurul inconvenient era că Doica intra și ieșea în permanență, iar de fiecare dată când intra aducea câte o jucărie gigantică – o păpușă imensă, mai mare decât Jill, un cal de lemn pe roțile, cam cât un elefant, o tobă care semăna cu un rezervor de gaz și un miel mișos. Erau obiecte grosolane, prost lucrate și vopsite în culori stridente, iar Jill nu suporta să le vadă în fața ochilor. Îi tot spunea Doicii că nu le voia, însă Doica zicea:

— Ț-ț-ț-ț-ț. Or să-ți placă, după ce te mai odihnești un pic. Haide, nănică acum. Păpușica mea scumpă.

Patul nu era de uriaș, ci doar unul mare cu baldachin, cum mai vezi pe la hotelurile de modă veche; și părea foarte mic în încăperea aceea enormă. Ce fericită a fost să sară în el, cu o tumbă!

— Mai ninge, Doică? Întrebă ea, somnoroasă.

— Nu. Acum plouă, puicuța mea, zise uriașa. Ploaia o să spele toată zăpada asta păcătoasă. Și păpușica mea scumpă va putea ieși mâine afară, să se joace!

După care, o înveli bine pe Jill și îi spuse noapte bună.

Ce poate fi mai oribil decât să te pupe o uriașă! Asta a fost și părerea lui Jill, numai că a adormit în cinci minute.

Ploaia a continuat toată seara și toată noaptea, stropind și biciuind ferestrele castelului, dar Jill n-a auzit nimic, căci a dormit adânc, sărind peste ora cinei, dormind mai departe până după miezul nopții. A urmat, apoi, cel mai încremenit ceas al nopții, când nimic nu mai mișca în casa uriașilor în afară de șoareci. Și, în acel ceas, Jill a avut un vis. Se făcea că s-a trezit tot în camera aceea și că a văzut focul arzând mocnit, cu jar roșu, iar la lumina focului a zărit imensul cal de lemn. Și calul s-a urnit singur din loc și a venit pe roțile, traversând covorul, până la capul ei. Dar acum nu mai era un cal, ci un leu mare cât un cal. Și, pe urmă, n-a mai fost un leu de jucărie, ci un leu adevărat, Leul Adevărat, exact cum îl văzuse pe munte, dincolo de Capătul Lumii. Și camera s-a umplut de miresma încântătoare a tuturor lucrurilor frumos mirositoare. Jill avea, totuși, mintea tulburată, deși nu-și dădea seama de ce, iar lacrimile îi șiroiau pe o-braji, udând perna. Leul i-a spus să repete semnele, iar ea a constatat că le uitase pe toate. În clipa aceea, a copleșit-o o groază sinistă. Și Aslan a luat-o între fălci (îi simțea buzele și răsuflarea, dar nu și colții) și a dus-o la fereastră, punând-o să se uite afară. Luna strălucea sus pe cer; și scrise cu litere somptuoase, de-a curmezișul lumii sau al cerului (nu-și dădea prea bine seama), erau cuvintele SUB MINE. După aceea, visul a pierit, iar când Jill s-a trezit, foarte târziu a doua zi dimineață, nu și-a mai amintit nici măcar că visase.

Se sculase, se îmbrăcase și mâncase deja micul dejun în fața focului, când Doica a deschis ușa și a spus:

— Prietenii păpușicii dulci au venit să se joace cu ea.

Înăuntru au intrat Scrubb și Omul-bălților.

— Hei, ia te uită! Bună dimineăta, zise Jill. Nu-i nostim? Cred că am dormit vreo cincisprezece ore. Dar mă simt mai bine, voi nu?

— Eu, da, spuse Scrubb, însă Puddleglum zice că îl doare capul. Ia te uită!

— Sub fereastra ta e o banchetă. Dacă ne suim pe ea, putem vedea afară.

Și, în doi timpi și trei mișcări au fost toți sus. Și, cum s-a uitat pe geam, Jill a exclamat:

— Oh, cât de îngrozitor!

Soarele strălucea și, în afară doar de vreo câteva mormane, zăpada dispăruse, topindu-se din cauza ploii. Dedesubt, așternut ca o hartă, se afla vârful teșit al colinei pe care se căzniseră să o traverseze ieri după-amiază; văzută din castel, îți dădeai seama, fără puțință de tăgadă, că era vorba de ruinele unei cetăți uriașe. Era turtită și teșită, cum observă Jill acum, fiindcă mai era încă pavată, deși pe alocuri pavajul era spart. Dâmburile acelea în zigzag erau ceea ce mai rămăsese din zidurile unor clădiri colosale, care fuseseră pesemne, cândva, palatele și templele uriașilor. Mai era încă în picioare o fâșie de zid, înalt cam de o sută cincizeci de metri; era ceea ce ei i se păruse a fi o stâncă înaltă și ascuțită. Obiectele acelea care i se păruseră un fel de coșuri de fabrică erau în realitate niște stâlpi enormi, frânți la înălțimi inegale; bucățile rupte zăceau pe jos, ca niște copaci doborâți, făcuți dintr-un fel de piatră monstuoasă. Pietrele acelea mari ca niște lespezi, pe care se cățăraseră în partea nordică a colinei – și deopotrivă, fără îndoială și celelalte pietre-lespezi, pe care se cățăraseră în partea sudică – erau resturile unor scări uriașe. Și, pentru a pune capac la toate, cu litere mari și negre pe mijlocul pavajului erau înșirate cuvintele SUB MINE.

Cei trei călători se uitară unul la altul consternați și, după un fluierat scurt, Scrubb spuse ceea ce gândeau toți:

— Am feștelit-o cu al doilea și al treilea semn.

Și, în clipa aceea, Jill își reaminti brusc de vis.

— E vina mea, zise ea, pe un ton deznădăduit. Am – am renunțat să mai repet semnele în fiecare seară. Dacă mi-ar fi stat gândul la ele, mi-aș fi dat seama că e vorba de o cetate, chiar și cu toată ninsoarea aia.

— Ba eu sunt mai vinovat, spuse Puddleglum. Eu mi-am dat seama sau, în fine, aproape. Mi s-a părut că seamănă extraordinar de mult cu o cetate ruinată.

— Tu ești singurul care n-ai nici o vină, interveni Scrubb. Fiindcă tu ai încercat să ne oprești.

— Dar n-am încercat, totuși, suficient de mult, spuse Omul-bălților. Și, de fapt, nici n-aveam de ce să încerc. Trebuia pur și simplu s-o fi făcut: vă înhățam pe fiecare cu câte o mână și vă opream locului.

— Adevărul e, remarcă Scrubb, că eram atât de ahtiați să ajungem în locul acesta, încât nu ne mai păsa de nimic. Cel puțin, știu că așa a fost cu mine. De când ne-am întâlnit cu femeia aceea însoțită de cavalerul care nu vorbea, nu ne-a mai stat gândul la nimic altceva. Aproape că am și uitat de Prințul Rilian.

— Nici nu m-ar mira, spuse Puddleglum, ca asta să fi fost și intenția ei.

— Ce nu prea înțeleg eu este cum de n-am văzut scrisul acela? Zise Jill. Sau poate că a apărut de-abia aseară, după ce am trecut noi. Să-l fi pus Aslan acolo, în timpul nopții? Am avut un vis tare ciudat.

Și le-a povestit ce visase.

— Mă, cap sec ce ești! Exclamă Scrubb. Ba am văzut scrisul. Am umblat prin el. Nu te-ai prins? Am intrat în litera E din MINE. Drumul surpat, cum ziceai tu. Am mers pe latura de jos a literei E, spre nord, am luat-o la dreapta în sus – am ajuns la o altă cotitura la dreapta – asta e latura din mijloc – și pe urmă am mers spre colțul din stânga sus sau (dacă vrei) colțul nord-estic al literei, după care ne-am întors. Ca niște cretini sadea ce suntem, conchise el, izbind violent cu piciorul în băncuța de sub fereastră. După care, continuă: Așa că n-are nici un rost, Pole. Știu la ce te gândești, fiindcă și eu mă gândesc la același lucru. Te gândești ce bine ar fi fost dacă Aslan ar fi pus instrucțiunile de pe pietrele cetății ruinate, doar după ce noi am trecut pe-acolo. Căci, în cazul ăsta, vina ar fi fost a lui și nu a noastră. Ți-ar conveni, așa-i? Ei bine, nu. Trebuie să recunoaștem cu toată sinceritatea. N-am avut decât patru semne după care să ne orientăm, iar cu primele trei am feștelit-o.

— Adică, eu am feștelit-o, zise Jill. ăsta-i adevărul. De când m-ai adus aici, eu am stricat totul. Oricum – îmi pare groaznic de rău, să știi. Dar care sunt instrucțiunile? SUB MINE nu mi se pare prea clar.

— Ba e suficient de clar, zise Puddleglum. Înseamnă că trebuie să-l căutăm pe Prinț sub cetatea aceea.

— Dar cum să facem asta? Întrebă Jill.

— Da, asta-i întrebarea, făcu Puddleglum, frecându-și palmele mari, ca de broască. Cum să mai facem asta acum? Firește, dacă ne-ar fi stat mintea la treabă, când am fost pe Cetatea Ruinată, ni s-ar fi dat vreun indiciu – am fi

găsit o ușiță, o pivniță, vreun tunel, ne-am fi întâlnit poate cu cineva care să ne ajute. Poate chiar cu Aslan însuși (nu se știe niciodată). Am fi ajuns noi cumva sub pietrele alea de pavaj. Instrucțiunile lui Aslan sunt întotdeauna folositoare, fără nici o excepție, însă, cum să mai facem asta acum – e deja altă chestiune.

— Păi, va trebui pur și simplu să ne întoarcem acolo, presupun, zise Jill.

— Simplu, nu-i așa? Spuse Puddleglum. Pentru început, ce-ar fi să încercăm să deschidem ușa?

Și, uitându-se cu toții la ușă, și-au dat seama că niciunul dintre ei nu putea ajunge la clantaș și, chiar dacă ar fi ajuns, tot n-ar fi putut s-o clinească din loc.

— Crezi că n-or să ne lase dacă îi rugăm? Zise Jill.

Și nimeni nu spuse, însă toată lumea se gândi: „Puțin probabil să ne dea voie”.

Urâtă treabă. Puddleglum era categoric împotriva ideii de a le spune uriașilor motivul real pentru care veniseră și să le ceară voie să plece; și, firește, copiii nu puteau spune nimic, fără permisiunea lui, întrucât așa îi făgăduiseră. Și toți trei erau absolut siguri că n-aveau nici o șansă să fugă noaptea din castel. Odată ajunși în camerele lor, cu ușile închise, rămâneau prizonieri până dimineața. Puteau cere, desigur, să li se lase ușile deschise, dar asta risca să dea naștere la tot felul de suspiciuni.

— Singura noastră șansă, zise Scrubb, este să încercăm s-o ștergem ziua. Oare după-amiaza uriașii ăștia nu dorm și ei?

— Și dacă ne putem furișa jos în bucătărie, poate găsim acolo deschisă ușa din spate, ce ziceți?!

— Greu să numești asta Șansă, remarcă Omul-bălților. Dar la alta nici n-avem cum spera.

Realitatea e că planul lui Scrubb nu era chiar atât de lipsit de speranță, pe cât s-ar părea. Dacă vrei să ieși dintr-o casă fără să fii văzut, mijlocul după-amiezii este într-un fel un moment mai propice decât mijlocul nopții. E mult mai probabil ca ușile și ferestrele să fie deschise; iar dacă ești prins, n-ai decât să pretinzi că nu voiai să mergi departe și că, de fapt, n-aveai nici un plan anume, (în schimb, e tare greu să-i convingi pe uriași sau pe adulți de așa ceva, dacă te prind sărind fereastra de la dormitor la unu noaptea.)

— Trebuie să-i facem să-și piardă vigilența, zise Scrubb. Să ne prefacem că ne place să fim aici și că abia așteptăm să vină Ospățul Toamnei.

— Țsta e mâine seară, spuse Puddleglum. L-am auzit eu pe unul.

— M-am prins, făcu Jill. Trebuie să ne prefacem că suntem teribil de entuziasmați și să le tot punem întrebări. Oricum, ăștia ne cred absolut infanțili, așa că nici n-o să fie greu.

— Veseli, zise Puddleglum, cu un oftat adânc. Asta va trebui să fim. Veseli. Ca și cum n-am avea nici o grijă pe lumea asta. Ghiduși. Tinerilor, am remarcat eu că n-aveți întotdeauna moralul prea ridicat. Vă uitați la mine și faceți ce fac eu. Voi fi vesel. Uite-așa – și afișă un rânjet oribil. Și ghiduș – la care făcu o tumbă absolut jalnică; învățați voi repede, dacă stați cu ochii pe mine. Ei și-așa sunt de părere că sunt un tip caraghios. Presupun că ați crezut că aseară m-am cam cherchelit, însă vă asigur – în fine, în mare așa a fost – că doar mă prefăceam. Intuiam eu că, într-un fel, atitudinea asta va prinde bine.

Ori de câte ori au discutat după aceea despre aventurile lor, copiii n-au putut fi niciodată siguri că această ultimă afirmație era perfect adevărată; însă erau siguri că Puddleglum crezuse că era adevărată, atunci când o făcuse.

— Bine. „Vesel”, ăsta e cuvântul, zise Scrubb. Cum să facem să ne deschidă ușa careva? În timp ce ne prostim și facem pe veselii, trebuie să aflăm cât mai multe despre castelul ăsta.

Din fericire, exact în acel moment ușa s-a deschis și Doica uriașă a dat buzna înăuntru, spunând:

— Hei, păpușelele mele! N-ați vrea să veniți să vedeți cum Regele și suita lui pleacă la vânătoare?! Ce spectacol frumos!

Fără să piardă vremea, au zbughit-o pe lângă ea, coborând treptele în fugă. Nu le-a fost greu să se orienteze, întrucât lătrăturile copoilor, sunetul cornurilor și glasurile uriașilor i-au ghidat perfect, așa că în câteva minute au și ajuns în curte. Uriașii erau toți pe jos, căci în această parte a lumii nu există cai uriași, așa că vânătoarea uriașilor se face mergând pe jos; ca și vânătoarea cu câini beagle în Anglia. Copoii erau și ei de mărime normală. La început, când a văzut că nu erau cai deloc, Jill a fost cumplit de dezamăgită, căci era convinsă că Regina cea grasă n-avea să meargă niciodată la vânătoare pe jos; or, tare rău ar fi fost să rămână toată ziua acasă. Pe urmă, însă, o văzu pe Regină într-un fel de lectică, purtată pe umeri de șase tineri uriași. Tâmpita de babetă era îmbrăcată toată în verde și avea un corn, care îi atârna într-o parte. Vreo douăzeci-treizeci de uriași,

inclusiv Regele, se adunaseră acolo, pregătiți să meargă la vânătoare; discutau și râdeau, de te asurzeau pur și simplu; și dedesubt de tot, mai aproape de nivelul lui Jill, câinii dădeau din cozi, lătrau și ți se vârău în palmă cu boturile lor umede. Puddleglum tocmai se pregătea să adopte ceea ce el numea o atitudine veselă și jucăușă (care, dacă ar fi fost remarcată, s-ar fi putut să strice totul), când Jill afișă cel mai copilăresc și mai drăgălaș zâmbet posibil, dădu fuga spre lectica Reginei și strigă în sus spre ea:

— Oh, vă rog! Doar nu plecați, sper? Vă întoarceți, nu-i așa?

— Da, draga mea, spuse Regina. Mă întorc diseară.

— Oh, ce bine! Nemaipomenit! Zise Jill. Și nu-i așa că avem voie și noi să venim mâine seară la ospăț? Abia așteptăm să se facă mâine seară! Și ce mult ne place aici. Nu-i așa că putem, cât sunteți voi plecați, să ne plimbăm prin tot castelul? Te rog, spune da.

Regina a spus da, însă râsul tuturor curtenilor aproape i-a acoperit vocea.

Capitolul 9

CUM AU DESCOPERIT CEVA CE MERITA ȘTIUT.

Ceilalți au recunoscut, după aceea, că Jill fusese admirabilă în acea zi. De îndată ce Regina și restul vânătorilor s-au pus în mișcare, Jill s-a apucat să facă un tur al castelului și să pună tot felul de întrebări, însă într-un fel atât de candid și de copilăresc, încât nimeni n-ar fi putut-o bănuși de vreo stratagemă secretă. Deși gura nu-i tăcea nici o clipă, nu s-ar fi putut spune că vorbea: mai degrabă gângurea și chicotea. Le făcea ochi dulci tuturor – grăjdarilor, portarilor, menajerelor, doamnelor de onoare și lorzilor bătrâni, cărora le trecuse vremea de a mai merge la vânătoare. Suporta să fie pupată și pipăită de nenumărate uriașe, multora fiindu-le parcă milă de ea și spunându-i „Mititica de ea”, deși niciuna nu i-a explicat de ce o compătimeau așa. S-a împrietenit în mod special cu bucătăreasa și a descoperit ceva capital: pe o ușă de la oficiu puteai ieși afară prin zidul exterior, fără să mai trebuiască să traversezi curtea și să treci pe lângă ghereta porții mari. La bucătărie s-a prefăcut pofticioasă și a gustat din tot felul de bucate, pe care bucătăreasa și ajutoarele ei i le ofereau încântate. Sus, printre doamnele nobile, a întrebat cum avea să fie îmbrăcată la marele ospăț, cât de târziu i se va da voie să stea și dacă putea să danseze cu un uriaș foarte, foarte mic. Și pe urmă (o lua cu călduri, ori de câte ori își amintea după aceea) își lăsa capul pe umăr cu expresia aceea tâmpă care adulților, uriași sau ba, li se pare tare drăguță, își scutura buclele, se bâțâia

fandosindu-se și spunea: „Oh, abia aștept să vină mâine seară, dumneavoastră nu? Credeți că timpul va trece repede până atunci?” Și toate uriașele ziceau că era absolut adorabilă: iar unele dintre ele se tamponau la ochi cu niște batiste enorme, ca și cum le-ar fi venit să plângă.

— Tare scumpi sunt la vârsta asta, îi zise o uriașă alteia. E aproape păcat...

Atât Scrubb, cât și Puddleglum și-au dat toată silința, numai că fetele se pricep mai bine decât băieții la chestii din astea. Iar băieții și ei, la rândul lor, sunt mai descurcăreți decât Oamenii-bălților.

La vremea prânzului, s-a petrecut ceva ce i-a făcut pe toți trei să fie și mai nerăbdători să plece din Castelul Uriașilor Blajini. Au mâncat în marea sală, la o masuță a lor, lângă cămin. La o masă mai mare, cam la vreo douăzeci de metri, luau prânzul vreo doisprezece uriași bătrâni. Conversau zgomotos și strident, încât în scurt timp copiii nici nu i-au mai băgat în seamă, obișnuindu-se cu gălăgia, așa cum faci cu sirenele sau cu sunetele străzii. Mâncau vânat rece, un fel de bucate cum Jill nu mai gustase niciodată, dar care îi plăcea.

Brusc, Puddleglum s-a întors spre ei; era atât de palid, încât vedeai paloarea sub culoarea pământie a tenului. Le-a zis:

— Nu mai mâncați nici o înghițitură.

— Dar ce s-a întâmplat? Întrebară ceilalți doi în șoaptă.

— N-ați auzit ce-au zis uriașii aia? „Ce moale e ciozvârta asta de vânat, a zis unul dintre ei.

— Înseamnă că cerbul a fost un mincinos, a spus altul.

— Păi, de ce? A întrebat primul.

— Oh, a făcut celălalt. Se pare că atunci când l-au prins a zis: «Nu mă omorâți, am carnea tare. N-o să vă placă gustul meu».”

Câteva clipe, Jill nu sesiză înțelesul acestui dialog. Pricepu însă numaidecât, când Scrubb căscă ochii îngrozit și spuse:

— Prin urmare, am mâncat dintr-un cerb voibitor.

Această descoperire n-a avut tocmai același efect asupra tuturor. Jill, care era nouă în acea lume, regreta soarta sărmanului cerb și considera că uriașii făcuseră o mare porcărie ucigându-l. Scrubb, care mai fusese în acea lume și avusese ca prieten drag cel puțin un animal vorbitor, se simțea îngrozit; așa cum reacționezi în fața unei crime. Lui Puddleglum, însă, namian din naștere, i se făcuse rău și îl luase cu leșin, simțindu-se ca un om care ar fi aflat că mâncase un biet prunc.

— Ne-am atras asupra noastră mânia lui Aslan, zise el. Asta se întâmplă dacă nu respecti semnele. Cred că suntem blestemați. Dacă ne-ar fi îngăduit, cel mai bun lucru pe care l-am putea face ar fi să luăm cuțitele astea și să ni le împlântăm în inimă.

Și, treptat, până și Jill a ajuns să îmbrățișeze punctul lui de vedere. Oricum, niciunul nu mai avea chef de mâncare. Așa că, de îndată ce li s-a părut că nu riscă nimic, s-au furișat tiptil afară.

Se apropia acum momentul zilei în care își puseseră speranța să poată evada, așa că deveniră toți nervoși și agitați. Se foiau de colo-colo pe coridoare, așteptând ca atmosfera să se liniștească. După-masă, uriașii au zăbovit îngrozitor de mult în sufragerie. Chelul le povestea ceva. După ce s-a terminat și cu asta, cei trei călători au pornit agale spre bucătărie. Dar acolo era încă plin de uriași sau, oricum, în oficiu, unde se spălau vasele și totul era pus la loc. Ce chin a fost să aștepte până ce uriașii și-au terminat treaba, unul câte unul, ștergându-se pe mâini și plecând. În cele din urmă, în încăpere n-a mai rămas decât o uriașă bătrână. Se tot învârtea de colo până colo, fără nici un rost și, în final, cei trei călători și-au dat seama cu groază că baba n-avea nici cea mai mică intenție să plece.

— Ei, scumpii mei, le zise ea. Am cam isprăvit cu treaba. Hai să punem ceainicul acolo și să bem fiecare câte o cană bună de ceai. Acum mă pot odihni și eu un pic. Uitați-vă numai în oficiu, ca niște păpușici cumiști ce sunteți și spuneți-mi dacă ușa din spate e deschisă.

— Da, este, spuse Scrubb.

— Bun. O las întotdeauna deschisă pentru biata Puss să poată intra și ieși. Pe urmă s-a așezat pe un scaun și și-a proptit picioarele pe un altul.

— Ce-aș mai trage un pui de somn, zise uriașa. Numai de nu s-ar întoarce prea repede afurisiții ăia de vânători.

Moralul li se ridică spectaculos când uriașa pomeni de pofta de a trage un pui de somn, dar le scăzu dramatic când auziră de vânători.

— Dar de obicei când se întorc? Întrebă Jill.

— Nu știi niciodată, zise uriașa. Haideți; duceți-vă și fiți cumiști un pic, scumpișorilor.

Se retraseră în celălalt capăt al bucătăriei, de unde s-ar fi refugiat numaidecât în oficiu, dacă uriașa nu s-ar fi așezat țeapănă pe scaun, cu ochii deschiși, vânând o muscă.

— Stați pe loc până suntem siguri că a adormit, șopti Scrubb. Altminteri stricăm totul.

Se ghemuiră, așadar, toți trei în capătul bucătăriei, cu ochii la pândă, așteptând. Se gândeau cu groază că vânătorii se puteau întoarce din clipă în clipă. Iar uriașa nu avea astâmpăr. Când credeau că a adormit, iară o apuca foiala.

„Nu mai suport”, se gândea Jill. Ca să-și distragă atenția, începu să se uite în jurul ei. Exact în față era o masă mare și curată, cu două teancuri de farfurii curate și cu o carte deschisă. Farfurii de uriași, firește. Jill se gândi că se putea instala foarte confortabil într-una dintre ele. Pe urmă, se cocoță pe bancheta de lângă masă ca să se uite la carte. Și citi: „RAȚĂ SĂLBATICĂ. Aceasta pasăre delicioasă poate fi gătită în nenumărate feluri.” „O carte de bucate”, se gândi Jill, fără prea mult interes și aruncă o privire peste umăr. Uriașa ținea ochii închiși, dar nu s-ar fi zis ca dormea de-a binelea. Jill se uită din nou la carte. Era concepută alfabetic; la următorul paragraf, simți că inima i se oprește în loc: „OM. Acest mic biped elegant este considerat de multă vreme drept o delicată. Constituie un fel de mâncare tradițională la Ospățul Toamnei și se servește între pește și carne. Fiecare om...”

Însă Jill nu suportă să citească mai departe. Se răsuci în loc. Uriașa se trezise și avea un acces de tuse. Jill îi înghionti pe ceilalți doi, arătându-le cartea. Se urcară și ei pe banchetă, aplecându-se peste paginile uriașe. Scrubb încă citea despre cum se prepară și se gătește mâncarea de om, când Puddleglum îi arătă paragraful următor. Iată cum suna: „OMUL-BĂLȚILOR. Unii specialiști resping cu totul acest animal ca nepotrivit pentru consumul uriașilor, întrucât este ațos și miroase a nămol. Mirosul poate fi, totuși, în mare parte înlăturat, dacă...”

Jill îi atinse ușor pe picioare. Toți trei se uitară în spate, la uriașă. Avea gura ușor deschisă, iar din nas îi ieșea un zgomot care lor le părea mai frumos decât orice muzică; sforăia. Și, acum, marea artă a fost să meargă tiptil în vârful picioarelor, dar nu prea repede, abia mai îndrăznind să respire, să treacă prin oficiu (un oficiu de uriași pute oribil) și să iasă în cele din urmă afară, sub soarele palid al acelei după-amieze de iarnă.

Se aflau în vârful unei cărări pietroase, care cobora foarte abrupt. Și, slava cerului, pe partea dreaptă a castelului, de unde se vedea Cetatea Ruinată. În câteva minute, ajunseră pe drumul larg râpos ce ducea în jos de la poarta

principală a castelului. Puteau fi văzuți de la oricare dintre ferestrele de pe acea parte. Să fi fost doar una, hai – două, chiar și numai cinci ferestre, ar fi existat mult mai multe șanse ca nimeni să nu se uite afară. Numai că nu erau cinci, ci aproape cincizeci de ferestre. Totodată, își dădură seama, acum, că pe drumul pe care se aflau, ca și pe terenul dintre ei și Cetatea Ruinată nu exista nici un loc unde să se poată ascunde, peste tot fiind doar ierburi aspre, pietricele și pietroaie teșite. Și mai rău, însă, era că purtau hainele date de uriași; în afară de Puddleglum, căruia nimic altceva nu-i venea bine. Jill era îmbrăcată cu o mantie de un verde strident, cam lungă pentru ea, având pe umeri o pelerină purpurie, cu bordură din blană albă. Scrubb avea ciorapi lungi purpurii, o tunică și o manta de culoare albastră, o sabie cu mâner de aur și o beretă cu pene.

— Ce pestriți și colorați sunteți amândoi, bombăni Puddleglum. Ideal ca să fiți văzuți mai bine într-o zi de iarnă ca asta. Nici cel mai prost arcaș din lume nu v-ar rata dacă ar fi să tragă în voi. Și, fiindcă tot a venit vorba de arcași, să vedeți ce rău o să ne pară că n-avem arcurile cu noi. Nu sunt și cam subțiri hainele astea ale voastre?

— Ba da, eu am și înghețat, zise Jill.

Cu câteva minute înainte, când erau în bucătărie, se gândea că dacă izbuteau să iasă din castel, evadarea lor era ca și rezolvată. În momentul de față, își dădea seama că abia acum urma ce era mai primejdios.

— Calmi, fiți calmi, le spuse Puddleglum. Nu priviți înapoi. Nu mergeți prea repede. Orice ar fi, nu alergați. Ca și cum am merge la o plimbare, astfel încât, dacă ne vede cineva, să nu intre la bănuieli. Dacă arătăm ca niște evadați, s-a zis cu noi.

Lui Jill, distanța până la Cetatea Ruinată i se părea neînchipuit de lungă. Dar încetul cu încetul se apropiau de destinație. Pe urmă, s-a auzit un zgomot. Lui Scrubb și lui Puddleglum li s-a tăiat respirația. Jill, care habar n-avea ce sunet era acela, zise:

— Ce-i asta?

— Un corn de vânătoare, șopti Scrubb.

— Nici acum să nu alergați, spuse Puddleglum. Doar când vă zic eu.

De data asta, Jill nu s-a putut abține să nu privească peste umăr. La o distanță cam de jumătate de kilometru, se zăreau vânătorii, venind de undeva din stânga, în spatele lor.

Au continuat să meargă. Brusc, s-a auzit un vacarm de glasuri de uriași: îi strigau.

— Ne-au văzut. Fugiți, zise Puddleglum.

Jill își adună fustele lungi – ce oribil să alergi cu așa ceva – și o luă la fugă. Primejdia era evidentă. Auzea clar sunetele cornurilor. Auzea vocea Regelui, tunând: „După ei, după ei, altminteri rămânem fără plăcinta de om, mâine”.

Rămăsese ultima, împiedicându-se în rochie, alunecând pe pietrele care îi fugeau de sub tălpi; părul îi intra în gură și simțea junghiuri în piept de la atâta alergat. Copoii se apropiaseră mult. Acum trebuia să urce în fugă povârnișul colinei, care ducea la prima treaptă din scara uriașă. Habar n-avea ce urmau să facă după ce ajungeau acolo sau dacă sus existau mai multe șanse să scape. Numai că nu se gândea la asta acum. Se simțea ca un animal hăituit; cu haita pe urmele ei, trebuia să alerge până cădea jos.

Omul-bălților era în față. Când ajunsese la prima treaptă de jos, se opri, privind un pic spre dreapta și, brusc, se vârî într-o mică crăpătură de sub scară. Dispărând înăuntru, cu picioarele alea lungi, semăna leit cu un păianjen. Scrubb șovăi, după care se făcu nevăzut și el. Gâfâind și clătinându-se, Jill ajunsese în același loc, cam după un minut. Era o gaură tare urâtă – o crăpătură între pământ și piatră, lungă cam de un metru și nu mai înaltă de vreo treizeci de centimetri. Trebuia să te trântești cu fața în jos și să te târăști pe burtă. Ceea ce nu era chiar atât de simplu. Se aștepta ca dulăii să-și înfigă colții în ea, până să apuce să se vâre înăuntru.

— Haide, repede, repede. Niște pietre. Astupați intrarea, rosti pe întuneric Puddleglum, de undeva de lângă ea.

Înăuntru era beznă, în afară de lumina cenușie ce venea de la crăpătura prin care intraseră târâș. Cei doi munceau din greu. Mânutele lui Scrubb și mâinile mari, ca de broască, ale Omului-bălților se profilau negre în contrast cu lumina, îngrămădind cu disperare piatră peste piatră. Pe urmă, înțelese și ea cât de important era ce făceau ei, așa că începu să bâjbâie după pietroaie. Până ca dulăii să ajungă să latre și să chelălăie la gura peșterii, izbutiseră să astupe destul de bine crăpătura; și acum, firește, nu mai era nici un pic de lumină.

— Mergeți mai în adâncime, repede, zise vocea lui Puddleglum.

— Hai să ne ținem de mâini, spuse Jill.

— Bună idee, aprobă Scrubb.

Nu le-a fost însă ușor să ajungă să se prindă de mâini, pe întunericul acela. Căinii amușinau de cealaltă parte a barierei de pietre.

— Hai să încercăm să vedem dacă putem sta în picioare, sugeră Scrubb.

Au încercat și au constatat că puteau. După care, cu Puddleglum în față, ținând mâna întinsă în spate spre Scrubb și cu Scrubb ținând și el mâna întinsă în spate spre Jill (care și-ar fi dorit enorm să fie ea în mijloc și nu în coada șirului), au început să bâjbâie cu picioarele, poticnindu-se pe bezna dinăuntru. Pe jos, numai pietre care le fugeau de sub tălpi. Pe urmă, Puddleglum a dat de un perete de stâncă. S-au întors un pic la dreapta și au continuat să meargă. Au urmat alte nenumărate întortocheturi și cotituri. Jill își pierduse orice simț de orientare și habar n-avea în ce direcție era gura peșterii.

— Întrebarea e, se auzi glasul lui Puddleglum din întunericul din față, dacă, analizând bine situația, n-ar fi mai bine să ne întoarcem (dacă putem) și să le oferim uriașilor un regal la ospățul ăla al lor, în loc să ne rătăcim în pânțele unui deal unde, mai mult ca sigur, există balauri, găuri adânci, fumuri otrăvitoare, apă și – Auu! Dă drumul la mâna! Salvați-vă. Eu...

După aceea, totul s-a petrecut repede. S-a auzit un țipăt sălbatic, un zgomot ca un hârșăit de țărână și pietriș, un zdrăngănit de pietre, iar Jill s-a trezit alunecând, alunecând înnebunitor, din ce în ce mai repede, pe o pantă ce devenea din ce în ce mai abruptă. Nu era o pantă netedă și tare, ci una plină de pietre mici și de moloz. Chiar dacă ai fi izbutit să stai în picioare, tot n-ar fi folosit la nimic. Căci, oriunde ai fi pus piciorul pe panta aceea, pietrișul ți-ar fi fugit de sub picioare, antrenându-te la vale. Așa că Jill stătea aproape lungită. Și, cu cât alunecau mai departe, cu atât răscoleau mai multe pietre, astfel încât acea rostogolire generală (incluzându-i aici și pe ei) devenea tot mai năvalnică, mai zgomotoasă, mai plină de praf și murdărie. După țipetele ascuțite și înjurăturile trase de ceilalți, Jill înțelese că multe dintre pietrele dislocate de ea îi loveau tare pe Scrubb și pe Puddleglum. Iar acum, aluneca amețitor, fiind convinsă că jos avea să ajungă toată numai bucățele.

Ceea ce, totuși, nu s-a întâmplat. Era toată numai vânăta, iar chestia aceea lipicioasă de pe fața ei era sânge. Iar în jurul ei (și parțial peste ea) era un asemenea morman de pământ răscolit, prundiș și pietre mari, încât nici nu se putea ridica în picioare. Era atât de întuneric, încât nici nu mai conta dacă aveai ochii închiși sau deschiși. Nici un zgomot. Și acesta a fost cel mai cumplit moment pe care Jill îl trăise vreodată. Dacă era singură? Dacă

ceilalți... Pe urmă, a auzit mișcări în jurul ei. Și, în scurt timp, toți trei, cu glasuri tulburate, explicau că niciunul dintre ei nu părea să-și fi rupt ceva.

— Nu mai putem urca noi pe chestia aia înapoi, zise glasul lui Scrubb.

— Ați băgat de seamă cât e de cald? Întrebă vocea lui Puddleglum. Asta înseamnă că suntem foarte jos. Poate la vreo adâncime de aproape un kilometru și jumătate.

Nimeni nu spunea nimic. La un moment dat, ceva mai târziu, Puddleglum a adăugat:

— Mi-am pierdut cutia cu iască.

După o altă pauză lungă, Jill a zis:

— Mi-e groaznic de sete.

Nimeni nu propunea ceva, fiind absolut evident că nu era nimic de făcut. Pe moment, nu pricepeau toată gravitatea situației, fiind foarte obosiți.

Mult, mult timp după aceea, surprinzându-i de-a binelea, se auzi o voce complet necunoscută. Înțeleseseră numaidecât că nu era cea unică voce pe lume, pe care fiecare dintre ei nădăjduse în taină să o audă: vocea lui Aslan. Nu. Glasul acesta era mat și searbăd – aproape, dacă vă dați seama ce vreau să spun, un fel de glas din adâncul beznei.

— Ce vă aduce pe-aici, făpturi din Lumea-de-deasupra?

Capitolul 10

CĂLĂTORII FĂRĂ SOARE

— Cine-i acolo? Strigară cei trei drumeți.

Eu sunt, Păzitorul Hotarelor Subpământene, iar aici cu mine sunt o sută de Oameni-de-pământ, bine înarmați. Spuneți-mi cine sunteți și ce vă aduce în împărăția Adâncurilor.

— Am căzut aici din întâmplare, spuse Puddleglum, ceea ce nu era departe de adevăr.

— Mulți cad, dar puțini se mai întorc pe tărmurile însorite, zise glasul. Pregătiți-vă acum să veniți cu mine la împărăteasa Adâncurilor.

— Ce vrea de la noi? Întrebă Scrubb, cu precauție.

— Nu știu, răspunse vocea. Dorința ei nu se discută niciodată.

În timp ce rostea aceste cuvinte, se auzi un zgomot ca un fel de explozie înăbușită și numaidecât o lumină rece, de culoare cenușie cu un pic de albastru în ea, invadează caverna. Orice speranță că afirmația potrivit căreia se aflau acolo o sută de persoane înarmate să fi fost doar o lăudăroșenie se

spulberă imediat. Jill se trezi clipind din ochi și holbându-se la o mulțime densă. Erau de toate mărimile, de la mici gnomi de nici treizeci de centimetri înălțime, până la siluete falnice, mai înalte decât un bărbat. Toți aveau în mână niște furci cu trei dinți, toți erau îngrozitor de palizi și stăteau încremeniți ca niște statui. În afară de aceste trăsături comune, erau foarte diferiți unii de alții; unii aveau cozi, alții nu; unii aveau bărbi mari, în timp ce alții aveau fața rotundă și netedă, mare cât un bostan. Vedeai nasuri lungi și ascuțite, nasuri moi și lungi, ca niște cotloane mici și nasuri mari și rotunde. Câțiva aveau un singur corn în mijlocul frunții, însă, într-o anumită privință, toți semănau: cele o sută de chipuri erau cumplit de triste. Erau atât de triști, încât după prima privire, Jill uită aproape să-i mai fie frică de ei. Avea parcă chef să-i înveselească.

— Ei da! Făcu Puddleglum, frecându-și palmele. Exact ce-mi trebuia. Păi, dacă nu învăț de la flăcăii ăștia să iau viața în serios, nu știu de la cine aș mai putea învăța. Uitați-vă un pic la tipul ăla cu mustață de morsă – sau la ăla cu...

— Ridicați-vă, zise căpetenia Oamenilor-de-pământ.

N-aveau încotro. Cei trei drumeți se ridicară cu greutate și se luară de mână. În momente ca astea e bine să simți atingerea unui prieten. Și Oamenii-de-pământ îi înconjurară lipăind cu picioarele lor mari și moi, unele având zece degete, altele douăsprezece, iar altele niciunul.

— În pas de marș, zise Păzitorul; ceea ce și făcură.

Lumina aceea rece venea de la o sferă mare pusă în vârful unui stâlp, pe care îl ducea cel mai înalt dintre gnomi, în capul procesiunii. La razele ei mohorâte au putut constata că se aflau într-o cavernă naturală; pereții și tavanul erau plini de umflături, strâmbi și cu creștături adânci, ce alcătuiau o mie de forme fantastice, iar pardoseala din pietre cobora în pantă. Pentru Jill era mai rău decât pentru ceilalți, fiindcă ea nu putea suferi locurile subterane întunecoase. Iar atunci când, pe măsură ce înaintau, peștera a început să devină tot mai joasă și mai îngustă și când, în cele din urmă, purtătorul de lumină s-a dat la o parte, iar gnomii, unul câte unul, s-au încovoiat (cu excepția celor foarte scunzi) și au pășit într-o mică crăpătură întunecoasă, făcându-se nevăzuți, Jill a simțit că nu mai poate suporta.

— Nu pot intra acolo! Nu pot! Nu pot! Nu vreau! Spunea ea, gâfâind.

Fără să zică nimic, Oamenii-de-pământ și-au coborât furcile, îndreptându-le spre ea.

— Fii cuminte, Pole, spuse Puddleglum. Cum îți închipui tu că vlăjganii ăia s-ar târî înăuntru acolo, dacă spațiul nu s-ar mări după aceea?! Nu uita că și statul sub pământ are partea lui bună: în primul rând, aici nu te plouă.

— Oh, nu înțelegi nimic. Nu pot, se smiorcăi Jill.

— Gândește-te ce-am simțit eu pe stânca aia, Pole, spuse Scrubb. Ia-o înainte, Puddleglum, eu vin ultimul, după ea.

— Perfect, zise Omul-bălților, proptindu-și mâinile și genunchii în pământ. Ține-te bine de călcâiele mele, Pole, iar Scrubb o să se țină de ale tale. În felul ăsta o să ne fie bine la toți.

— Asta numești tu „a-ți fi bine”?

Dar se așează și ea în patru labe, după care începură să se târască pe coate. Ce loc oribil! Trebuia să te târăști pe burtă o veșnicie parcă, dar în realitate poate doar vreo cinci minute. Și era îngrozitor de cald. Jill simțea că se sufocă. În cele din urmă, însă, în față se ivi o lumină palidă, tunelul începu să se lățească, devenind tot mai înalt și ieșiră afară, încinși, murdari și tulburați, trezindu-se într-o peșteră atât de mare, încât nici nu semăna cu o peșteră adevărată.

Înăuntru era o strălucire moale și difuză, astfel încât nu mai era nevoie de felinarul ciudat al Oamenilor-de-pământ. Pe jos era un fel de mușchi catifelat, din care creșteau nenumărate forme stranii, ca niște copaci înalți cu ramuri, însă flasci ca niște ciuperci. Erau la prea mare distanță unele de altele, pentru a forma o pădure; dispunerea lor semăna mai degrabă cu un parc. Lumina (cenușie-verzuie) venea parcă atât de la aceste forme stranii, cât și de la mușchiul de pe jos, nefiind însă suficient de puternică pentru a ajunge până în tavan, care era, pesemne, foarte sus. Au fost puși să traverseze locul acela lin, moale și letargic. Era foarte trist, dar scăldat într-un fel de tristețe calmă, aidoma unei muzici suave.

Au trecut, aici, pe lângă zeci de animale bizare, care zăceau pe gazon; Jill nu-și dădea seama dacă erau moarte sau doar dormeau. Majoritatea aduceau a balauri sau a lilieci; Puddleglum nu știa ce erau.

— Trăiesc toate aici? Îl întreabă Scrubb pe Păzitor.

Acesta păru tare surprins că băiatul i se adresase, însă îi răspunse:

— Nu. Toate sunt viețuitoare care au ajuns din Lumea-de-deasupra, prin genuni și peșteri, în Împărăția Adâncurilor. Mulți vin aici jos, dar puțini sunt cei care se mai întorc pe tărâmurile înșorite. Se spune că se vor deștepta cu toții când va veni sfârșitul lumii.

Gura i se închise ca o cutie, după ce spuse asta, iar în liniștea impunătoare a peșterii copiii simțiră că nu mai aveau curajul să vorbească. Desculți, gnomii păseau pe mușchi, fără să facă nici un zgomot. Nici un fel de vânt, nici o pasăre, nici un susur de apă. Nici un sunet de respirație dinspre animalele bizare. După ce au străbătut așa câțiva kilometri, au ajuns la un perete de stâncă, iar în el se afla o arcadă boltită, care ducea în altă grotă. Nu era, totuși, atât de greu de intrat, cum fusese ultima oară, așa că Jill a putut pătrunde chiar fără să fie nevoie să coboare capul. Au ajuns, astfel, într-o peșteră mai mică, lungă și îngustă, cam de forma și de mărimea unei catedrale. Iar aici, întins aproape pe toată lungimea aceluia interior, un om enorm dormea buștean. Era cu mult mai mare decât oricare dintre uriași, numai că nu avea fața ca de uriaș, ci un chip nobil și frumos. Pieptul i se ridica și îi cobora ușor sub barba ca de zăpadă, care îl acoperea până la brâu. Deasupra lui plutea o lumină pură, ca de argint (nimeni nu vedea de unde venea).

— Țsta cine mai e? Întrebă Puddleglum.

Și trecuse atâta timp de când nimeni nu mai scosese o vorbă, încât Jill s-a mirat cum de Puddleglum a avut tupeul să o facă.

— E Moș Timpul, care a fost cândva Rege în Lumea-de-deasupra, zise Păzitorul. Iar acum s-a cufundat în Împărăția Adâncurilor și visează la toate lucrurile care se fac în Lumea-de-deasupra. Mulți se cufundă aici, dar numai câțiva sunt cei care se mai întorc pe cărările înșorite. Se zice că se va trezi când va veni sfârșitul lumii.

Și din peștera aceea au trecut în alta, pe urmă în alta și iar în alta și tot așa până ce Jill a încurcat numărătoarea, însă tot timpul coborau, fiecare grotă fiind mai jos decât precedenta, încât ajungeai să te sufoci la gândul greutateii și adâncimii pământului de deasupra ta. În cele din urmă, au ajuns într-un loc unde Păzitorul a poruncit să se aprindă iarăși felinarul acela mohorât. După aceea, au intrat într-o peșteră atât de spațioasă și de întunecată, încât nu se vedea nimic din ea, în afară de fâșia de nisip palid din fața lor, care se întindea până la apa cea stătătoare. Și acolo, lângă un mic ponton, se afla o corabie fără catarg și fără pânze, însă cu multe vâsle. Li s-a spus să urce la bordul ei, fiind călăuziți spre prova, unde se afla un spațiu gol în fața vâslașilor, cu o banchetă de-a lungul parapetului.

— Ce-aș vrea eu să știu, zise Puddleglum, e dacă cineva din lumea noastră – adică din Lumea-de-deasupra – a mai făcut vreodată călătoria asta?

— Mulți s-au suit în corăbii, de pe plaje nisipii, replică Păzitorul, dar...

— Da, știu, îl întrerupse Puddleglum. „Dar puțini sunt cei care s-au întors pe târâmurile însorite.” Nu-i nevoie să mai repeți. Ești genul de persoană care are doar o idee: una și fixă.

Copiii se ghemuiră lângă Puddleglum. Când erau sus, pe pământ, ziceau despre el că era tare pesimist, însă acum el era pentru ei singura alinare. Pe urmă, felinarul pal a fost atârnat la mijlocul vasului, Oamenii-depământ s-au instalat la vâsle, iar corabia s-a pus în mișcare. Felinarul nu lumina prea departe. Privind în față, nu vedeau decât suprafața netedă a apei întunecate, ce se pierdea într-o beznă desăvârșită.

— Oh, ce-o să se-ntâmple cu noi? Zise Jill, deznădăjduită.

— Haide, Pole, nu mai fi așa deprimată, o îmbărbătă Omul-bălților. Nu uita un lucru. Suntem pe făgașul cel bun. Trebuia să mergem sub Cetatea Ruinată, or noi suntem acum sub ea. Urmăm din nou instrucțiunile.

Nu după mult timp, li s-a dat de mâncare – un fel de prăjituri moi și turtite, care n-aveau nici un gust. Și pe urmă, încetul cu încetul, au adormit. Când s-au trezit, însă, totul era exact la fel; gnomii vâsleau în continuare, corabia aluneca plutind pe apă, iar în față era aceeași beznă înfricoșătoare. Niciunul nu și-a mai putut aminti după aceea de câte ori s-au trezit și au adormit, de câte ori au mâncat și au adormit iar. Cel mai groaznic, însă, era faptul că începeai să ai senzația că ai trăit dintotdeauna pe corabia aceea, în întunericul acela nemărginit și să te întrebi dacă soarele, cerul albastru, vântul și păsările nu erau cumva doar un vis.

Își pierduseră aproape orice speranță și ajunseseră să nu le mai fie frică de nimic, când, în cele din urmă, au zărit în față lumini: niște lumini lugubre, ca și aceea de la felinarul lor. Apoi, dintr-o dată, una dintre aceste lumini s-a apropiat și au văzut că treceau pe lângă o corabie. După aceea, s-au mai întâlnit cu câteva corăbii. Pe urmă, cu ochii holbați de simțeau că le sar din cap, au văzut la licărirea câtorva lumini din față forme ce semănau cu niște cheiuri, ziduri, turnuri și mulțimi în mișcare. Dar tot nu se auzea nici un zgomot.

— Mii de tunete! Exclamă Scrubb. O cetate! Și, curând, constatară cu toții că avea dreptate.

Era, însă, o cetate ciudată. Luminile erau atât de puține și așezate atât de departe una de alta, încât în lumea noastră n-ar fi fost potrivite nici pentru un cătun cu case răzlețe. Puținul pe care îl puteai, totuși, întrezări cu aceste

lumini te ducea cu gândul la un mare port maritim. Într-un loc, vedeai o mulțime de corăbii care încărcau sau descărcau; în altă parte, baloți de stofă și depozite; în alt loc, ziduri și stâlpi ce sugerau niște palate și temple mărețe; și peste tot, oriunde cădea lumina, mulțimi nesfârșite – sute de Oameni-de-pământ, îmbrâncindu-se unii în alții, mergeau ușurel, fiecare cu treburile lui, pe străzi înguste, în piațete spațioase sau sus, pe niște scări impozante. Pe măsură ce corabia se apropia, au constatat că mișcarea lor neconținută crea un zgomot stins, ca un fel de murmur continuu; nicăieri, însă, nu se auzeau cântece, strigăte, clopote sau zdrăngănit de roți. În Cetate era liniște și aproape la fel de întuneric ca într-un mușuroi de furnici.

În cele din urmă, corabia lor a fost trasă și amarată la o dană de acostare. Cei trei călători au fost debarcați și conduși sus, în Cetate. Gloate de Oameni-de-pământ, unul neșemănând cu altul, se frecau de ei pe străzile aglomerate, iar lumina tristă cădea pe nenumărate fețe triste și grotești. Niciunul însă nu se sinchisea de prezența străinilor. Fiecare gnom părea ocupat și trist deopotrivă, deși Jill n-a putut afla niciodată de ce erau atât de ocupați, însă mișcarea lor nesfârșită, în timp ce se îmbrânceau și se grăbeau și umbletul acela moale continuau neîntrerupt.

În cele din urmă, au ajuns la ceea ce părea a fi un grandios castel, deși doar câteva ferestre erau aprinse. Aici, au fost conduși înăuntru, au traversat o curte și au urcat multe scări. În felul acesta, au ajuns în final la o cameră mare, cu lumină mohorâtă. Însă, într-un colț – oh, ce bucurie!

— Era o arcadă cu o lumină complet diferită; o lumină caldă, gălbuie și nemăsluită, cum emană lămpile folosite de oameni. La această lumină, în interiorul arcadei, se vedeau primele trepte ale unei scări ce urca întortocheat între niște pereți de piatră. Lumina venea parcă de sus. Doi Oamenide-pământ stăteau postați de o parte și de cealaltă a bolții, ca niște santinele sau ca niște lachei.

Păzitorul se duse la aceștia și le spuse, ca și cum ar fi rostit o parolă:

— Mulți se scufundă în Lumea-de-dedesubt.

— Dar puțini sunt cei care se mai întorc pe tărâmurile înșorite, îi răspunseră ei, ca în semn de recunoaștere.

Pe urmă, toți trei își apropiară capetele și discutară ceva. În cele din urmă, unul dintre cei doi gnomi de serviciu spuse:

— Înălțimea sa, împărăteasa, e plecată la treburile ei domnești. Cred că, până se întoarce acasă, cel mai bine e să-i ținem la închisoare pe acești locuitori ai Lumii-de-deasupra. Puțini sunt cei care se mai întorc pe tărâmurile însorite.

În acel moment, conversația a fost întreruptă de ceea ce lui Jill i s-a părut cel mai încântător zgomot din lume. Venea de deasupra, din capul scărilor; și era o voce omenească, limpede, răsunătoare, vocea unui tânăr.

— Ce-i cu tărăboiul ăsta, Mullugutherum? Strigă glasul acela. Pământenii din Lumea-de-deasupra, ha? Aduceți-i numaidecât sus la mine!

— Rog pe înălțimea ta să nu uite, începu Mullugutherum, însă vocea de sus îi reteză vorba.

— Nu te mai ruga atât și fă cum îți spun eu, boșorog mormăit ce ești. Adu-i sus, strigă glasul.

Mullugutherum clătină din cap, le făcu semn călătorilor să-l urmeze și începu să urce scara. Cu fiecare treaptă, lumina sporea. Pe pereți, atârnav tapiserii de preț. În capul scărilor, lumina strălucea aurie prin draperiile subțiri. Oamenii-de-pământ desfăcură draperiile și se traseră deoparte. Cei trei trecură înăuntru. Se aflau într-o încăpere frumoasă, cu multe tapiserii; focul ardea strălucitor într-un cămin curat, iar vinul roșu și cristalul sclipeau pe masă. Un tânăr blond se ridică să-i întâmpine. Era chipeș și părea deopotrivă îndrăzneț și blând, deși dacă te uitai bine la fața lui îți dădeai seama că ceva nu era în regulă cu el. Era îmbrăcat în negru și, ca aspect general, semăna cu Hamlet.

— Bun venit, Pământenilor din Lumea-de-deasupra! Strigă el. Dar ia stați un pic! Măi să fie! Eu pe voi doi, frumoșii mei copii, ca și pe educatorul vostru v-am mai văzut. Nu cu voi trei ne-am întâlnit lângă podul de la hotarele ținutului Ettinsmoor, când eram cu Stăpâna mea?

— Oh... Tu erai cavalerul negru care n-a scos nici o vorbă?! Exclamă Jill.

— Și doamna aceea era împărăteasa Adâncurilor? Întrebă Puddleglum, pe un ton nu prea prietenos.

Și Scrubb, care era de aceeași părere, izbucni și el:

— Păi, dacă ea a fost, mare măgărie a făcut trimițându-ne la un castel cu uriași care voiau să ne mănânce. Ce rău i-am făcut, mă rog?

— Cum?! Zise Cavalerul negru, încruntându-se. Dacă n-ai fi un războinic atât de fraged, Băiete, să știi că pentru afirmația asta ne-am fi luptat până la

moarte. Nu suport ca Stăpâna mea să fie vorbită de rău. Însă, de asta poți fi sigur: indiferent ce ți-a spus, n-a făcut-o cu rea intenție. N-o cunoști. Are toate virtuțile – e sinceră, milostivă, statornică, blândă, curajoasă. Știu eu ce vorbesc. Numai bunătatea pe care mi-a arătat-o mie și pentru care n-am cum s-o răsplătesc și e o admirabilă dovadă. Dar o veți cunoaște, o veți iubi mai târziu. Până una alta, însă, ce vă aduce în Împărăția Adâncurilor?

Și, până ca Puddleglum s-o poată opri, lui Jill îi scăpă:

— Te rog frumos, noi încercăm să-l găsim pe Prințul Rilian din Namia.

După care, își dădu seama ce risc înspăimântător își asumase; oamenii aceștia puteau fi dușmani. Cavalerul însă nu părea deloc interesat.

— Rilian? Namia? Zise el nepăsător. Namia? Ce țară mai e și asta? N-am auzit niciodată numele ăsta. Pesemne că e la vreo mie de leghe de părțile acelea din Lumea-de-deasupra pe care le cunosc eu. Ce fantezie ciudată, să vă apucați să-l căutați pe acest – cum ziceai că îl cheamă?

— Billian? Trillian? În împărăția Stăpânei mele. Din câte știu eu, nu există o asemenea persoană aici. La care râse foarte zgomotos, iar Jill se gândi în sinea ei: „Oare asta nu-i în regulă cu el? Să fie nițel cam tâmpit?”

— Ni s-a spus să căutăm un mesaj pe pietrele Cetății Ruinate, zise Scrubb. Și am văzut cuvintele SUB MINE.

Cavalerul râse și mai cu poftă decât înainte.

— Ce v-ați mai păcălit, spuse el. Cuvintele astea nu înseamnă nimic pentru ceea ce vă interesează pe voi. Dacă ați fi întrebat-o pe Stăpâna mea, ar fi putut să vă povățuiască mai bine. Cuvintele astea două reprezintă ceea ce a rămas dintr-un text mai lung, care pe vremuri, cum ea își amintește prea bine, consta din aceste versuri:

Deși sub pământ sunt și fără' de tron, străine, Pe când trăiam, demult,
Pământul tot era sub mine.

Din aceste cuvinte, e limpede că un mare rege al vechilor uriași, care zace îngropat acolo, a pus să se cioplească asta în piatră, peste mormântul lui; cum unele pietre s-au mai sfărâmat, iar altele au fost luate pentru construcții noi și în scrijeliturile din piatră au intrat pietrișuri și moloz, acum nu se mai pot citi decât acele două cuvinte. Ce idee trăsnetă pe capul vostru să vă închipuiți că au fost scrise pentru voi!

Explicația aceasta a fost ca un duș rece pentru Scrubb și Jill; căci li se părea foarte probabil ca acele cuvinte să nu aibă nici o legătură cu misiunea lor, fiind vorba de o confuzie regretabilă, apărută din pură întâmplare.

— Nu ascultați ce spune, zise Puddleglum. Nu există nici o pură întâmplare. Ghidul nostru este Aslan; iar el a fost aici când uriașul Rege a pus să se cioplească literele. Și el știa tot ce avea să se întâmple cu ele; inclusiv asta.

— Dar longeviv trebuie să mai fie ghidul ăsta al vostru, amice, zise Cavalerul, cu același râs ciudat care pe Jill începea să o cam irite.

— Păi, același lucru se poate spune și despre Stăpâna ta, dacă mai ține minte versurile, așa cum au fost ele inițial, îi răspunse Puddleglum.

— Ești foarte isteț, broscuile, spuse Cavalerul, bătându-l pe Puddleglum pe umăr și râzând iarăși. Ai ținut direct adevărul. Da, Stăpâna mea e de rasă divină, iar pentru ea anii sau moartea nu există. De aceea, îi sunt cu atât mai recunoscător pentru nemărginita mărinimie pe care mi-a arătat-o mie, un biet muritor nevrednic. Căci, aflați, domnilor, că sunt un om atins de o stranie năpastă și că nimeni în locul înălțimii sale, împărăteasa, n-ar fi avut atâta răbdare cu mine. Răbdare, am zis? E mult mai mult decât atât. Mi-a făgăduit un mare regat în Lumea-de-deasupra și, când voi fi rege, mi-a promis că se va mărita cu mine. Dar povestea asta e prea lungă ca să v-o spun în timp ce voi stați aici, în picioare, lihniți de foame. Hei, ia auziți! Aduceți niște vin și mâncare de Pământeni de sus, pentru oaspeții mei! Domnilor, luați loc, vă rog. Micuță domnișoară, stai jos în jilțul acesta. Vă voi depăna toată povestea mea.

Capitolul 11

ÎN CASTELUL ÎNTUNECAT.

După ce s-au adus bucatele (plăcintă de porumbel, șuncă rece, salată și prăjituri) și și-au tras toți scaunele la masă, apucându-se să mănânce, Cavalerul a continuat:

— Trebuie să înțelegeți, prieteni, că nu știu nimic despre cine am fost și de unde am venit în această Lume întunecată. De când mă știu, parcă, am locuit mereu la curtea acestei împărătese divine; am convingerea însă că ea m-a salvat de la o vrajă rea și că, dintr-o nemărginită mărinimie, m-a adus aici, la ea. (Măi, Picior-de-broască, ai paharul gol. Dă-mi voie să ți-l umplu.) Varianta asta mi se pare foarte probabilă, căci și acum chiar sunt ținut sub o vrajă, de care doar ea mă poate dezlega. În fiecare noapte, la o anumită oră, mintea mi se schimbă groaznic, iar după minte mi se schimbă și trupul. La început, devin furios și turbat, de-aș fi în stare să mă năpustesc la cei mai buni prieteni și să-i omor, dacă n-aș fi legat fedeleș. Și, la scurt

timp după aceea, mă preschimb într-un fel de șarpe mare, lacom, crâncen și înfricoșător. (Domnule, te implor să mai iei un piept de porumbel.) Așa mi-au spus ceilalți și sunt sigur că nu mint, căci Stăpâna mea zice același lucru. Eu, unul, habar n-am ce mi se întâmplă, căci după ce trece ora aceea blestemată mă trezesc cu înfățișarea mea normală, teafăr la minte, fără să-mi amintesc nimic de criza aceea josnică – doar că sunt un pic mai istovit. (Micuță domnișoară, mănâncă o prăjitură cu miere. Sunt special aduse pentru mine dintr-un țărm barbar, din capătul sudic al lumii.) Maiestatea sa, împărăteasa, știe prin magiile ei că voi fi eliberat de această vrajă în clipa în care ea mă va face rege al unei țări din Lumea-dedeasupra și îmi va pune coroana pe cap. Țara este aleasă, precum și locul pe unde vom ieși afară. Supușii ei, Oamenii-de-pământ, au muncit zi și noapte, săpând un drum pe sub țara asta și au ajuns atât de departe și atât de sus cu tunelul lor, încât nu cred că sunt mai mult de vreo zece metri până la iarba pe care pășesc locuitorii din acel ținut. Soarta acelor Pământeni de sus este pecetluită. Împărăteasa s-a dus personal la săpături în seara asta și aștept un mesaj de la ea, ca să plec și eu. Pe urmă, tavanul subțire din pământ, care mă desparte de regatul meu, va fi străpuns și, cu ea drept călăuză și cu o mie de Oameni-de-pământ în urma mea, voi da năvală înarmat, luându-i prin surprindere pe dușmanii noștri, le voi ucide dregătorii, le voi sfărâma fortărețele și, negreșit, în mai puțin de o zi voi fi încoronat rege.

— Mare ghinion pe capul lor! Zise Scrubb.

— Ce flăcău deștept și iute la minte! Exclamă Cavalerul. Pe onoarea mea, nu m-am gândit niciodată așa până acum. Înțeleg perfect ce vrei să spui. Câteva clipe păru ușor, foarte ușor tulburat; dar, după aceea se luminează la față și izbucni din nou în râs, strigând: Ia mai dă-le naibii de scrupule! Nu vi se pare comic și ridicol cum își văd ei de treburile lor, fără nici măcar să viseze că sub câmpurile și podelele lor liniștite, doar la un stângen dedesubt, o mare armată e pregătită să se reverse asupra lor, ca o fântână arteziană? Și ei nici măcar nu bănuiesc! Păi, zău așa, până și ei, după ce le-o trece șocul de-a fi fost înfrânți, or să se prăpădească de râs, gândindu-se la ce-au pățit.

— Mie nu mi se pare deloc nostim, spuse Jill. Cred că vei fi un tiran hain.

— Ce? Făcu Cavalerul, râzând în continuare și mângâind-o pe cap, într-un mod care o scotea din sărite. Domnișorica noastră e un politician versat? Nu te teme, drăguța mea. Voi cârmui acea țară după sfaturile Stăpânei mele,

care va fi atunci și Regina mea. Cuvântul ei va fi lege pentru mine, așa cum cuvântul meu va fi lege pentru poporul pe care îl voi fi cucerit.

— Acolo de unde vin eu, zise Jill, căreia Cavalerul îi era din ce în ce mai nesuferit, lumea n-are o părere prea bună despre bărbații ținuți sub papuc de neveste.

— Altfel vei gândi când vei avea și tu bărbat, ascultă-mă pe mine, spuse Cavalerul, căruia toată discuția asta i se părea foarte amuzantă. Cu stăpâna mea, însă, situația e altfel. Sunt fericit să nu-i ies din cuvânt, având în vedere că ea m-a salvat de la o mie de primejdii. Nici o mamă pe lumea asta nu s-ar fi chinuit cu mai multă duioșie pentru copilul ei, cum a făcut-o împărăteasa pentru mine. Păi, vedeți numai cum, cu toate grijile și problemele pe care le are, iese adesea cu mine în Lumea-de-deasupra, ca să-mi obișnuiesc ochii cu lumina soarelui. Iar în aceste ocazii trebuie să merg îmbrăcat tot în armură și cu vizorul coifului coborât, ca să nu mă vadă nimeni la față; și n-am voie să vorbesc cu nimeni. Căci, prin arta magiei, a descoperit că lucrul acesta ar împiedica eliberarea mea din cumplita vrajă care mă apasă. Păi, spuneți și voi, o asemenea femeie nu-i demnă de toată adorația unui bărbat?

— Mda, pare o doamnă tare drăguță, într-adevăr, zise Puddleglum, pe un ton ce sugera că, de fapt, gândea exact pe dos.

Până să isprăvească de mâncat, erau zdrobiți de oboseală din cauza sporovăielii Cavalerului. Puddleglum se gândea: „Ce-o tot fi învârtind vrăjitoarea aia cu prostovanul ăsta?” Scrubb se gândea: „Un copil mare, asta e: legat de fusta femeii ăleia; mare dobitoc!” Și Jill se gândea: „De multă vreme n-am mai întâlnit un porc de om atât de prost, de înfumurat și de egoist”. Când s-a terminat însă masa, dispoziția Cavalerului se schimbase. Nu-i mai ardea de răs.

— Prieteni, zise el, mi se apropie ora. Mi-e rușine că o să mă vedeți așa, dar totodată mi-e groază să rămân singur. În curând, vor veni să mă lege cu mâinile și picioarele de scaun. Vai, așa trebuie, din păcate; căci în furia mea, cum zic ei, aș distruge tot ce mi-ar ieși în cale.

— Îmi pare groaznic de rău de vraja asta, desigur, zise Scrubb, dar spune-mi ce-or să ne facă nouă tipii ăia, când vor veni să te lege? Parcă ziceau că or să ne bage la închisoare. Or, nouă nu ne plac defel locurile alea întunecate. Am prefera să stăm aici cu tine... E mult mai bine... Dacă se poate.

— Te-ai gândit foarte bine, zise Cavalerul. Obiceiul e ca nimeni, în afară de împărăteasă, să nu stea cu mine în ora aceasta neagră. Atâta grijă și considerație are pentru reputația mea, încât nu vrea ca alte urechi, decât ale ei, să audă cumva cuvintele pe care le rostesc în delirul meu. Nu cred că îmi va fi ușor să-mi conving gnomii, care mă asistă, să vă lase cu mine. Se și aud, parcă, pașii lor ușori cum urcă scările. Intrați pe ușa asta, de-aici: duce în alte camere de-ale mele. Și, ori mă așteptați acolo să vin și eu după ce mă dezleagă; ori, dacă vreți, vă întoarceți și stați cu mine cât mă ține nebunia asta.

I-au urmat instrucțiunile și au ieșit din cameră, pe o ușă care până atunci nu se deschisese. Au avut plăcerea să constate, ieșind, că nu nimeriseră în beznă, ci pe un coridor luminat. Au încercat diferite uși și au găsit (ceea ce le trebuia cu disperare) apă să se spele și chiar o oglindă.

— Nici măcar nu ne-a propus să ne spălam înainte de masă, zise Jill, ștergându-se pe față. Un porc egoist și egocentrist.

— Ce facem? Mergem înapoi să vedem cum e cu vraja sau stăm aici? Spuse Scrubb.

— Eu, una, votez pentru a sta aici, zise Jill. Nu prea am chef să văd așa ceva. Totuși, curiozitatea îi dădea și ei ghes.

— Ba nu, ne întoarcem, spuse Puddleglum. Am putea obține ceva informații, ceea ce pentru noi ar fi capital. Sunt sigur că împărăteasa aia e o vrăjitoare și o vrăjmașă. Iar supușii ei, Oamenii-de-pământ, ar fi în stare oricând să ne dea cu ceva în cap. În viața mea nu mi-a mirosit mai mult a primejdie, minciuni, vrăjitorii și trădare ca în locul ăsta. Trebuie să căscăm bine ochii și urechile.

Se întoarseră pe coridor și împinseră ușor ușa, deschizând-o.

— E în regulă, zise Scrubb, vrând să spună că nu era nici un Om-depământ prin preajmă. Pe urmă, se întoarseră toți trei în camera unde mâncaseră.

Ușa principală era acum închisă, ascunzând astfel draperia prin care trecuseră la venire. Cavalerul era așezat pe un ciudat jilț de argint, de care era legat la glezne, la genunchi, la coate, la încheieturile mâinilor și la mijloc. Avea broboane de sudoare pe frunte și pe chipul lui se citea angoasa.

— Intrați, prieteni, zise el, ridicând repede privirea, încă nu m-a apucat criza. Nu faceți zgomot, căci i-am spus șambelanului ăluia iscoditor că v-ați băgat în pat. Da... Simt că mă apucă. Repede! Ascultați cât mai sunt stăpân pe mine. Când o să fiu în plină criză, s-ar putea să vă implor cu cerul și

pământul, cu rugăminți și amenințări, să mă dezlegați de aici. Așa mi s-a zis că fac. Vă voi face în fel și chip, alintându-vă și înjurându-vă. Fiți tari și astupați-vă urechile. Căci atâta timp cât sunt legat, sunteți și voi în siguranță. Dar, dacă m-aș ridica de pe jilțul asta, întâi m-ar apuca turbarea, iar după aceea – se înfioră de groază – m-aș preschimba într-un șarpe oribil.

— Nu te teme. Nu te vom dezlega, zise Puddleglum. Nu ținem s-avem de-a face cu oameni furioși și apucați; și nici cu șerpi.

— Nici în ruptul capului, ziseră Scrubb și Jill în același timp.

— Totuși, mai adăugă Puddleglum, în șoaptă. Hai să nu fim atât de siguri. Mai bine să avem grijă. Știți bine că am încurcat-o până acum cu toate semnele. Tipul va fi viclean, sunt convins de asta. Putem avea încredere unul în altul? Sunteți de acord să promitem că, indiferent ce spune, nu ne vom atinge de funiile alea? Indiferent ce spune, ați priceput?

— Sigur că da! Zise Scrubb.

— Poate să zică și să facă ce vrea el, că pe mine tot n-o să mă poată îndupleca, spuse Jill.

— Ssst! Se întâmplă ceva, zise Puddleglum.

Cavalerul gemea. Era alb ca varul și se zvârcolea sub funii. Și, fie că îi era milă de el, fie poate din altă pricină, Jill se gândi că acum era mult mai drăguț decât înainte.

— Ah, se vaită el. Vraji, vraji... Ce apăsător, ce încâlcit, rece și lipicios e păienjenişul ăsta de farmece rele! Să fii îngropat de viu. Să fii târât sub pământ, jos, în bezna de nepătruns... Câți ani sunt de atunci?... Am trăit zece sau o mie de ani în groapa asta? Înconjurat de niște oameni-viermi. Oh, îndurare! Lăsați-mă să plec, lăsați-mă să mă duc înapoi! Să simt vântul și să văd cerul... Știam un mic iaz. Când priveai în el, vedeai toți copacii cum creșteau din apă cu susul în jos, toți verzi și sub ei, adânc, foarte adânc, cerul albastru.

Vorbise cu voce joasă; acum ridică privirea, cu ochii holbați la ei și rosti tare și răspicat:

— Repede! Sunt teafăr la minte. În fiecare noapte mă fac teafăr la minte. Dacă m-aș putea ridica de pe scaunul ăsta vrăjit, mintea mi-ar rămâne mereu limpede. Aș fi iarăși om. Însă în fiecare noapte ei mă leagă și în fiecare noapte ratez ocazia. Dar voi nu-mi sunteți dușmani. Nu sunt prizonierul vostru. Repede! Tăiați funiile astea!

— Stați pe loc! Potoliți-vă, le zise Puddleglum celor doi copii.

— Vă implor, ascultați-mă, zise Cavalerul, căznindu-se să fie calm. V-au spus cumva că, dacă sunt dezlegat de pe scaunul ăsta, am să vă omor și am să mă preschimb în șarpe? Văd după fețele voastre că așa e. Ce minciună! Doar în ceasul acesta sunt în toate mințile; vrăjit sunt în restul zilei. Voi nu sunteți Oameni-de-pământ și nici vrăjitoare. De ce sunteți de partea lor? Fiți buni, vă rog și tăiați-mi funiile!

— Fiți cuminți! Fiți cuminți! Fiți cuminți! Își spuseră cei trei călători, unul altuia.

— Oh, aveți inimi de piatră, zise Cavalerul. Credeți-mă, vedeți în fața voastră un biet om sărman, care a suferit mai mult decât ar putea suporta un muritor. Ce rău v-am făcut, încât să treceți de partea dușmanilor mei și să mă chinuiți atât? Și minutele fug. Acum mă puteți salva; după ce trece acest ceas, voi fi din nou tont și cretin – jucăria și cățelușul, ba nu, pionul și unealta celei mai afurisite vrăjitoare care a fost zămislită vreodată de blestemele oamenilor. Și tocmai în noaptea asta, când ea e plecată! Mă privați de o șansă, pe care s-ar putea să n-o mai am niciodată.

— Ce groaznic! Mai bine rămâneam în cealaltă cameră până se termina, spuse Jill.

— Cuminte! Zise Puddleglum.

Prizonierul țipa acum strident.

— Dați-mi drumul, n-auziți?! Dați-mi sabia. Sabia mea! Când voi scăpa de aici, mă voi răzbuna pe Oamenii-de-pământ, încât împărăția Adâncurilor mă va pomeni o mie de ani de acum încolo!

— Acum începe să delireze, zise Scrubb. Sper că nodurile sunt bine strânse.

— Da, spuse Puddleglum. Dacă ar scăpa, ar fi de două ori mai puternic decât în mod normal. Or, eu cu sabia mea n-aș putea face nimic. Ne-ar rupe pe amândoi cu ea cu tot, cât ai zice pește; iar Pole ar rămâne de una singură să se descurce cu șarpele.

Prizonierul se încorda acum atât de tare, încât funia îi intra în carne, la încheieturile mâinilor și la glezne.

— Aveți grijă! Zicea el. Aveți grijă! Într-o noapte, chiar le-am rupt. Numai că atunci vrăjitoarea era aici. De data asta, însă, n-ar mai putea să vă ajute. Eliberați-mă acum, vă sunt prieten. Altminteri, vă devin dușman de moarte.

— Viclean, nu-i așa? Zise Puddleglum.

— O dată pentru totdeauna! Spuse prizonierul. Vă rog fierbinte să mă dezlegați! Pentru toate temerile și pentru toate iubirile, pentru toate cerurile strălucitoare din Lumea-de-deasupra, în numele mărețului Leu, în numele lui Aslan, vă cer...

— Oh! Țipară cei trei călători, de parcă s-ar fi lovit rău.

— Țsta e semnul, spuse Puddleglum.

— Așa sună semnul, cu cuvintele astea, remarcă Scrubb ceva mai prudent.

— Oh, ce ne facem? Zise Jill.

Cumplită întrebare. La ce mai folosise că își promiseseră unul altuia ca, orice s-ar întâmpla, să nu-l elibereze pe Cavaler, dacă acum erau gata să facă asta de cum îl auziseră prima oară pomenind un nume drag lor? Pe de altă parte, ce rost mai avusese să învețe semnele, dacă n-aveau de gând să le respecte? Și, totuși, să fi vrut Aslan într-adevăr ca ei să dezlege pe cineva – fie și pe un lunatic – care cerea asta în numele lui? Să fie doar o pură întâmplare? Și dacă împărăteasa Adâncurilor știa de semne și îl pusese pe Cavaler să învețe acest nume, doar ca să-i prindă în cursă? Dar, dacă acesta era efectiv semnul adevărat... Cu primele trei, o zbârciseră; nu mai îndrăzneau s-o zbârcească și cu al patrulea semn.

— Oh, de-am ști măcar ce-i de făcut! Zise Jill.

— Eu cred că știu, spuse Puddleglum.

— Adică tu crezi că va fi bine dacă îl dezlegăm? Întrebă Scrubb.

— Asta nu știu, îi răspunse Puddleglum. Vezi tu, Aslan nu i-a spus lui Pole ce-o să se întâmple. Nu i-a spus decât ce să facă. Așa că nu m-ar mira dacă tipul ne-ar spinteca, în clipa în care va fi liber. Dar asta nu trebuie să ne facă să nu urmăm semnul.

Se priveau cu ochi strălucitori. Sinistru moment.

— Bine! Zise Jill, brusc. Hai să isprăvim odată. La revedere!... Și își dădură mâna.

Acum, Cavalerul urla, cu spume la gură.

— Haide, Scrubb, spuse Puddleglum. Își scoaseră amândoi săbiile și se duseră spre prizonier.

— În numele lui Aslan, ziseră ei și începură metodic să taie funiile.

Cum a fost eliberat, prizonierul a traversat camera dintr-un salt, și-a înșfăcat sabia (care îi fusese luată și pusă pe masă) și a scos-o din teacă.

— Tu mai întâi! Strigă el, năpustindu-se pe jițul de argint. Pesemne că era o sabie foarte bună. Lama a sfâșiat argintul, de parcă ar fi fost o amărâtă de

sârmă, iar în câteva clipe din jilt n-au mai rămas decât câteva bucăți strâmbe, strălucind pe podea. În clipa în care scaunul s-a sfărâmat, din el a izbucnit o explozie de lumină strălucitoare, s-a auzit un zgomot ca un fel de tunet slab și (timp de o clipă) în aer s-a simțit un miros oribil.

— Acolo să zaci, mârșavă unealtă de vrăjitorie, zise el, ca nu cumva stăpâna ta să te folosească pentru o altă victimă.

Pe urmă, se întoarse și își privi salvatorii; de pe chipul lui dispăruse expresia aceea care te făcea să crezi că ceva nu e în regulă cu el.

— Ce? Strigă el, întorcându-se spre Puddleglum. Mă înșală pe mine privirea sau chiar am în fața ochilor un Om-al-bălților – un Om-al-bălților namian, în carne și oase?

— Oh, vasăzică ai auzit într-adevăr de Namia? Zise Jill.

— Uitasem oare numele ăsta cât timp am fost vrăjit? Întrebă Cavalerul. Ei bine, s-a terminat acum cu toate farmecele. Cum să nu fi auzit de Namia, când eu sunt Rilian, Prințul Namiei, iar Caspian, marele Rege, e tatăl meu?!

— Alteță regală, spuse Puddleglum, cu un genunchi în pământ (iar copiii îi urmară exemplul), noi am venit aici tocmai pentru a te găsi.

— Dar voi cine sunteți, dezrobitorii mei? Le zise Prințul lui Scrubb și lui Jill.

— Am fost trimiși de însuși Aslan, de dincolo de Capătul Lumii, ca să o căutăm pe Alteța ta, spuse Scrubb. Eu sunt Eustace, cel care a navigat cu el până la insula lui Ramandu.

— Nu știu cum aş putea vreodată să vă răsplătesc pentru tot ce ați făcut pentru mine, zise Prințul Rilian, privindu-i pe toți trei. Ce face tata? Mai trăiește?

— A pornit din nou cu corabia pe mare, înspre răsărit, înainte ca noi să plecăm din Namia, zise Puddleglum. Alteța ta nu trebuie să uite, însă, că Regele e foarte bătrân. E foarte probabil ca Maiestatea sa să moară în această călătorie.

— Zici că e bătrân. Cât timp am stat în ghearele acestei vrăjitoare?

— Au trecut mai bine de zece ani de când Alteța ta s-a pierdut în pădurile din părțile nordice ale Namiei.

— Zece ani! Spuse Prințul, trecându-și mâna pe față, ca și cum ar fi vrut să șteargă astfel tot trecutul. Da, te cred. Căci, acum când mi-am revenit, îmi amintesc perfect de existența trăită sub vrajă, deși când eram vrăjit uitasem complet cine eram în realitate. Și acum, bunii mei prieteni – dar stați un pic!

Le aud pașii (ca om ți se face greață când auzi umbletul ăsta lipăit și păslos! Pfui!) pe scări. Încuie ușa, băiete. Sau nu, stai. Am o idee mai bună. Am să-i protestesc pe Oamenii-de-pământ, dacă Aslan mă luminează la minte. Voi să-mi țineți hangul.

Se duse hotărât la ușă și o deschise, smucind-o din balamale.

Capitolul 12

ÎMPĂRĂTEASA ADÂNCURILOR.

Intrară doi Oameni-de-pământ, dar în loc să înainteze în cameră, se postară de o parte și de cealaltă a ușii, făcând o plecăciune adâncă. Imediat după ei, apărură ultima persoană pe care s-ar fi așteptat sau și-ar fi dorit să o vadă: Doamna cu Caftan Verde, împărăteasa Adâncurilor. Rămase neclintită în cadrul ușii, analizând din priviri întreaga situație – cei trei străini, jilțul de argint, acum sfărâmat și Prințul liber, cu sabia în mână.

Împărăteasa se făcu albă ca varul. Lui Jill i se păru, însă, că era genul de paloare care se ivește pe chipul unora nu când sunt înspăimântați, ci când sunt foarte furioși. Vrajitoarea își pironi câteva clipe ochii asupra Prințului, cu o privire ucigașă. Pe urmă însă parcă se răzgândi.

— Puteți pleca, le spuse ea celor doi Oameni-de-pământ. Dacă îndrăznește careva să ne deranjeze, îl așteaptă pedeapsa cu moartea.

Gnomii plecară supuși, iar Vrajitoarea-împărăteasă închise și încuie ușa.

— Ia spune, Prințul meu, zise ea. Încă nu te-a apucat criza nocturnă sau ți-a și trecut? Ce-i cu tine nelegat? Cine sunt străinii ăștia? Ei au distrus jilțul, care era chezașia siguranței tale?

Auzindu-i glasul, Prințul Rilian se înfioră. Și nici nu-i de mirare: nu-i ușor să te lepezi într-o jumătate de ceas de o vrajă care te-a ținut rob zece ani. Pe urmă, făcând efortul de a vorbi, spuse:

— Doamnă, nu va fi nevoie de acel jilț. Iar tu, care mi-ai spus de sute de ori cât de mult mă compătimești pentru vrăjile care mă țin subjugat, vei întâmpina, pesemne, cu bucurie vestea că acum am scăpat de ele. Se pare că a existat o mică eroare în felul în care înălțimea ta s-a priceput să le trateze. Adevărații mei prieteni, aici de față, m-au eliberat. Sunt acum în toate facultățile mintale și vreau să-ți spun două lucruri. Primul – în ceea ce privește intenția înălțimii tale de a mă pune în fruntea unei armate de Oameni-de-pământ, ca să pot da năvală în Lumea-de-deasupra, iar acolo, prin forța armelor, să mă proclam rege al unei națiuni care nu mi-a făcut nici un rău – ucigându-le nobilii și urcându-mă pe tron ca un tiran venetic și

sângeros – acum, când mi-am revenit și știu cine sunt, declar că mi-e silă și că renunț la acest plan, pe care îl consider o mare mârșăvie. Și al doilea – sunt fiul Regelui din Namia, Rilian, unicul copil al lui Caspian, al Zecelea după nume, căruia unii îi zic Caspian Navigatorul. Prin urmare, Doamnă, scopul, dar și datoria mea este să plec numaidecât de la curtea Alteții tale, pentru a mă duce în țara mea. Rogu-te să ne asiguri, mie și prietenilor mei, o călătorie lipsită de primejdii prin tărâmul întunericului.

Fără să spună nimic, Vrajitoarea înaintă încetișor în cameră, cu ochii pironiți fix spre Prinț. Când ajunse lângă o lădiță de lângă șemineu, o deschise și luă întâi un pumn de praf verde, pe care îl aruncă în foc. Nu făcu flacără prea mare, însă degajă un miros dulceag și amețitor. Și pe tot parcursul discuției care a urmat, mirosul s-a tot întetit, umplând toată camera și amortind gândurile. Pe urmă, scoase din lădiță un instrument muzical, care semăna cu un fel de mandolină. Începu să cânte, mișcând degetele – un zdrăgănit monoton, pe care după câteva minute nici nu-l mai sesizai. Dar, cu cât remarcă mai puțin zăgănitul corzilor, cu atât simțea că îți pătrunde tot mai mult în minte și în sânge. Și îți era tot mai greu să gândești. După ce a zdrăgănit așa un timp (iar mirosul devenise foarte puternic), a început să vorbească cu un glas mieros și calm:

— Namia? Zise ea. Namia? De câte ori nu te-am auzit rostind acest cuvânt în clipele tale de delir! Dragă Prinț, ești foarte bolnav. Nu există nici o țară cu numele de Namia.

— Ba da, există, spuse Puddleglum. Vezi dumneata, întâmplarea face că eu trăiesc acolo de-o viață.

— Nu zău?! Făcu Vrajitoarea. Spune-mi, rogu-te, unde e țara asta?

— Sus, acolo, zise Puddleglum, tare și răspicat, arătând spre tavan. Nu – nu prea știu exact unde.

— Cum așa? Zise împărăteasa, scoțând un râset blând, molatic și muzical. Chiar există o țară acolo sus, printre pietre și moloz?

— Nu, spuse Puddleglum, căznindu-se să nu se sufoce. Țara asta e în Lumea-de-deasupra.

— Și ce, sau unde, rogu-vă, e această... Cum îi ziceți voi... Lume-dedeasupra?

— Oh, nu mai face pe proasta, spuse Scrubb, care lupta din greu împotriva vrăjii degajate de mirosul dulceag și de zdrăngănitul corzilor. Ce te tot prefaci că nu știi?! E acolo sus, unde poți vedea cerul, soarele și stelele. Păi, ai fost și tu acolo. Doar ne-am întâlnit, ai uitat?!

— Iartă-mă, frățioare, râse Vrăjitoarea (nici că-ți puteai imagina un râs mai frumos). Nu-mi mai amintesc de acea întâlnire. Dar se întâmplă adesea să ne întâlnim prietenii în locuri necunoscute, când visăm. Și cum nu visăm toți la fel, n-are nici un rost să pretindem ca lumea să-și amintească de aceleași lucruri.

— Doamnă, spuse Prințul cu fermitate, ți-am mai spus că eu sunt fiul Regelui din Namia.

— Poți să fii, prietene drag, zise Vrăjitoarea pe un ton alinător, de parcă ar fi răsfățat un copilăș, poți să fii regele tuturor tărâmurilor închipuite, câte ți se năzăresc ție în minte.

— Și noi am fost acolo, se rățoi Jill. Era foarte furioasă, fiindcă simțea cum vraja pune stăpânire pe ea cu fiecă clipă, însă, desigur, faptul că încă simțea asta dovedea că farmecele nu-și făcuseră complet efectul.

— Și tu ești Regina Namiei, frumușico, așa-i? Zise Vrăjitoarea pe același ton lingușitor, dar cam batjocoritor, totuși.

— Ba nu sunt deloc, zise Jill, bătând din picioare. Noi venim din altă lume.

— Aha, devine tot mai nostim, zise Vrăjitoarea. Ia spune-ne tu, micuță domnișoară, cam pe unde e lumea asta a voastră? Cu ce corăbii sau rădvane putem ajunge de-aci acolo?

Firește, lui Jill îi trecură numaidecât prin minte o mulțime de lucruri: Școala Experimentală, Adela Pennyfather, casa ei, aparate de radio, cinematografe, mașini, avioane, cartele, cozi. Însă toate astea păreau difuze și îndepărtate. (Zdrang-zdrang-zdrang — făceau corzile ciupite de Vrăjitoare.) Jill nu-și mai amintea numele lucrurilor din lumea noastră. Iar de data asta nu-i mai trecu prin cap că era vrăjită, căci magia își făcuse efectul; și, firește, cu cât ești mai vrăjit, cu atât ești mai sigur de faptul că nu ești vrăjit deloc. Se trezi spunând (ceea ce pe moment a fost o ușurare):

— Nu. Presupun că cealaltă lume e doar un vis.

— Da. E doar un vis, zise Vrăjitoarea, zdrăngănind în continuare.

— Da, e doar un vis, repetă Jill.

— N-a existat niciodată o asemenea lume, spuse Vrăjitoarea.

— Nu, ziseră Jill și Scrubb, n-a existat niciodată o asemenea lume.

— N-a existat niciodată altă lume decât a mea, spuse Vrăjitoarea.

— N-a existat niciodată altă lume decât a ta, repetară ei.

Puddleglum făcea eforturi disperate.

— Nu prea pricep ce tot înțelegeți voi prin „lume”, spuse el, vorbind ca un om care n-are destul aer. Dar știu, în schimb, că poți cânta la scripca aia până îți cad degetele, că pe mine tot n-ai să mă faci să uit de Namia și nici de toată Lumea-de-deasupra. Nu m-ar mira dacă n-am mai vedea-o niciodată. Știu eu de nu cumva ai șters-o cu totul și n-ai făcut-o neagră ca pe asta?! Foarte probabil. Știu însă că am fost acolo cândva. Am văzut cerul plin de stele. Am văzut dimineța cum răsare soarele din mare și seara cum apune în spatele munților. Și l-am văzut sus pe cer la amiază, când nici nu te puteai uita la el, că te orbea.

Cuvintele lui Puddleglum au avut un efect foarte înviorător. Ceilalți trei respirară adânc și se uitară unii la alții, de parcă abia s-ar fi trezit din somn.

— Da, așa e! Strigă Prințul. Cum să nu! Aslan să-l binecuvânteze pe acest Om-al-bălților. În ultimele minute am visat cu toții. Cum de-am putut uita de Namia? Cum de-am putut uita că am văzut cândva soarele?!

— Mii de tunete, chiar așa! Exclamă Scrubb. Bravo, Puddleglum! Ești singurul dintre noi cu ceva minte în cap.

Pe urmă se auzi glasul Vrăjitoarei gângurind duios, ca un gugustiuc printre frunzele unui ulm înalt, într-o grădină, pe la ora trei în toiul unei după-amieze de vară, când totul doarme:

— Ce e soarele ăsta despre care tot vorbiți voi? Înseamnă ceva cuvântul ăsta?

— Păi, sigur că da, fir-ar să fie, zise Scrubb.

— Îmi spuneți și mie cum arată? Întrebă Vrăjitoarea (zdrang-zdrangzdrang – făceau corzile).

— Ascultă-mă, înălțimea ta, rogu-te, zise Prințul, foarte rece și politicoș. Vezi lampa aia? E rotundă, galbenă și luminează toată camera; și, să nu uităm, atârnă din tavan. Ei bine, ceea ce noi numim soare seamănă cu lampa asta, doar că e mai mare și mai strălucitor. Luminează toată Lumea-de-deasupra și stă atârnat pe cer.

— Și de ce e atârnat? Întrebă Vrăjitoarea; după care, în timp ce se gândeau toți cum să-i răspundă, adăugă cu același râs plăcut și argintiu: Vedeți? Când încercați să vă gândiți clar la ce este acest soare, constatați că nu știți să-mi

explicați. Nu sunteți în stare să-mi spuneți decât că seamănă cu lampa. Soarele vostru e un vis; și nu există nimic în visul acesta, care să nu fi fost copiat după lampă. Lampa este lucrul real; soarele e doar o poveste, un basm de copii.

— Mda, acum înțeleg și eu, zise Jill, pe un ton searbăd și deznădăjduit. Se pare că așa e.

Și, rostind aceste cuvinte, i se părea logic doar așa. Lent și grav, Vrăjitoarea repetă:

— Nu există nici un soare. Dar ei nu spuseră nimic. Repetă cu un glas mai duios și mai profund: Nu există nici un soare. După o pauză, în care în mintea lor se dădu o luptă crâncenă, toți patru rostiră în cor:

— Ai dreptate. Nu există nici un soare. Ce ușurare să cedezi și să spui asta.

— N-a existat niciodată vreun soare, spuse Vrăjitoarea.

— Nu. N-a existat niciodată vreun soare, ziseră Prințul, Omul-bălților și copiii.

În ultimele minute, Jill avusese senzația că trebuia să-și amintească neapărat ceva. Iar acum își aminti, însă era cumplit de greu s-o spună. Parcă avea greutate de plumb pe buze. În cele din urmă, cu un efort care o slei de puteri, zise:

— Există Aslan.

— Aslan? Făcu Vrăjitoarea, accelerând ușor ritmul zăngănitului. Ce nume frumos! Ce înseamnă?

— El e marele Leu care ne-a chemat din lumea noastră, spuse Scrubb și ne-a trimis în aceasta, să-l găsim pe Prințul Rilian.

— Dar ce e leul? Întrebă Vrăjitoarea.

— Oh, termină cu prostiile! Zise Scrubb. Cum adică nu știi? Cum naiba să i-l descriem? Ai văzut vreodată o pisică?

— Sigur că da, zise împărăteasa, îmi plac pisicile.

— Ei bine, leul seamănă un pic – dar doar un pic, bagă de seamă – cu o pisică uriașă – care ar avea și coamă. Asta nu e ca o coamă de cal, ci mai degrabă ca o perucă de judecător. Și e galbenă. Leul e înspăimântător de puternic.

Vrăjitoarea scutura din cap.

— Din câte văd eu, zise ea, cu leul ăsta al vostru nu stăm mai bine decât am stat cu soarele. Ați văzut lămpi și v-ați imaginat o lampă mai mare și mai bună, căreia i-ați zis soare. Ați văzut pisici, iar acum vreți o pisică mai

mare și mai bună, care să se cheme leu. Ei toate astea sunt doar rodul fanteziei, deși, sinceră să fiu, nu prea vă șade bine să fabulați la vârsta voastră. Și remarcați că nu puteți plasa nimic în fantasmagoria voastră, fără să copiați lucrul acela din lumea reală, această lume a mea, care este singura lume. Până și voi, copii, ați trecut de vârsta când vă e permis să vă jucați așa. Cât despre tine, Prințul meu, care ești om în toată firea, rușine să-ți fie! Cum de te poți prosti așa? Haideți, terminați o dată cu poantele astea copilărești. Am ce să vă pun să faceți în lumea reală. Nu există Namia, Lumea-de-deasupra, cer, soare sau Aslan. Și acum, la culcare cu toții. Mâine, vom fi mai înțelepți. Dar, mai întâi, la culcare; ca să dormim; un somn adânc, cu perne pufoase și moi, un somn fără de vise prostești.

Prințul și cei doi copii stăteau în picioare, cu capul plecat în jos, îmbujorați la față și cu ochii pe jumătate închiși; erau sleiți de puteri; vraja era aproape desăvârșită. Puddleglum, însă, adunându-și cu disperare toate puterile, se duse spre foc. Și făcu o isprava de mare curaj. Știa că n-avea să-l doară atât de mult cât l-ar dura pe un om; căci picioarele lui (desculțe), cu piele înțepită între degete, erau tari și reci ca la rațe. Știa, însă, că avea să-l doară destul de mult; totuși o făcu. Cu piciorul gol, călcă apăsător în foc, împrăștiind o mulțime de cenușă pe marginea căminului. Și trei lucruri se petrecuă numaidecât.

În primul rând, mirosul greoi și dulceag în mare parte pieri. Căci, deși focul nu se stinsese de tot, mult din el fusese preschimbat în cenușă, iar în aer plutea acum un miros de friptură de Om-al-bălților, ceea ce nu e nicidecum o mireasmă cu putere de vrajă. Instantaneu, toți se mai limpeziră la minte. Prințul și copiii ridicară capetele și deschiseră ochii.

În al doilea rând, Vrajitoarea, cu un glas răsunător și cumplit, absolut diferit de tonurile mieroase pe care le folosisese până atunci, strigă:

— Ce te-a apucat? Dacă îndrăznești să te mai atingi o dată de focul meu, nămol împuțit ce ești, îți preschimb sângele în foc.

În al treilea rând, de durere, lui Puddleglum i s-a limpezit mintea perfect, așa că știa exact ce gândea.

Pentru a risipi efectele unei anumite magii, șocul provocat de o durere acută este absolut ideal.

— Doar un cuvânt, Doamnă, zise el, întorcându-se de la foc. Din cauza durerii, schiopăta. Un singur cuvânt. Tot ce ai spus e perfect adevărat. Nu m-am ferit niciodată să aflu tot ce mă poate aștepta mai rău, pentru a putea

înfrunta cât mai bine nenorocirea. Așa că nu voi tăgădui ce ai spus. Totuși, mai rămâne ceva de zis. Să presupunem că doar am visat sau că am născocit toate astea – copaci, iarbă, soare, lună, stele, ba chiar și pe Aslan. Hai, așadar, să presupunem că așa e. Ei bine, tot ce pot spune este că, în acest caz, lucrurile născocite par cu mult mai importante decât cele reale. Să presupunem că împărăția asta a ta, ca un hău negru, este singura lume. Păi, mie mi se pare cam jalnică. Și știi ce e nostim, dacă te gândești mai bine? După părerea ta suntem ca niște copii care născocesc un joc. Însă patru copii în joaca lor pot făuri o lume imaginară în comparație cu care lumea ta e îngrozitor de falsă. De aceea, eu voi rămâne adeptul acestei lumi imaginare. Sunt de partea lui Aslan, chiar dacă nu există nici un Aslan care să conducă acea lume. Am de gând să trăiesc cât mai mult posibil ca un namian, chiar dacă nu există nici o Namia. Prin urmare, mulțumindu-ți frumos pentru cină, dacă acești doi domni și tânăra domniță sunt gata, plecăm de la curtea ta și pornim prin întuneric, pregătiți să ne petrecem viața, căutând Lumea-de-deasupra. Asta nu înseamnă, desigur, că viața noastră va fi prea lungă; însă nici asta nu-i o pagubă prea mare, dacă lumea o fi atât de mohorâtă și sinistră pe cât spui tu.

— Oh, urrraaa! Bravo, bătrâne Puddleglum! Strigară Scrubb și Jill. Însă Prințul zbieră brusc: Atenție! Uitați-vă la Vrăjitoare.

Și când se uitară, li se făcu părul măciucă în cap.

Instrumentul îi căzuse din mână. Brațele parcă îi erau ținute de trup. Picioarele îi erau împletite unul după celălalt, iar tălpile îi dispăruseră. Trena lungă și verde a fustei se îngroșă și căpătă consistență, contopindu-se cu stâlpul verde și chircit pe care îl formau picioarele încovrigate. Iar stâlpul acesta verde și chircit se strâmba și se unduia, ca și cum n-ar fi avut încheieturi sau invers, ca și cum ar fi fost tot alcătuit doar din încheieturi. Ținea capul răsturnat pe spate, nasul îi creștea tot mai lung, fața dispărându-i complet, în afară de ochi. Ochi imenși, ca niște flăcări, fără sprâncene și fără gene. Ca să așterni pe hârtie toate astea îți ia ceva timp; în realitate, prefacerea s-a petrecut atât de iute, încât privirea a cuprins-o într-o clipită. Până să se poată face ceva, transformarea a fost încheiată, iar uriașul șarpe în care se preschimbase Vrăjitoarea, verde și veninos, gros ca talia lui Jill, își și încolăcise de vreo trei ori trupul oribil în jurul picioarelor Prințului. Iute ca fulgerul, șarpele se mai înfășură o dată, cu intenția de a-i imobiliza brațul în care ținea sabia. Numai că Prințul reacționează la timp. Ridică brațele,

evitând strânsoarea: nodul viu i se încinse doar în jurul pieptului – gata să-i frângă coastele, ca pe niște surcele.

Prințul înșfăcă gâtul lighioanei cu mâna stângă, încercând să strângă până ce reușea s-o sugrume; în felul acesta, fața (dacă așa ceva se putea chema față) ajunsese la doar zece centimetri de chipul lui. O limbă despicate la vârf viermuia cu iuțeală prin aer, fără să-l poată însă atinge. Cu mâna dreaptă, trase sabia în spate, pregătindu-se să izbească din toate puterile. Între timp, Scrubb și Puddleglum își scosese și ei armele, repezindu-se în ajutorul lui. Toate trei loviturile căzură deodată: Scrubb (care nu izbuti nici măcar să străpungă solzii) izbi în trupul șarpelui sub mâna Prințului, însă Prințul și Puddleglum nimeriră amândoi gâtul jivinei. Chiar și așa, nu reușiră totuși s-o omoare de tot, deși lighioana începu să mai slăbească strânsoarea din jurul picioarelor și al pieptului lui Rilian. Cu lovituri repetate, i-au ciopârțit capul. Oribila pocitanie a continuat să se încolăcească și să se bâțâie ca o bucată de sârmă, multă vreme după ce murise; iar pe podea, așa cum vă e greu să vă închipuiți, se făcuse o mizerie oribilă.

Când își recăpătă suflul, Prințul zise:

— Domnilor, vă mulțumesc.

Pe urmă, cei trei învingători se priviră fix multă vreme, gâfâind și fără să scoată o vorbă. Jill avusese înțelepciunea să se așeze și să stea cuminte; acum își spunea în sinea ei: „Sper să nu leșin – sau să mă pun pe bocit ori să fac cine știe ce tâmpenie”.

— Mama mea, regina, a fost răzbunată, spuse Rilian, în cele din urmă. Nu încape nici o îndoială că asta a fost reptila pe care am căutat-o zadarnic lângă izvorul din pădure, în Namia, cu mulți ani în urmă. În toți acești ani, am fost robul celei care mi-a ucis mama. Nici nu știți ce mă bucur, domnii mei, că scârboasa Vrăjitoare și-a luat până la urmă înfățișare de șarpe. Nu s-ar fi potrivit cu sufletul și nici cu onoarea mea să omor o femeie. Dar uitați-vă la doamna.

Se referise la Jill.

— Mă simt bine, mersi, zise ea.

— Domniță, făcu Prințul, plecându-se în fața ei. Ești o persoană de mare curaj, ceea ce mă face să cred că, în lumea ta, provii dintr-un sânge nobil. Ei, prieteni, uite, a mai rămas niște vin. Hai să ne înviorăm un pic și să închinăm paharul în sănătatea fiecăruia dintre noi. După aceea, ne vedem de planurile noastre.

— Excelentă idee, domnule, spuse Scrubb.

Capitolul 13

TĂRÂMUL ADÂNCURILOR FĂRĂ DE ÎMPĂRĂTEASĂ.

Toți considerau că meritau, cum zicea Scrubb, „o clipă de răgaz”.

Vrăjitoarea încuiase ușa și le spusese Oamenilor-de-pământ să n-o deranjeze, așa că nu exista nici un risc ca liniștea să le fie tulburată. Primul lucru pe care trebuiau să-l rezolve, firește, era arsura de la piciorul lui Puddleglum. Au făcut un pansament destul de bun, folosind două cămăși curate din dormitorul Prințului, rupte în fâșii și bine unse pe o parte cu unt și ulei de salată, de pe masă. După aceea, s-au așezat cu toții și și-au refăcut forțele cu niște răcoritoare, făurind planuri cum să evadeze din împărăția Adâncurilor.

Rilian le-a explicat că existau o sumedenie de ieșiri, prin care puteau ajunge la suprafață; fusese dus aproape prin toate, de-a lungul timpului, însă nu mersese niciodată singur, doar cu Vrăjitoarea; și întotdeauna ajunsese la aceste ieșiri călătorind cu o corabie pe Marea-fără-soare. Nimeni n-avea de unde ști care ar fi putut fi reacția Oamenilor-de-pământ, dacă Prințul cobora în port fără Vrăjitoare, dar însoțit de trei străini, poruncind pur și simplu să i se aducă o corabie. Mai mult ca sigur că aveau să-i pună tot felul de întrebări jenante. Pe de altă parte, noua gură de ieșire, cea pregătită pentru cotropirea Lumii-de-deasupra, se afla pe partea asta a mării, la numai câțiva kilometri distanță. Prințul știa că lucrările acolo erau aproape gata. Doar câțiva metri de pământ mai despărțeau săpăturile de aerul de afară. Ba era foarte probabil chiar ca, acum, totul să fie încheiat. Pesemne că Vrăjitoarea venise să-i spună tocmai asta și să-i poruncească să înceapă atacul. Chiar dacă ieșirea nu era gata, puteau săpa și ei în continuare vreo câteva ceasuri – cu condiția să ajungă până acolo, iar o dată ajunși să nu existe pază pe șantier. Iată așadar câte greutăți îi așteptau.

— Dacă vrei părerea mea – începu Puddleglum, dar Scrubb îl întrerupse:

— Ei na, ce-i cu zgomotul ăsta? Se miră el.

— Și eu mă tot întreb de o bucată de vreme! Zise Jill.

De fapt, auziseră cu toții zgomotul, numai că începuse și crescuse în intensitate atât de lin, încât nu mai puteau preciza momentul când îl remarcaseră prima oară. Pentru un timp, fusese doar o agitație vagă, aidoma unei brize line sau ca un trafic ce se desfășoară la mare distanță. Pe urmă a devenit un murmur continuu, ca vuietul mării. După aceea, au început

bubuiturile și rafalele. Acum, se auzeau parcă și voci, precum și un vâjâit separat.

— Lăudat fie numele Leului, zise Prințul Rilian, se pare că țărâmul ăsta tăcut s-a dezlegat în fine la limbă.

Se ridică, se duse la fereastră și trase perdeaua. Ceilalți se îngrămădiră în jurul lui, să privească afară.

Primul lucru pe care l-au remarcat a fost o imensă strălucire roșie. Aceasta se reflecta ca o enormă pată roșie pe tavanul Împărăției Adâncurilor, sus la mii de metri deasupra lor, astfel încât acum puteau vedea o suprafață stâncoasă, ascunsă pesemne acolo, în întuneric, de când fusese creată lumea. Strălucirea aceea venea din celălalt capăt al orașului, astfel încât nenumărate clădiri, mohorâte și impresionante, se profilau în tente negricioase pe fundalul luminos. Lumina, totodată și numeroasele străzi care duceau spre castel. Iar pe acele străzi se petrecea ceva foarte straniu. Gloatele tăcute și înghesuie de Oameni-de-pământ dispăruseră. Se vedeau, în schimb, siluete foindu-se de colo-colo, unele izolate, altele câte două sau câte trei. Se comportau ca niște oameni care nu vor să fie văzuți: pitindu-se în umbră pe după contraforturi sau în arcade de uși, de unde țâșneau iute în spații deschise spre o nouă ascunzătoare. Cel mai ciudat, însă, pentru cine cunoștea comportamentul gnomilor, era zgomotul. Strigăte și țipete veneau din toate direcțiile. Din port, se auzea un vuiet gros și bubuitor, din ce în ce mai tare, zgâlțâind toată cetatea.

— Ce-au pățit Oamenii-de-pământ? Zise Scrubb. Ei sunt cei care țipă așa?

— Puțin probabil, spuse Prințul; în toți anii cumpliți de robie, rar i-am auzit pe nenorociții ăștia vorbind cu glas tare. E vreo nouă magie neagră, presupun.

— Și ce-i cu lumina aia roșie de-acolo? Întrebă Jill. A luat ceva foc?

— Dacă vrei părerea mea, spuse Puddleglum, cred că alea sunt focurile din măruntaiele Pământului, gata să izbucnească afară, într-un nou vulcan. Nu m-ar mira să ne trezim drept în mijlocul lor.

— Uitați-vă la corabia aia! Zise Scrubb. De ce vine atât de repede? Nu e nimeni la vâsle.

— Uite, uite! Făcu Prințul. Corabia a ajuns în port – e pe stradă. Uite! Toate corăbiile intră în Cetate! Extraordinar, marea crește. Vine potopul. Slavă ție, Aslan, că acest castel e construit pe un teren înalt. Numai că apa vine sinistru de repede.

— Oh, oare ce se întâmplă? Strigă Jill. Foc, apă și toți oamenii ăia furișându-se pe străzi.

— Vă spun eu ce este, zise Puddleglum. Vrăjitoarea aia a făcut un șir de farmece și vrăji, astfel încât atunci când ar fi omorâtă, întreaga ei împărăție să se năruie. Cu firea ei păcătoasă n-ar fi deranjat-o prea mult că murea, dacă ar fi știut că tipul care a ucis-o va arde, va fi îngropat de viu sau se va îneca în următoarele cinci minute.

— Întocmai, bine ai grăit, prietene, spuse Prințul. Când săbiile noastre au retezat capul Vrăjitoarei, lovitura aceea a pus capăt tuturor vrăjitoriilor ei, iar acum Tărâmul Adâncurilor se prăbușește. Asistăm la sfârșitul Împărăției Adâncurilor.

— Așa e, domnule, zise Puddleglum. Numai să nu fie și sfârșitul întregii lumi.

— Eu n-aș fi de aceeași opinie, spuse Prințul. Aș vrea să-mi salvez calul, Tăciune-negru și pe cel al Vrăjitoarei, Fulg-de-nea, care sunt amândoi în grajdul din curte. După aceea, haideți să ne punem în mișcare, ca să urcăm la suprafață, căci poate avem norocul să găsim o gură de ieșire. La nevoie, pe fiecare cal pot călări două persoane, iar dacă îi mănăm bine s-ar putea să o ia înaintea potopului.

— N-ar fi preferabil ca Alteța ta să-și pună armură? Întrebă Puddleglum. Nu prea-mi place mutra ălora – și arată în jos, spre stradă. Toată lumea privi în aceeași direcție. Zeci de creaturi (iar acum, când erau foarte aproape, se vedea limpede că erau Oameni-de-pământ) urcau dinspre port. Însă nu se mișcau ca o gloată care merge la voia întâmplării, fără nici o țintă. Se comportau aidoma soldaților moderni porniți la atac, țâșnind din loc în loc și punându-se apoi la adăpost, nevrând să fie văzuți de la ferestrele castelului.

— Nu mă încumet să văd din nou cum arată armura aia pe dinăuntru, spuse Prințul. Când călăream cu armura pe mine, parcă eram într-o temniță mobilă; pe deasupra, putea a magie și a robie. Am să iau însă scutul.

Ieși din cameră, iar când se întoarse după câteva clipe în ochi avea o lumină stranie.

— Ia uitați, prieteni, zise el, arătându-le scutul. Acum o oră era negru și fără blazon; iar acum, uite.

Scutul redevenise strălucitor ca argintul, iar pe el, mai roșu decât sângele sau cireșele, se vedea chipul Leului.

— Neîndoielnic, spuse Prințul, asta înseamnă că Aslan va fi piaza noastră bună, indiferent dacă vrea să trăim sau să murim. Acum, hai să îngenunchem cu toții și să-i sărutăm chipul, pe urmă să dăm mâna unul cu altul, ca niște prieteni adevărați, care s-ar putea ca în scurt timp să fie despărțiți. Și, pe urmă, hai să coborâm în cetate și să îmbrățișăm aventura care ne e dată s-o trăim.

Și făcură toți așa cum zisese Prințul, însă când dădu mâna cu Jill, Scrubb spuse:

— Pa, Jill. Scuză-mă dacă am fost atât de dobitoc și de mizerabil. Sper să ajungi cu bine acasă.

Iar Jill îi zise:

— Pa, Eustace. Iartă-mă că am fost atât de nesuferită. Și a fost prima oară când și-au spus pe numele de botez, căci la școală nimeni nu făcea așa.

Prințul descuie ușa și coborâră cu toții scările; trei dintre ei cu săbiile scoase, iar Jill cu cuțitul în mână. Servitorii dispăruseră, iar încăperea impozantă de la picioarele scărilor, care duceau la camerele Prințului, era pustie. Lămpile cenușii și lugubre ardeau în continuare, iar la lumina lor au putut străbate galerie după galerie și au putut coborî scări după scări. Zgomotele din afara castelului nu se mai auzeau atât de bine aici, cum se auziseră în camera de deasupra; în casă, totul era în continuare mort și pustiu. Abia când au dat colțul și au pătruns în sala imensă de la parter s-au întâlnit și cu primul Om-de-pământ – o creatură grasă și albicioasă, cu o față ca de porc, care înfuleca de zor resturile de mâncare de pe mese. Cu un guițat ca de porc, a tulit-o sub o banchetă, trăgându-și coada lungă la țanc, ca să nu i-o prindă Puddleglum. Pe urmă, o zbughi afară pe ușa din capătul sălii, prea iute pentru a mai putea fi prins din urmă.

Din sală, au ieșit în curte. Jill, care în vacanță urmăse cursuri de călărie, tocmai sesizase mirosul de grajd (ce plăcut, sănătos și primitor e să simți mirosul ăsta într-un loc ca Tărâmul Adâncurilor), când Eustace zise:

— Sfinte Sisoe! Ia uitați-vă la asta!

O rachetă minunată se ridicase de undeva din spatele zidurilor castelului, împrăștiindu-se în stele verzi.

— Artificii! Făcu Jill, nedumerită.

— Da, spuse Eustace. Numai să nu-ți închipui că oamenii ăștia de sub pământ le-ar arunca doar așa, de distracție. Trebuie să fie vreun semnal.

— Care sunt sigur că pentru noi nu miroase a bine, zise Puddleglum.

— Prieteni, li se adresa Prințul, când te imbarci într-o aventură ca asta trebuie să-ți iei gândul de la speranțe și temeri, căci altminteri și moartea și eliberarea vor veni amândouă prea târziu, pentru a-ți mai salva onoarea și rațiunea. Ehei, frumusețile mele! (Deschidea ușa grajdului.) Hei, vere! Cuminte, Tăciune-negru! Ușurel, Fulg-de-nea! Cum era să uit eu de voi?!

Amândoi caii erau înspăimântați de luminile stranii și de zgomote. Jill, care fusese atât de fricoasă când trebuise să se strecoare prin gaura neagră dintre cele două peșteri, a intrat inimoasă în grajd, printre animalele care dădeau din picioare și nechezau sforăitor, ajutându-l pe Prinț să înșeeze și să înhame caii. Ce minunat arătau, când au ieșit din curte, scuturând din cap. Jill călărea pe Fulg-de-nea, avându-l în spate pe Puddleglum. Eustace era în spatele Prințului, pe Tăciune-negru. Pe urmă, în tropot de copite, au ieșit călare pe poarta principală, ajungând pe stradă.

— Bine că nu prea există pericol de incendiu, remarcă Puddleglum, arătând spre dreapta. Acolo, la nici o sută de metri, apa clipoceă, izbindu-se de zidurile caselor.

— Curaj! Zise Prințul. Drumul coboară abrupt. Apa a urcat doar până la jumătatea celui mai înalt deal din cetate. Deși, inițial, a ajuns atât de sus, se poate foarte bine ca nivelul să nu mai crească. Mie mi-e mult mai teamă de ăștia – făcu el și arată cu sabia spre un Om-de-pământ mătăhălos, cu colți de mistreț, urmat de alți șase la fel, care tocmai țâșniseră de pe o stradă laterală, pășind în umbra caselor, unde nimeni nu-i putea vedea.

Prințul mergea în față, mereu în direcția luminii roșii și strălucitoare, însă un pic spre stânga. Planul lui era să ocolească focul (dacă era într-adevăr un foc), mergând pe teren înalt, cu speranța de a găsi poate drumul spre noile săpături. Spre deosebire de ceilalți trei, el aproape că se amuza. Fluiera, călărind și cânta crâmpenie dintr-o veche baladă despre Corin Pumn-de-fier din Archenland. Adevărul e că se bucura atât de mult că scăpase de lunga vrajă, încât toate primejdiile i se păreau o joacă în comparație cu chinurile dinainte. Celorlalți însă călătoria asta li se părea de-a dreptul sinistă.

Din spate, se auzea zgomot de corăbii care se ciocneau, într-o îmbulzeală neînchipuită și huruit de clădiri care se năruiau. Deasupra se vedea pata aceea imensă de lumină fantomatică, pe acoperișul Lumii Adâncurilor. În față, strălucirea misterioasă, care nu se mărea parcă deloc. Din aceeași direcție, venea un vacarm continuu de țipete, urlete, mieunaturi, râsete, schelălăieli și mugete; artificii de tot felul țâșneau în văzduhul negru.

Nimeni n-avea habar care le era rostul. În jurul lor, foarte aproape, cetatea era parțial luminată de strălucirea roșie și, parțial, de foarte diferita lumină ce venea de la lămpile sinistre ale gnomilor. În multe locuri, însă, nu pătrundea niciuna dintre aceste lumini, iar acolo era o beznă ca smoala. Și din toate aceste locuri, ieșeau furișându-se siluetele Oamenilor-depământ, cu ochii pironiți pe călători, dar încercând mereu să nu fie văzuți. Fețe mari și fețe mici, ochi imenși ca niște ochi de pești și ochi micuți ca la urși. Pene și țepi, coarne și colți, nasuri ca niște curele și bărbii atât de lungi de ziceai că sunt bărbi. Când și când, se întâmpla ca vreun grup să se mărească prea mult, sau să vină prea aproape. În momentul acela, Prințul agita sabia sus și se prefăcea că vrea să-i atace. Iar creaturile, cu tot soiul de zbierete, scheunături și cloncănituri se pierdeau în întuneric.

După ce au urcat, însă, nenumărate trepte dispuse pieptiș și au lăsat mult în urmă potopul, ieșind aproape din oraș pe partea dinspre uscat, situația a început să devină mai gravă. Ajunseseră acum aproape de strălucirea roșie și cam la același nivel cu ea, deși tot nu puteau vedea prea bine despre ce era vorba, însă la lumina ei, își puteau desluși mai bine dușmanii. Sute – poate câteva mii chiar – de gnomi veneau înspre ei. O făceau, însă, deplasându-se cu zvâcniri și întreruperi, iar ori de câte ori se opreau, se întorceau și se uitau la călători.

— Alteță, dacă mi-ai cere părerea, zise Puddleglum, ți-aș spune că tipii ăștia au de gând să ne taie calea.

— La asta mă gândeam și eu, Puddleglum, spuse Prințul. Ne-ar fi imposibil să ne croim drum printr-o asemenea puzderie. Ia ascultați! Haide să călărim înainte până la casa de colo. Și cum ajungem, te și pitești în umbra ei. Domnița și cu mine vom mai face câțiva pași. Sunt sigur că păcătoșii ăștia se vor lua după noi; vin cu duiumul în urma noastră. Când or să treacă pe lângă tine, încearcă cu brațele tale lungi să prinzi pe unul de viu. O să ne străduim să aflăm de la el ce au cu noi sau să ne povestească de ce se comportă așa.

— Dar dacă ăilalți se năpustesc la noi să-l salveze pe cel pe care l-am prins, zise Jill, cu glasul nu atât de sigur pe cât și-ar fi dorit ea.

— În cazul ăsta, Domniță, zise Prințul, ne vei vedea murind în luptă în jurul tău și nu-ți va mai rămâne decât să-ți încredințezi sufletul în mâinile lui Aslan. Haide, bunule Puddleglum.

Om-bălților coborî de pe cal, strecurându-se în umbră, iute ca o pisică. Ceilalți, timp de câteva secunde cumpbite continuară să meargă înainte. După care, brusc, în spatele lor izbucni o serie de urlete înfiorătoare, combinate cu glasul familial al lui Puddleglum, care spunea:

— Haide, termină! Urli fără să fi pățit nimic, ori vrei să pățești ceva, zi? Parcă ai fi un porc înjunghiat.

— Vânătoarea a reușit, exclamă Prințul, întorcându-l în loc pe Tăciune-negru și venind înapoi spre colțul casei. Eustace, zise el, fii bun și treci în față pe Tăciune-negru. După care descălecă, toți trei privind în tăcere cum Puddleglum își scotea captura la lumină. Era un gnom mititel ca vai de lume, doar de vreun metru înălțime. Avea un fel de moț, ca o creastă de cocoș (doar că foarte tare) în creștetul capului, niște ochișori roz, o gură și o bărbie atât de mari și de rotunde, încât semăna la față cu un hipopotam pitic. Dacă n-ar fi fost la o asemenea ananghie, ar fi pufnit în râs văzându-l.

— Măi, Omule-de-pământ, spuse Prințul, stând deasupra lui, cu vârful sabiei lângă gâtul prizonierului, dacă spui tot, ca un gnom de treabă, îți dăm drumul. Dacă faci pe nemernicul cu noi, ești un Om-de-pământ mort. Bunule Puddleglum, cum să vorbească dacă îi ții gura strâns închisă?!

— Da, dar așa nici nu mușcă, replică Puddleglum. Dacă aș fi avut mâini din alea molatice și neputincioase cum aveți voi oamenii (dacă Alteța ta îmi îngăduie să spun), aș fi fost acum plin de sânge. Dar până și Oamenii-bălților se satură să tot fie morfoliți.

— Băiete, îi zise Prințul gnomului, dacă mai muști o dată, mori cu zile. Lasă-l să deschidă gura, Puddleglum.

— Uu-ii-ii, guiță Omul-de-pământ, dați-mi drumul, dați-mi drumul. Nu sunt eu de vină. N-am făcut eu.

— Ce anume n-ai făcut tu? Întrebă Puddleglum.

— Păi, ceea ce zic Domniile voastre că am făcut, răspunse pocitania.

— Spune-mi cum te cheamă, zise Prințul și ce tot învârtiți voi, Oamenii-de-pământ, astăzi?

— Oh, vă rog, Domniile voastre, vă rog frumos, milostiviți-vă, scheună gnomul. Promiteți-mi că nu-i veți spune Preamăritei Împărătese nimic din ce vă voi povesti.

— Preamărita Împărăteasă, cum îi zici tu, replică Prințul cu fermitate, a murit. Eu am omorât-o.

— Ce?! Strigă gnomul absolut consternat, căscându-și gura caraghioasă tot mai mare și mai mare. A murit?! Vrajitoarea a murit? De mâna Domniei tale? Trase un oftat de ușurare și adăugă: Păi, înseamnă că Domnia ta ne ești prieten!

Prințul își trase înapoi sabia cam cu un centimetru. Puddleglum îi dădu voie pocitaniei să se așeze în capul oaselor. Gnomul privi de jur-împrejur la cei patru călători, cu ochii aceia roșietici și scânteietori, chicoti de vreo două ori și începu să povestească.

Capitolul 14

STRĂFUNDURILE LUMII

— Numele meu este Golg, zise gnomul. Și am să povestesc Domniilor voastre tot ce știu. Cam cu o oră în urmă, ne vedeam cu toții de treabă – de treaba ei, mai bine zis – triști și tăcuți, cum am făcut-o zi de zi, de atâta amar de ani. Când, deodată, am auzit un huruit și o bubuitură groaznică. Fiecare și-a zis atunci în gând: de-atâta vreme n-am mai auzit un cântec sau o melodie de dans, nu mi-a răsunat în urechi nici o petardă; ce-o fi cu zgomotul ăsta? Și fiecare își spune în sinea lui: Păi, sigur că da, am fost vrăjit. După care fiecare se dezmeticește: de ce naiba car eu greutatea asta; păi, nu vreau s-o car mai departe: uite-așa. Și ne azvârlim cu toții sacii, boccelele și uneltele. Pe urmă, ne întoarcem cu toții și vedem imensa strălucire roșie, acolo departe. Și fiecare își zice în sinea lui: „Ce-o mai fi și asta?” Și fiecare își răspunde singur: „S-a deschis o crăpătură sau o genune, iar din Adâncurile cele mari, de la vreo mie de stâneni sub noi, vine în sus strălucirea asta caldă și plăcută”.

— Sfinte Sisoe! Exclamă Eustace, mai sunt tărâmurii și mai adânci decât ăsta?

— Oh, da, Onorate domn, zise Golg. Locuri frumoase; ceea ce noi numim Ținutul Bism. Țara asta unde ne aflăm acum, țara Vrajitoarei, este ceea ce noi numim Ținuturile mijlocii. Sunt mult prea apropiate de suprafață ca să fie pe gustul nostru. Pfui! E ca și cum ai trăi sus, la suprafață. Vedeți voi, noi toți suntem niște bieți gnomi din Bism, pe care Vrajitoarea i-a chemat sus, prin farmece, ca să muncească pentru ea. Și uitasem cu desăvârșire de țara noastră, până ce nu s-a produs huruitul acela, iar vraja s-a destrămat. Habar nu mai aveam cine eram sau de unde veneam. Nu puteam face sau gândi decât ceea ce ne vâra ea în cap. Or, în toți anii ăștia ne-a intoxicat

numai cu lucruri sinistre și lugubre. Aproape că și uitasem să mai glumesc sau să mai dansez, însă în clipa în care s-a auzit bubuitura și s-a deschis genunea, iar marea a început să crească, totul ne-a revenit în memorie. Și, firește, ne-am pornit cu toții, cât am putut noi de repede, spre despicătura aceea, ca să coborâm jos, acasă. Îi vedeți și voi acolo lansând rachete și stând în cap de bucurie. Și v-aș fi foarte recunoscător, Domniilor voastre, dacă m-ați lăsa și pe mine să mă duc la ei.

— E pur și simplu minunat, zise Jill. Mă bucur că, tăind capul Vrăjitoarei, i-am eliberat pe gnomi, dar și pe noi totodată. Și ce bucurie că, de fapt, nu sunt oribili și posomorâți, cum în realitate nici Prințul nu era – adică, așa cum ni s-a părut nouă atunci.

— Toate bune și frumoase, Pole, zise Puddleglum cu prudență. Numai că gnomii ăștia nu arătau ca niște tipi care ștergeau putina. Dacă vrei opinia mea, mie mi s-a părut că arătau mai degrabă ca niște formații militare. Uită-te în ochii mei, domnule Golg și jură că nu vă pregăteți de luptă?

— Sigur că ne pregăteam de luptă, Domnia ta, spuse Golg. Vedeți voi, noi nu știam că Vrăjitoarea murise. Ne gândeam că stă la pândă în castel, de unde ne poate vedea, încercam să ne fofilăm, fără să fim văzuți. Și, când ați apărut voi trei, cu săbii și cai, normal că fiecare și-a zis în sinea lui: Uite-l, vine, fără să știe că Domnia lui nu era de partea Vrăjitoarei. Și eram hotărâți să ne luptăm cu disperare și până la moarte, decât să renunțăm la speranța de a ne întoarce în Bism.

— Pot pune mâna în foc că asta-i un gnom de treabă, zise Prințul. Dă-i drumul, prietene Puddleglum. Cât despre mine, bunule Golg, am fost vrăjit și eu, ca voi, aducându-mi aminte de mine abia de curând. Iar acum, mai am doar o întrebare. Știi cumva drumul spre săpăturile alea recente, pe unde Vrăjitoarea avea de gând să scoată o armată împotriva Lumii-dedeasupra?

— Ii-ii-ii, guiță Golg. Da, știu drumul acela cumplit. Vă arăt de unde începe. Nu încercați, însă, să mă rugați să va însoțesc. Mai bine mor decât să merg pe-acolo.

— De ce? Întrebă Eustace, neliniștit. De ce e atât de înspăimântător?

— E prea aproape de lumea de afară, spuse Golg, înfiorându-se. Țasta e lucrul cel mai oribil pe care ni l-a făcut Vrăjitoarea. Urma să ne scoată la suprafață – sus, afară. Se zice că acolo nu există acoperiș; doar o pustietate oribilă și imensă numită cer. Iar săpăturile sunt atât de avansate, încât cu

câteva lovituri de hârleț poți ieși afară. Nu m-aș încumeta nici în ruptul capului să mă duc acolo.

— Urrraaa! Extraordinar! Strigă Eustace.

Iar Jill spuse:

— Să știi că nu-i deloc oribil acolo sus. Nouă ne place. Trăim acolo.

— Știu că voi, cei din Lumea-de-deasupra trăiți acolo, spuse Golg. Însă mi-am închipuit că asta se datorează faptului că n-ați putut găsi calea de acces spre adâncurile pământului. Nu se poate să vă placă așa ceva – să vă târâți de colo-colo ca muștele pe cupola lumii!

— Ce-ar fi să ne arăți drumul chiar acum? Zise Puddleglum.

— Bună idee, strigă Prințul.

Și întregul grup se puse în mișcare. Prințul se urcă la loc în șa, Puddleglum se cocoță pe cal, în spatele lui Jill, iar Golg se postă în față, deschizându-le drumul, în timp ce mergea, striga în gura mare vestea cea bună că Vrăjitoarea murise și că cei patru, veniți din Lumea-de-deasupra, nu erau nicidecum periculoși. Iar cei care îl auzeau, strigau și ei altora marea bucurie, astfel încât în câteva minute întreaga Împărăție a Adâncurilor răsună de țipete și urale, iar gnomii cu sutele și cu miile, ținându-se roată peste cap, stând în mâini, jucând capra și aruncând pocnitori și petarde imense, se îngrămădeau în jurul celor doi cai: Tăciune-negru și Fulgde-nea. Iar Prințul a trebuit să repete pe puțin de zece ori povestea vrăjirii și a eliberării lui.

În felul acesta, au ajuns la marginea genunii. Măsura în lungime cam nouăzeci de metri, iar în lățime poate vreo șaizeci de metri. Au descălecat de pe cai și s-au apropiat de margine, să privească în jos. O căldură puternică i-a izbit drept în față, combinată cu un miros pentru ei necunoscut. Un miros greu, tăios și iritant, care te făcea să strănuți. Străfundurile genunii erau atât de strălucitoare, încât inițial i-au orbit și n-au mai fost în stare să vadă nimic. Când s-au mai obișnuit cu străluminarea aceea intensă, au putut desluși parcă un râu de foc, iar pe malurile aceluia râu un fel de lunci și de dumbrăvi de o sclipire insuportabil de arzătoare – deși în comparație cu râul păreau pale. Nuanțe de albastru, roșu, verde și alb amestecate alandala; un vitraliu de foarte bună calitate, în care bate soarele tropical la amiază ar putea avea cam același efect, în jos, pe malurile accidentate ale prăpastiei, aidoma unor muște negre în contrast cu lumina aceea scânteietoare, coborau anevoios sute de Oameni-de-pământ.

— Domniile voastre, zise Golg (și, când se întoarseră să se uite la el, câteva minute văzură negru în fața ochilor, fiind orbiți de strălucirea din adâncuri). Ce-ar fi să veniți jos cu noi, în Bism? Ați fi mai fericiți acolo, decât sus în țara aia a voastră rece, neprotejată și dezgolită. Sau măcar haideți jos, într-o scurtă vizită.

Jill era sigură că ceilalți n-aveau să îmbrățișeze o asemenea idee. Spre groaza ei, îl auzi pe Prinț spunând:

— Pe cuvântul meu, prietene Golg, tare aș înclina să vin jos cu tine, deoarece cred că e o aventură minunată și se prea poate ca nici un muritor să nu mai fi fost vreodată în Bism sau să nu mai aibă vreodată ocazia să meargă acolo. Și nu știu cum aș suporta, în anii ce vor veni, să-mi amintesc că mi-a stat cândva în puteri să scrutez străfundurile Pământului, dar că am renunțat. Dar oamenii pot trăi acolo? Nu cumva trebuie să înoți prin râul de foc?

— Oh, nu, Domnia ta. Noi, nu. Doar salamandrele trăiesc în foc.

— Ce fel de animal e salamandra asta a voastră? Întrebă Prințul.

— Greu să v-o descriu, Domnia ta, zise Golg. Asta fiindcă salamandrele sunt atât de incandescente, încât nici nu te poți uita la ele. Dar seamănă foarte mult cu niște mici balauri. Vorbesc cu noi din foc. Sunt foarte iscusite la limbă: foarte deștepte și elocvente.

Jill aruncă o privire spre Eustace. Era sigură că lui îi surâdea și mai puțin decât ei ideea de a-și da drumul în jos în prăpastie. I se înmuieră picioarele, văzând cât era de schimbat la față. Semăna mai degrabă cu Prințul, decât cu Scrubb cel de la Școala Experimentală. Căci toate aventurile și peripețiile trăite cu Regele Caspian îi reveneau acum în minte.

— Înălțimea ta, zise el. Dacă vechiul meu prieten, Pișpirici, Șoarecele, ar fi aici, ar spune că nu putem refuza să ne aventurăm în Bism, fără ca onoarea noastră să nu fie grav știrbită.

— Acolo jos, zise Golg, v-aș putea arăta aur, argint și diamante veritabile.

— Vax! Exclamă Jill cu grosolănie. De parcă n-am ști că aici chiar suntem sub cele mai adânci mine.

— Da, continuă Golg. Am auzit și eu de scrijeliturile alea micuțe în crusta Pământului, pe care voi, Locuitorii de sus, le numiți mine. Însă în mine nu găsești decât aur mort, argint mort, nestemate moarte. Jos, în Bism, sunt vii și cresc. Am să vă culeg acolo buchete de rubine pe care le puteți mânca și am să vă fac suc de diamante. N-o să vă mai trebuiască să puneți mâna pe

comorile voastre reci și moarte din minele alea de la suprafață, după ce ați gustat echivalentele lor vii, în Bism.

— Tatăl meu a fost până la Capătul Lumii, zise Rilian, gânditor. Ce minunat ar fi dacă fiul lui s-ar duce până în Străfundurile Lumii!

— Dacă înălțimea ta dorește să-și mai găsească tatăl în viață, ceea ce eu cred că așa e, zise Puddleglum, e timpul să ne pornim spre drumul care duce la săpături.

— Da, iar eu una nu cobor acolo jos în nici un chip, adăugă Jill.

— Păi, dacă Domniile voastre sunt într-adevăr hotărâte să se întoarcă în Lumea-de-deasupra, zise Golg, să știți că o porțiune a drumului aceluia e ceva mai joasă decât aici. Și poate, dacă apele continuă să se ridice...

— Oh, vă rog, vă rog din suflet, vă rog mult, haideți să mergem! Îi imploră Jill.

— Din păcate, cred că are dreptate, zise Prințul, oftând adânc. Însă voi regreta toată viața că n-am fost în Ținutul Bism.

— Vă rog! Se milogi Jill.

— Pe unde-i drumul? Întrebă Puddleglum.

— Sunt felinare până acolo, zise Golg. Domnia ta poate zări unde începe drumul: acolo, pe cealaltă parte a prăpastiei.

— Și cât timp vor sta aprinse felinarele? Se interesă Puddleglum.

În acea clipă, un glas șuierat și arzător, ca vocea Focului însuși (s-au întrebat după aceea dacă nu fusese glasul unei salamandre), s-a ridicat țiuind din adâncurile Ținutului Bism.

— Repede! Repede! Repede! Treceți pe stânci, treceți pe stânci, treceți pe stânci! Zicea glasul. Despicătura se închide. Se închide. Se închide. Repede! Repede!

Și, în același timp, cu niște trosnituri și pocnituri ce-ți spărgeau urechile, stâncile se mișcă. Sub ochii lor, genunea se îngusta. Din toate părțile, gnomi sosiți în ultima clipă se năpusteau înăuntru. Nu mai aveau răbdare să coboare pe stâncile înalte. Se aruncau pur și simplu cu capul în jos și, ori fiindcă din străfunduri sufla în sus o rafală foarte puternică de aer fierbinte, ori din cine știe ce alt motiv, se vedeau plutind în hău, ca niște frunze. Numărul lor era tot mai mare, până ce negreala trupurilor, ca o masă aproape compactă, ajunse să blocheze vederea spre râul de foc și crângurile de nestemate vii.

— Rămas-bun, Domniile voastre. Am plecat, strigă Golg și sări în gol.

În urma lui mai rămăseseră doar câțiva. Genunea era acum doar cât un pârau. După aceea, s-a făcut îngustă cât fanta unei cutii de pilule. Iar apoi, n-a mai fost decât ca un fir foarte strălucitor. Pe urmă, ca un șoc produs parcă de ciocnirea a mii de vagoane mari, buzele de stâncă s-au închis. Mirosul acela fierbinte și înnebunitor s-a risipit. Călătorii se aflau singuri în lumea subpământeană, care acum li se părea mai întunecoasă decât înainte. Pale, difuze și lugubre, felinarele arătau încotro se afla drumul.

— Uite ce e, pun pariu pe ce vreți voi că am zăbovit prea mult, zise Puddleglum, însă oricum putem încerca. Felinarele alea se vor stinge în cinci minute, vedeți voi.

Îmboldiră caii la un galop ușor și porniră tropăind zgomotos, pe drumul slab luminat. Imediat însă dădură de un coborâș. Dacă n-ar fi văzut, pe cealaltă parte a văii, cum felinarele urcau în continuare, pierzându-se în depărtare, ar fi crezut că Golg îi îndrumase greșit, însă în fundul văii, felinarele luminau o apă în mișcare.

— Grăbiți-vă, strigă Prințul.

Și o luară în galop la vale. Cinci minute să mai fi trecut și jos ar fi fost cumplit, căci fluxul umplea valea ca un scoc de moară, iar dacă s-ar fi pus problema de înotat, caii n-ar fi putut răzbi. Acum însă, apa avea doar vreo jumate de metru și, deși le șfichiua cailor picioarele, au ajuns cu bine în cealaltă parte.

Au început apoi să urce povârnișul anevoios, fără să vadă nimic în față, decât felinarele pale ce urcau și urcau cât vedeai cu ochii. Când au întors privirea, au văzut o mare întindere de apă. Toate dealurile din Împărăția Adâncurilor erau acum insule și doar pe aceste insule mai continuau să ardă felinare. În fiecare clipă, câte o lumină îndepărtată se stingea. Curând, pretutindeni avea să domnească o beznă adâncă, în afară de drumul pe care mergeau ei; iar în urma lor, chiar la vale, cu toate că nici un felinar nu se stinsese încă, lumina lor strălucea pe întinderea de apă.

Deși aveau toate motivele să se grăbească, totuși caii nu puteau merge la nesfârșit fără nici un pic de odihnă. Așa că au făcut un popas; în tăcerea din jur, se auzea clipocitul apei.

— Mă întreb dacă pe cum îl cheamă – Moș Timpul – l-a acoperit deja puhoiul?! Zise Jill. Și pe toate jivinele alea ciudate, care dormeau.

— Nu cred, erau mai sus decât suntem noi aici, zise Eustace. Ai uitat cât a trebuit să tot coborâm ca să ajungem la Marea-fără-soare? Nu cred că apa a

pătruns în grotă unde zace Moș Timpul.

— Cum o fi o fi, spuse Puddleglum. Pe mine mă preocupă mai mult felinarele de pe drumul ăsta. Par cam bolnăvicioase, nu vi se pare?

— Așa au fost mereu, zise Jill.

— Aha, confirmă Puddleglum. Dar acum sunt parcă mai verzi.

— Vrei să spui, cumva, că ai impresia că se vor stinge? Strigă Eustace.

— Păi, nu știu cum funcționează, dar nu te poți aștepta să ardă la nesfârșit, replică Omul-bălților. Dar să nu ne demoralizăm, Scrubb. N-am pierdut apa din ochi nici o clipă, să știi și nu cred că nivelul ei va crește atât de repede ca până acum.

— Slabă consolare, prietene, zise Prințul. Ce ne facem dacă nu mai putem ieși de aici?! Vă cer iertare tuturor. Sunt întru totul de blamat pentru mândria și fantezia care ne-au făcut să zăbovim la gura Ținutului Bism. Acum, hai să dăm bice cailor.

În ora care a urmat, Jill a avut uneori senzația că Puddleglum nu se înșelase în privința lămpilor, iar alteori s-a gândit că doar i se năzărea ei. Între timp, relieful se schimbase. Tavanul lumii subpământene era acum atât de aproape, încât și la lumina aceea mohorâtă îl putea zări foarte distinct. Iar de o parte și de cealaltă, pereții imenși și stâncoși ai Împărăției Adâncurilor se apropiau tot mai mult. Drumul, de fapt, îi ducea în sus într-un tunel abrupt. Începură să treacă pe lângă hârlețe lopeți, roabe și alte unelte ce dovedeau că săpătorii fuseseră de curând la lucru. Dacă ai fi putut avea certitudinea că exista șansa de a ieși la suprafață, toate uneltele astea ar fi fost un mare motiv de veselie. Însă gândul de a intra într-o gaură, care se strâmta din ce în ce mai mult, fiind tot mai greu să te întorci înapoi, era nespus de neplăcut.

În cele din urmă, tavanul a ajuns atât de jos, încât Puddleglum și Prințul s-au izbit cu capul de el. Au descălecat și au luat caii de căpăstru. Drumul era accidentat aici, așa că trebuiau să umble cu multă grijă. Așa s-a făcut că Jill a început să remarce bezna tot mai deasă. Acum, nu mai încăpea nici o îndoială. Fețele celorlalți păreau stranii și fantomatice în strălucirea aceea verzuie. Pe urmă, dintr-o dată (nu s-a putut abține), Jill a scos un urlet scurt. Un felinar, următorul din față, s-a stins complet. Cu cel din spate s-a întâmplat la fel. Apoi, au rămas complet pe întuneric.

— Curaj, prieteni, se auzi vocea Prințului Rilian. Indiferent dacă vom trăi sau vom muri, Aslan ne va fi stăpân pe veci.

— Așa e, domnule, spuse și glasul lui Puddleglum. Să nu uităm că și capcana asta în care suntem prinși are părțile ei bune: ne scutește de înmormântări.

Jill își ținea gura (Dacă nu vrei ca ceilalți să-și dea seama cât ești de speriat, e mult mai înțelept să procedezi așa; vocea te trădează întotdeauna.)

— Decât să stăm înțepeniți aici, hai mai bine să ne mișcăm, zise Eustace.

Și când auzi tremurul din glasul lui, Jill se felicita pentru decizia de a tăcea.

Puddleglum și Eustace mergeau în față, cu brațele întinse ca să nu se izbească de ceva; în urmă veneau Jill și Prințul, cu caii de căpăstru.

— Ei, se auzi ceva mai târziu vocea lui Eustace, ochii mei au luat-o razna sau chiar e acolo sus un petic de lumină?!

Până ce vreunul dintre ei să apuce să-i răspundă, Puddleglum strigă:

— Stop. Am ajuns la o fundătură. Și e pământ, nu stâncă. Ce ziceai, Scrubb?

— Slavă Leului, spuse Prințul, Eustace are dreptate. E un fel de...

— Dar nu e lumina zilei, spuse Jill. Doar un fel de lumină rece și albastră.

— Mai bine decât nimic, nu crezi?! Spuse Eustace. Putem ajunge sus până la ea?

— Dar nu-i deasupra capului, replică Puddleglum. E deasupra noastră, însă în peretele în care m-am poticnit eu. Ce-ar fi, Pole, să te cocoți pe umerii mei și să vezi dacă poți ajunge până acolo?

Capitolul 15

DISPARIȚIA LUI JILL.

De la peticul de lumină aflat acolo sus, în întunecimea unde se aflau ei, nu se deslușea nimic. Ceilalți au putut doar auzi și nu vedea, eforturile lui Jill de a se cocoța în cârca Omului-bălților. Adică, l-au auzit spunând: „Nu-i nevoie să-mi bagi degetele în ochi” și: „Și nici piciorul în gură” sau: „Asta-i culmea” și „Așa, te țin eu de picioare, în felul ăsta, ai mâinile libere să te rezemi de pământ”.

Pe urmă, ridicând privirea, au văzut forma neagră a capului lui Jill profilată pe acel petic de lumină.

— Ei, ia zi! Strigară cu toții, nerăbdători.

— E o gaură, se auzi glasul lui Pole. Dacă aș fi un pic mai sus, m-aș putea strecura prin ea.

— Și ce vezi prin ea? Întrebă Eustace.

— Deocamdată nu prea mult, spuse Jill. Știi ce, Puddleglum, nu mă mai țin de picioare. În felul ăsta, pot să mă așez cu tălpile pe umerii tăi. Și am să-mi mențin echilibrul sprijinindu-mă de marginea găurii.

O auziră mișcându-se, după care o bună parte din silueta ei se profilă în cenușiul deschizăturii; de fapt, tot capul și bustul, până la brâu.

— Ei – începu Jill, însă brusc scoase un țipăt; dar nu un țipăt ascuțit. Suna mai degrabă ca și cum gura i-ar fi fost astupată sau i s-ar fi înfundat ceva în ea. După aceea, și-a recăpătat glasul și țipă ca din gură de șarpe, numai că ei nu deslușeau ce spunea. În acel moment, s-au petrecut două lucruri simultan. Peticul de lumină a fost complet astupat timp de câteva secunde; și au auzit un zgomot ca de luptă și încăierare, combinat cu vocea Omului-bălților care rostea, gâfâind:

— Repede! Ajutor! Țineți-o de picioare. Cineva o trage în sus. Așa! Nu, aici. Prea târziu!

Deschizătura și lumina rece care o umplea erau acum perfect libere. Jill dispăruse.

— Jill! Jill! Zbierau ei cu disperare, însă nu se auzea nici un răspuns.

— De ce dracu' n-ai ținut-o de picioare? Zise Eustace.

— Nu știu, Scrubb, mormăi Puddleglum. Sunt un ratat din naștere. Blestemat. Sunt blestemat să fiu cel din cauza căruia Pole moare, așa cum am fost blestemat să mănânc din Cerbul vorbitor, la Harfang. Ceea ce nu înseamnă, firește, că nu e și vina mea la mijloc.

— Nici că se putea să fim năpăstuiți de o rușine și de o suferință mai mare, zise Prințul. Frumos ne șade! Am trimis o domniță curajoasă în mâinile dușmanilor, în timp ce noi am stat ca niște lași în urmă, teferi și nevătămați.

— Nu mai vedea totul atât de negru, zise Puddleglum. Nu știu cât de teferi și de nevătămați suntem noi aici, din moment ce riscăm să murim de foame în gaura asta.

— Oare sunt suficient de mic, încât să încap în gaura pe care a dispărut Jill? Se întrebă Scrubb.

Iată ce pățise Jill în realitate. De îndată ce și-a scos capul prin gaură, a descoperit că privea în jos, ca de la o fereastră aflată la etaj și nu în sus, ca printr-un chepeng. Stătuse atât de mult pe întuneric, încât la început ochii ei n-au putut percepe ce vedeau: doar că nu se uita la lumea însorită pe care și-o dorise atât de mult s-o vadă. Aerul era cumplit de rece, iar lumina era palidă și albastră. Se auzea, de asemenea, mult zgomot, iar prin văzduh

zburau tot felul de obiecte albe. Acesta fusese momentul când strigase în jos, spre Puddleglum, să o lase să stea în picioare, cu tălpile pe umerii lui.

După ce s-a ridicat așa, a putut vedea și auzi mult mai bine. Zgomotele pe care le auzise s-au dovedit a fi de două feluri: tropăitul ritmic, făcut de mai multe picioare și muzica a patru viori, trei flaute și o tobă. A putut, totodată, să-și dea seama clar unde se afla. Privea afară dintr-o gaură aflată într-un dâmb abrupt, ce cobora la vale până la un teren neted, cam la patru metri sub ea. Totul era foarte alb. O mulțime de oameni se mișca de colo-colo. Pe urmă, i s-a tăiat respirația! Oamenii aceia erau mici Fauni dichisiți și Driade cu coronite de frunze pe părul care le flutura la spate. Câteva clipe, i s-a părut că pur și simplu se mișcau; după aceea, a văzut că de fapt dansau – un dans cu atât de mulți pași și figuri complicate, încât îți trebuia ceva timp să-l înțelegi. Pe urmă, a străfulgerat-o gândul că lumina aceea palidă și albastră venea de la lună și că materia aceea albă care acoperea pământul era, de fapt, zăpadă. Sigur că da! Pe cerul negru și glacial de deasupra străluceau stelele. Iar cheștiile acelea negre și înalte din spatele dansatorilor erau copaci. Nu numai că reușiseră să ajungă, în fine, în Lumea-de-deasupra, ci avuseseră chiar norocul să nimerească drept în Namia. Jill simțea că îi vine să leșine de fericire; iar muzica – muzica aceea romantică, teribil de suavă, totuși și un pic cam ireală, plină de o vrajă benefică, la fel cum zdrăngănitul Vrajitoareii fusese plin de o vrajă malefică – o umplea de încântare.

Îți ia mult timp să povestești toate astea, însă firește că de văzut au putut fi văzute într-o clipită. Jill s-a răsucit aproape numaidecât să strige în jos spre ceilalți: „Extraordinar! E în regulă. Am ieșit afară și suntem acasă”. Dar iată motivul pentru care n-a apucat să spună decât „Extraordinar!”. În jurul dansatorilor, se învârtea un cerc de Pitici nespūs de frumos înveșmântați; majoritatea aveau straie roșii, cu glugi îmblănite, care se terminau la vârf cu pompoane aurii, iar în picioare purtau cizme înalte, căptușite cu blană. În timp ce se învârteau așa, azvârleau cu sânguință bulgari de zăpadă. (Astea erau cheștiile acelea albe pe care Jill le văzuse zburând prin aer.) Nu-i aruncau în dansatori, cum se mai întâmplă să facă în Anglia puștii nătărăi, îi aruncau printre dansatori, în perfectă sincronizare cu muzica și cu o țință atât de precisă, încât nimeni nu era atins. Acesta este Marele Dans al Zăpezii și are loc în fiecare an în Namia, în prima noapte cu lună, când pământul e acoperit de nea. Firește că este, totodată și o joacă, întrucât, din când în când, câte un dansator greșeste ritmul și se alege cu un bulgăre de zăpadă în

față, la care toată lumea râde cu poftă; însă o echipă bună de dansatori, Pitici și muzicanți, poate dănuți așa ceasuri de-a rândul, fără ca cineva să fie nimerit de vreun bulgăre de zăpadă. În nopțile frumoase, când frigul, bătaia tobelor, țipătul bufnițelor și lumina lunii le răscolesc sângele sălbatic de creaturi ale pădurii, făcându-l și mai sălbatic, li se întâmplă să danseze până în zori. Păcat că nu-i puteți vedea și voi.

Ceea ce a oprit-o pe Jill când apucase să rostească doar „Extraordinar” a fost pur și simplu un bulgăre de zăpadă mare și frumos, pe care un Pitic l-a azvârlit printre dansatori, nimerind-o drept în gură.

N-a deranjat-o absolut deloc; nici douăzeci de bulgări nu i-ar fi putut strica buna dispoziție în acel moment. Dar, oricât de fericit ai fi, ți-e imposibil să vorbești cu gura plină de zăpadă. Iar când, după ce a tot scuipat și împrăștiat în jur, a putut vorbi din nou, în entuziasmul ei a uitat că ceilalți, jos în beznă, sub ea, nu aflaseră încă vestea cea bună. S-a aplecat cât a putut de mult afară din gaură, zbierând spre dansatori:

— Ajutor! Ajutor! Suntem îngropați în deal. Veniți și săpați ca să ne scoateți afară.

Namienii, care nici măcar nu remarcaseră mica deschizătură din coasta dealului, au fost firește foarte surprinși, privind întâi în câteva direcții greșite, până să descopere de unde venea vocea aceea. Dar când au văzut-o pe Jill, au venit cu toții în fugă spre ea, mulți dintre ei căznindu-se să se cațare pe dâmb, încât pe puțin zece mâini s-au întins curând spre ea. Iar Jill le-a apucat zdravăn, izbutind astfel să iasă din gaură; s-a rostogolit numaidecât la vale, cu capul în jos, după care s-a ridicat și a zis:

— Oh, vă rog, duceți-vă și săpați acolo, să-i scoatem și pe ceilalți. Sunt trei persoane, în afară de cai. Iar una dintre ele este Prințul Rilian.

Când a spus toate astea se afla deja în mijlocul unei mulțimi, căci, pe lângă dansatori, veneau în fugă acolo tot felul de făpturi care priviseră dansul și pe care ea nu le văzuse inițial. Ploua cu veverițe și bufnițe din copaci. Aricii au venit și ei, legănându-se, cât puteau de repede, pe picioarele lor scurte. Urșii și bursucii se mișcau ceva mai încet. O panteră mare, foind din coadă de emoție, a fost ultima care li s-a alăturat.

De îndată ce au priceput ce le spunea Jill, au devenit cu toții activi.

— Hârlețe și lopeți, băieți, hârlețe și lopeți. Haidem după unelte! Au spus Piticii, zbughind-o în pădure.

— Treziți niște cârțițe. Se pricep de minune la săpat. Sunt la fel de pricepute ca Piticii, a zis un glas.

— Ce-a zis despre Prințul Rilian? S-a interesat altă voce.

— Ssst! A făcut Pantera. Biata copilă aiurează, ceea ce nici nu-i de mirare, dacă s-a rătăcit în măruntaiele dealului. Nici nu mai știe ce vorbește.

— Așa e, a zis un Urs bătrân. Păi, cum să spună ca Prințul Rilian e cal!

— Ba nu, n-a zis așa, l-a contrazis o Veveriță, tare dezghețată.

— Ei na, ba a zis, a spus alta și mai obraznică.

— E perfect ad-d-d-evărat. Nu f-f-f-iți proști, spuse Jill.

Vorbea așa, fiindcă acum îi clănțăneau dinții de frig.

Numaidecât, una dintre Driade a înfășurat-o cu o pelerină îmblănită, aruncată de unul dintre Pitici, când se năpustise să-și ia uneltele de săpat, iar un Faun îndatoritor a pornit tropăind printre copaci spre un loc unde Jill vedea un foc la gura unei peșteri, să-i aducă ceva cald de băut. Dar până să se întoarcă, toți Piticii și-au făcut din nou apariția, cu cazmale și târnăcoape și s-au repezit să atace coasta dealului. Pe urmă Jill a auzit niște strigate:

— Hei! Ce te-a apucat? Lasă sabia aia! Și:

— Măi tinere, termină cu prostiile! Și:

— Ce rău e ăsta mic!

Jill a dat fuga spre gaura din deal și n-a mai știut dacă să râdă sau să plângă, când a văzut fața lui Eustace, foarte palidă și murdară, răsărind din bezna dinăuntru, iar pe urmă mâna lui Eustace agitând sabia, cu care încerca să împungă pe oricine se apropia de el.

Căci, desigur, ultimele câteva minute fuseseră pentru Eustace cu totul altfel decât pentru Jill. O auzise pe Jill țipând și o văzuse dispărând în necunoscut. La fel ca Prințul și Puddleglum, crezuse și el că o înhățaseră niște dușmani. Iar de acolo, de jos, n-avea cum vedea că lumina aceea palidă și albastruie venea de la lună. Credea că gaura ducea doar în altă grotă, luminată de vreo fosforescență fantomatică și plină de cine știe ce creaturi rele ale Împărăției Adâncurilor. Așa că, atunci când a izbutit să-l convingă pe Puddleglum să-l lase să i se suie în cârcă, a făcut în realitate un gest de mare curaj. Ceilalți doi s-ar fi oferit ei primii, numai că gaura era prea strâmtă și nu puteau încăpea prin ea. Eustace era ceva mai mare și mult mai neîndemânatic decât Jill, și, de aceea, atunci când a vrut să se uite afară, a dat cu capul de partea de sus a găurii, trezindu-se cu o mică avalanșă de zăpadă peste față. Iar când

a putut vedea din nou și a văzut vreo zece făpturi venind în goana mare spre el, nu-i de mirare că a încercat să-i respingă cu sabia.

— Încetează, Eustace, încetează, strigă Jill. Sunt toți prieteni. Nu vezi?! Am ieșit în Namia. Totul e în regulă.

Și atunci Eustace a văzut într-adevăr și și-a cerut scuze în fața Piticilor (iar Piticii au zis că nu făcea nimic); zeci de mâini pitice, groase și păroase l-au ajutat să iasă la suprafață, așa cum o ajutaseră și pe Jill cu câteva minute mai înainte. Pe urmă, Jill s-a cocoțat pe dâmb și, vârându-și capul în deschizătura neagră le-a strigat celor dinăuntru vestea cea bună. Când se întorcea să plece, l-a auzit pe Puddleglum mormăind:

— Ah, biata Pole. Chestia asta de la sfârșit a dat-o gata. Aiurează, săraca. A început să aibă vedenii.

Jill s-a dus lângă Eustace, și-au dat mâna și au tras adânc în piept aerul pur al nopții. Lui Eustace i-au adus o pelerină groasă, iar amândurora ceva cald de băut. În timp ce sorbeau din căni, Piticii curățaseră deja zăpada și smocurile de iarbă de pe o fâșie din jurul găurii inițiale, iar acum târnăcoapele și cazmalele săltau și izbeau cu voioșie, la fel ca și picioarele Faunilor și ale Driadelor, când dănuiau în urmă cu zece minute. Doar zece minute! Și totuși lui Jill și lui Eustace li se părea că toate primejdiile prin care trecuseră în bezna de dedesubt, căldura și atmosfera sufocantă de sub pământ nu fuseseră decât un vis urât. Aici afară, în frig, cu luna și stelele acelea uriașe pe cer (stelele namiene sunt mai aproape decât stelele din lumea noastră) și cu chipurile blânde și joviale din jur, nu-ți prea mai venea să crezi că Împărăția Adâncurilor există aieva.

Înainte de a-și termina băuturile calde și gustoase, își făcuseră apariția vreo zece cârțițe, proaspăt trezite și încă foarte somnoroase, nu prea încântate de ce li se întâmpla. Însă, de îndată ce au înțeles despre ce era vorba, s-au pus și ele pe treabă. Până și Faunii s-au făcut utili, cărând pământul cu roaba, iar Veverițele jucau și țopăiau încolo și înapoi foarte emoționate și agitate, deși Jill n-a izbutit să-și dea seama ce-și închipuiau ele că făceau. Urșii și Bufnițele se mulțumeau să dea sfaturi și îi tot întrebau pe copii dacă n-ar vrea să intre în grotă (acolo unde văzuse Jill focul aprins), ca să se încălzească și să mănânce ceva. Însă copiii nu voiau să se ducă fără să-și vadă prietenii eliberați de sub pământ.

Nimeni din lumea noastră n-ar fi în stare să facă o treabă ca asta, așa cum o fac Piticii și Cârțițele vorbitoare în Namia; însă, desigur, pentru Cârțițe și

Pitici asta nu e muncă. Lor le place să sape. Așadar, nu le-a luat mult până ce au reușit să sape o mare deschizătură neagră în coasta dealului. Și în lumina lunii, din bezna de dedesubt – ce cumplit ar fi fost dacă lumea n-ar fi știut cine e înăuntru – a ieșit, mai întâi, silueta deșirată, cu picioare lungi și pălărie țuguiață, a Omului-bălților, iar după aceea, ținând cei doi cai de căpăstru, s-a ivit și Prințul Rilian.

Când a apărut Puddleglum, din toate părțile au izbucnit strigăte: „Ei, e un Om-al-bălților – măi, să fie, e bătrânul Puddleglum – bătrânul Puddleglum din Bălțile de răsărit – ce-ai făcut Puddleglum?”

— Dacă ai ști câtă lume a pornit în căutarea ta – Lordul Bunilă a pus peste tot afișe, în care se oferă recompense cui știe ceva despre tine!” Însă toate exclamațiile astea au amuțit într-o clipă, cum se întâmplă cu gălăgia din dormitorul de la cămin, când directorul bagă capul pe ușă. Căci acum îl vedeau pe Prinț.

Nimeni nu s-a îndoit vreo secundă de identitatea lui. Erau acolo nenumărate Animale, Driade, Pitici și Fauni, care îl știau dinainte de a fi vrăjit. Ba unii dintre cei bătrâni își aminteau chiar cum arăta tatăl lui, Regele Caspian, când era tânăr și se mirau ce asemănare era între ei. Însă eu cred că l-ar fi recunoscut oricum. Deși era palid de la lunga sa întemnițare în Împărăția Adâncurilor, îmbrăcat în negru, prăfuit, ciufulit și obosit, avea un aer inconfundabil. Expresia pe care o vezi la toți regii adevărați ai Namiei, care domnesc prin voia lui Aslan și stau pe tronul lui Peter, Marele Rege, din palatul de la Cair Paravel.

Instantaneu, toți și-au descoperit creștetul și au îngenuncheat; în clipa următoare, lui Jill i-au dat lacrimile, văzându-i pe toți cum ovaționează și strigă de bucurie, cum țopăie și dănțuie, cum își dau mâna, se sărută și se îmbrățișează fericiți. Misiunea lor de căutare meritase toate chinurile pe care le înduraseră.

— Rogu-te, înălțimea ta, zise cel mai bătrân dintre Pitici, am încercat să pregătim niște bucate pentru când urma să se încheie dansul zăpezii...

— Cu multă plăcere, taică, zise Prințul. Căci nicicând n-a existat Prinț, Cavaler, Boier sau Urs care să fie mai înfometat decât suntem noi, cei patru rătăcitori.

Toată mulțimea aceea a pornit printre copaci spre peștera. Jill l-a auzit pe Puddleglum spunându-le celor care se înghesuiau în jurul lui:

— Nu, nu, povestea mea mai poate aștepta. Nu merită să discutăm despre ceea ce mi s-a întâmplat mie. Vreau să aud noutățile. Nu încercați să mă menajați. Prefer să-mi spuneți totul pe șleau. Regele a pierit cumva în valuri? Vreun incendiu prin pădure? Război la granița cu calormenii? Sau niskaiva balauri?

Și toate fapăturile au izbucnit în hohote de râs, zicând:

— Tipic pentru Oamenii-bălților!

Cei doi copii cădeau aproape din picioare de oboseală și foame, însă căldura din peșteră, umbra flăcărilor dansând jucăuș pe pereți, servantele pline de cupe, farfurii, platouri, ca într-o bucătărie de la țară, i-au mai înviorat un pic. Totuși, au adormit buștean în timp ce se pregătea masa. Iar cât au dormit ei, Prințul Rilian le-a povestit toate pățaniile lui Animalelor și Piticilor mai în etate și cu mai multă înțelepciune. Acum toți pricepuseră ce se întâmplase; cum o Vrajitoare afurisită și rea (desigur, de același soi ca și Vrajitoarea Albă, care adusese Iarna cea grea peste Namia, cu multă vreme în urmă) ticluise totul, ucigând-o întâi pe mama lui Rilian și vrăjindu-l pe Rilian. Au înțeles că Vrajitoarea săpase exact sub Namia, unde voia să iasă la suprafață și să domnească prin intermediul lui Rilian. Iar Prințul nici nu visase măcar, pe atunci, că țara în care ea voia să-l facă rege (rege după nume, însă în realitate sclavul ei) era chiar țara lui. Iar din ce le-au povestit copiii, au înțeles că Vrajitoarea era în cărdășie cu uriașii periculoși din Harfang.

— Învățătura pe care trebuie să o tragem de aici, înălțimea ta, a spus cel mai bătrân Pitic, este că Vrajitoarele alea din Nord urmăresc întotdeauna același lucru, însă în fiecare veac urzesc planuri diferite pentru a-și atinge scopul.

Capitolul 16

RĂUL FĂCUT E ACUM ÎNDREPTAT.

Când s-a trezit a doua zi de dimineață și a constatat că se afla într-o peșteră, Jill s-a gândit îngrozită că se întorsese în lumea subpământeană. Însă când a observat că stătea lungită pe un pat de ierburi moi, cu o mantie îmblănită peste ea și a văzut un foc jucăuș pârlind și trosnind (ca și cum abia ar fi fost aprins) pe o vatră de piatră, iar ceva mai încolo, soarele matinal intrând pe gura peșterii, și-a amintit fericită tot adevărul. Avuseseră parte de o cină încântătoare, toți laolaltă în peșteră, deși li se cam făcuse somn, înainte ca masa să ajungă la bun sfârșit. Știa vag că Piticii se tot

foiseră în jurul focului cu niște tigăi mai mari decât ei, în care sfârâiau nenumărați cârnați cu un miros delicios. Și nu cârnați din aceia prăpădiți, plini de pâine și soia, ci cârnați adevărați, cu multă carne, bine condimentați, grași și doar un pic de tot arși și rumeniți. Și urmaseră, apoi, câni mari cu cremă de ciocolată bătută spumă, cartofi copti și castane coapte, mere coapte cu stafide înfipite în locul sâmburilor și pe urmă înghețată să te mai răcorești după toate bunătățile acelea servite fierbinți.

Jill se așează în capul oaselor și privi în jur. Puddleglum și Eustace erau lungiți nu prea departe de ea, amândoi dormind buștean.

— Hei, voi doi de-acolo! Strigă Jill, în gura mare. N-aveți de gând să vă treziți odată?

— Șu, șu! Zise o voce somnoroasă, de undeva de deasupra ei. Fii cumintică. Trage un pui de somn. Nu face tărațoi. Bu-hu-hu!

— Păi, cred că e Pană-luminată! Zise Jill, ridicând privirea spre ghemul de pene înfoiate, cocoțat pe pendula din colțul peșterii.

— Așa-i, așa-i, zbârnâi Bufnița, scoțându-și capul de sub aripă și deschizând un ochi. Am venit cu un mesaj pentru Prinț, pe la ora două. Veverițele ne-au adus vestea cea bună. Un mesaj pentru Prinț. El a plecat. Trebuie să vă duceți și voi. Bună ziua – și capul dispăru din nou.

Cum se părea că nu mai există nici o speranță de a obține mai multe informații de la Bufniță, Jill se ridică în picioare și începu să caute prin jur, vrând să se spele și să mănânce ceva. Însă aproape numaidecât, în peșteră intră un mic Faun tropăind pe pietre cu copitele lui de capră.

— Ah, în sfârșit te-ai trezit, Fiică a Evei, zise el. Poate n-ar strica să-l trezești și pe Fiul lui Adam. Trebuie să porniți la drum în câteva minute, iar cei doi Centauri au avut bunătatea să vă lase să călăriți în spinarea lor, până la Cair Paravel. După care a mai adăugat cu voce joasă: Firește, vă dați seama ce favoare nemaipomenită vi se face, fiind lăsați să călăriți pe un Centaur. N-am mai auzit până acum de așa ceva. Nu-i frumos să-i lăsați să aștepte.

— Unde-i Prințul? A fost prima întrebare pusă de Eustace și de Puddleglum după ce au făcut ochi.

— A plecat să-l întâmpine pe Rege, tatăl lui, la Cair Paravel, răspunse Faunul, al cărui nume era Orruns. Corabia Maiestății sale urmează să intre în port din clipă în clipă. Se pare că Regele s-a întâlnit cu Aslan – nu știu dacă doar i s-a arătat într-o viziune sau s-au întâlnit față în față – înainte de a

naviga mai departe, iar Aslan l-a întors din drum și i-a spus că, atunci când va ajunge înapoi în Namia, îl va găsi acolo, așteptându-l, pe fiul pierdut de mult.

Eustace se sculase și împreună cu Jill îl ajutau pe Orruns să pregătească micul dejun. Lui Puddleglum i s-a spus să rămână în pat. Un Centaur pe nume Cloudbirth, care era un tămăduitor celebru sau (cum zicea Orruns) un „vraci”, venea să-i vadă arsura de la picior.

— Ah! Spuse Puddleglum, parcă aproape satisfăcut, să vedeți că o să vrea să-mi taie piciorul de la genunchi în jos. Să vedeți voi dacă n-o fi așa.

Dar îi părea bine că putea să mai stea în pat.

Micul dejun a constatat din ouă jumări și pâine prăjită, iar Eustace a înfulecat cu poftă, de parcă n-ar fi mâncat nimic înainte de culcare.

— Ehehei, Fiu al lui Adam, zise Faunul, privind cu un fel de admirație ce bucătoare își înfunda Eustace în gură. Nu-i nevoie să te grăbești chiar atât de cumplit. Cred că nici Centaurii n-au isprăvit încă de mâncat.

— Păi, înseamnă că s-au trezit foarte târziu, spuse Eustace. Pun pariu că e trecut de ora zece.

— Oh, nu, zise Orruns. Ei s-au sculat înainte să se lumineze de ziuă.

— Atunci au așteptat pesemne al naibii de mult până să mănânce, spuse Eustace.

— Nu, n-au așteptat deloc, replică Orruns. Au început să mănânce în clipa în care s-au deșteptat.

— Ei, drăcia dracului! Exclamă Eustace. Dar ăștia halesc atât de mult la micul dejun?

— Ehehei, Fiu al lui Adam, cum de nu pricepi tu? Centaurii au un stomac de om și un stomac de cal. Și, firește, ambele cer mâncare. Așa că mai întâi mănâncă griș cu lapte, rinichi, șuncă, omletă, friptură rece, pâine prăjită, marmelada, cafea și bere. Și, pe urmă, se ocupă de partea din ei, care e cal, pascănd cam o oră, după care încheie cu niște păsat cald, ovăz și un sac cu zahăr. Iată de ce e așa o problemă să inviți un Centaur să stea la tine peste week-end. Mare problemă, efectiv.

În clipa aceea, se auzi zgomot de copite tropăind pe piatră, la gura peșterii, iar copiii ridicară privirea. Cei doi Centauri, unul cu o barbă neagră, altul cu o barbă aurie fluturându-le peste pieptul gol și robust, stăteau afară și îi așteptau, cu capul ușor plecat pentru a putea privi în peșteră. În acel moment, copiii deveniră foarte politicoși și își terminară iute micul dejun.

Nimeni când vede un Centaur nu se gândește că e caraghios. Sunt niște făpturi solemne și maiestuoase, pline de o înțelepciune străveche, învățată de la stele; nu-i ușor să-i înveselești și nici să-i înfurii, însă mânia lor e cumplită, revărsându-se ca un val nimicitor.

— La revedere, dragă Puddleglum, spuse Jill, ducându-se lângă patul Omului-bălților. Îmi pare rău că te-am făcut pesimist.

— Și mie îmi pare rău, zise Eustace. Ai fost cel mai bun prieten din lume.

— Sper din suflet să ne mai întâlnim, adăugă Jill.

— Nu prea sunt șanse, replică Puddleglum. Nu cred nici că am să apuc să-mi revăd vechiul meu wigwam. Și Prințul ăla – drăguț băiat – dar credeți că e destul de puternic? Nu m-ar mira să aibă o constituție distrusă după ce a trăit atâția ani sub pământ. Te poți alege cu o boală care izbucnește când nici nu te aștepți.

— Puddleglum! Zise Jill. Mare farsor ești. Ești lugubru ca la înmormântare, când în realitate nu-ți mai încapi în piele de fericire. Și vorbești de parcă ți-ar fi frică de orice, când de fapt ești viteaz ca un – ca un leu.

— Păi, dacă tot a venit vorba de înmormântare, încep Puddleglum, însă Jill, care îi auzea pe Centauri izbind cu copitele în piatră, îl surprinse enorm aruncându-se de gâtul lui și sărutându-l pe fața care semăna a noroi, în timp ce Eustace îi strângea mâna voinicește. Pe urmă, se repeziră amândoi spre Centauri, iar Omul-bălților, lăsându-se la loc în pat, își zise în sinea lui: „Ei bine, nici în vis nu m-aș fi gândit că fata asta ar fi putut face așa ceva. Deși, de ce să nu fim drepți, sunt și eu destul de arătos”.

A călări pe un Centaur este, negreșit, o mare onoare (și în afară de Jill și Eustace nu există nimeni astăzi pe lume care să o fi făcut), însă este teribil de inconfortabil. Căci cine ține la viața lui nu s-ar încumeta să pună șaua pe un Centaur, or a călări direct pe spatele lui nu-i deloc distractiv; mai ales dacă, așa cum era cazul lui Eustace, n-ai mai călărit niciodată. Centaurii erau foarte politicoși și serioși, cu un fel de a fi matur și distins, iar în timp ce străbăteau la galop pădurile Namiei, fără să întoarcă deloc capul, le povesteau copiilor despre însușirile ierburilor și ale rădăcinilor, despre influențele plantelor, despre cele două nume ale lui Aslan, cu sensurile lor și tot felul de lucruri de acest fel. Dar oricât de tare i-a durut și au fost hurducați, cei doi oameni ar da acum orice să mai facă o dată călătoria aceea: să vadă poienile și pantele strălucind sub zăpada de peste noapte, să

fie întâmpinați de iepuri, veverițe și păsărele, care îți urau bună dimineată, să mai respire iarăși aerul Namiei și să audă glasul copacilor namieni.

Au ajuns la râu, ale cărui ape strălucitoare și albastre curgeau repede sub soarele de iarnă, mergând de-a lungul lui până după ultimul pod (care se afla la micul orașel Beruna, tihnit și cu acoperișuri roșii); au trecut dincolo cu un șlep condus de un luntraș, adică de un Om al bălților, căci ei sunt cei care se îndeletnicesc cu navigația și pescuitul în Namia. Și, după ce au traversat râul, au continuat să călătorească de-a lungul malului sudic, ajungând curând la Cair Paravel. Și, exact când au sosit acolo, au văzut corabia aceea sclipitoare pe care o văzuseră când veniseră la început în Namia. Vasul plutea în susul râului, ca o pasăre uriașă. Din nou, toată curtea se adunase pe peluza verde dintre castel și chei, pentru a-l întâmpina și a-i ura bun venit acasă Regelui Caspian. Rilian, care își schimbase hainele negre și se îmbrăcase acum cu o mantie purpurie peste cămașa de zale din argint, stătea foarte aproape de marginea apei, cu capul descoperit, pentru a-și primi tatăl; și Piticul Bunilă ședea lângă el, în mica șaretă trasă de un măgar. Copiii își dădură seama că nu aveau cum răzbate până la Prinț prin toată mulțimea aceea și, oricum, se simțeau acum destul de timizi. Așa că îi rugară pe Centauri să-i mai lase să stea un pic în spinarea lor, ca să poată vedea și ei ce se întâmplă, peste capetele curtenilor. Iar Centaurii se arătară de acord.

De pe puntea corabiei se auzi peste apă un sunet de trâmbițe de argint: marinarii aruncară o funie; niște șobolani (Șobolani vorbitori, firește) și niște Oameni ai bălților ajunseră repede la mal, unde amarară corabia. Muzicanții, ascunși undeva prin mulțime, începură să cânte o melodie triumfală și solemnă. Și, în scurt timp, galionul Regelui atinse cheiul, iar Șobolanii urcară la bord, pe pasarelă.

Jill se aștepta să-l vadă coborând pe bătrânul Rege. Însă, se pare că se ivise o încurcătură neașteptată. Un Lord, palid la față, veni pe țârm și îngenunche în fața Prințului și a lui Bunilă. Discutară toți trei, cu capetele apropiate, timp de câteva minute, fără ca nimeni să poată auzi ce vorbeau. Muzica răsună în continuare, însă se vedea că toată lumea simte că s-a întâmplat ceva. Pe urmă, patru Cavaleri, cărând ceva și mergând foarte lent, își făcură apariția pe punte. În momentul în care începură să coboare pasarela, se putu vedea ce cărau: un pat pe care zăcea bătrânul Rege, foarte palid și nemișcat. Îl așezară jos. Prințul îngenunche lângă el și îl îmbrățișă. Regele Caspian ridică mâna să-și binecuvânteze fiul. Și toată lumea ovaționează, dar uralele

acelea erau cam fără vlagă, căci simțeau cu toții că ceva nu era în regulă. Pe urmă, brusc, Regelui îi căzu capul pe perne, muzicanții se opriră și se lăsă o tăcere de moarte. Prințul, îngenunchind lângă patul Regelui, își puse capul lângă părintele său și plânse amarnic.

Se auzeau șoapte și foșnete de peste tot. Jill băgă de seama că toți care aveau pe cap pălării, bonete, coifuri sau glugi și le scoteau – inclusiv Eustace. Pe urmă, de deasupra castelului se auziră un fâșâit și un fâlfâit de pânză; când se uită într-acolo, văzu că marele stindard, cu Leul auriu pe el, era coborât în bernă. Și după aceea, lent, nemilos, cu strune plângărețe și cu sunete de corn deznădăjduite, muzica începu din nou: de data asta, o melodie sfâșietoare.

Se dădură amândoi jos de pe Centauri (care nici nu-i băgară în seamă).

— Aș vrea să fiu acasă, zise Jill.

Eustace încuviință din cap, fără să spună nimic și își mușcă buza.

— Am venit, rosti un glas profund în spatele lor.

Se întoarseră și îl văzură pe Leu în carne și oase, atât de strălucitor, de real și de puternic, încât totul în jur începu numaidecât să pară șters și mohorât în comparație cu el. Și, în mai puțin timp decât îți trebuie să respiri o dată, Jill uită de Regele Namiei, care murise și nu-și mai aminti decât cum îl făcuse ea să cadă de pe stâncă pe Eustace, cum din cauza ei o zbârciseră aproape cu toate semnele și totodată îi veniră în minte toate ciondănelile și certurile. Și simțea nevoia să spună „îmi pare rău”, însă nu putea vorbi. Pe urmă, Leul îi trase spre el, din priviri, se aplecă și le atinse obrajii palizi cu limba, spunând:

— Nu vă mai gândiți la asta. Nu voi fi întotdeauna muștrător. V-ați îndeplinit misiunea pentru care v-am trimis în Namia.

— Te rog, Aslan, zise Jill. Putem merge acasă acum?

— Da. Am venit să vă duc Acasă, răspunse Aslan. După care, deschise botul larg și suflă. De data asta, nu mai avură senzația că zburau prin aer; simțeau, în schimb, că stăteau nemișcați, iar răsuflarea sălbatică a lui Aslan împingea tot mai departe corabia, pe Regele mort, castelul, zăpada și cerul de iarnă. Căci toate astea pluteau pierind în aer, ca niște rotocoale de fum și dintr-o dată se treziră în lumina strălucitoare a unei zile din miezul verii, pe o iarbă moale și mătăsoasă, printre copaci falnici, lângă un pârau răcoros. Văzură, atunci, că se aflau iarăși pe Muntele lui Aslan, sus de tot, deasupra și dincolo de Capătul Lumii unde se întindea Namia. În mod straniu, însă,

muzica funebră, în amintirea Regelui Caspian, răsuna în continuare, deși nu-ți dădeai seama de unde venea. Pășeau de-a lungul pâ râului, iar Leul mergea în fața lor: și Leul se făcu atât de frumos, iar muzica atât de sfâșietoare, încât Jill nici nu mai știa ce o impresionase mai mult, de-o podidise plânsul.

Pe urmă, Aslan se opri și copiii se uitară în pâ râu. Și acolo, pe prundișul auriu de pe fundul pâ râului, zăcea Regele Caspian, mort, iar apa curgea peste el ca o oglindă lichidă. Barba lungă și albă flutura prin apă ca o algă. Toți trei rămaseră acolo, în picioare și plânseră. Chiar și Leul: lacrimi mari de Leu, fiecare lacrimă mai prețioasă decât ar putea fi tot Pământul, dacă n-ar fi decât un diamant solid și unic. Și Jill observă că Eustace nu arăta ca un copil care plânge și nici ca un băiat care plânge, dar n-ar vrea să se bage de seamă, ci ca un adult care plânge. Cel puțin, așa i s-a părut ei; și, într-adevăr, cum zicea ea, oamenii nu par a avea o vârstă anume pe acel munte.

— Fiu al lui Adam, spuse Aslan, du-te în desișul acela, smulge ghimpele pe care îl vei găsi și adu-mi-l mie.

Eustace se supuse. Ghimpele avea cam treizeci de centimetri și era ascuțit ca o floretă.

— Vără-mi-l în labă, Fiu al lui Adam, zise Aslan, ridicând laba din față și întinzând talpa imensă spre Eustace.

— Chiar trebuie? Ezită Eustace.

— Da, îi răspunse Aslan.

Și atunci, încleștându-și dinții, Eustace înfipse ghimpele în talpa Leului. Iar de pe locul înțepăturii ieși o picătură imensă de sânge, roșie cum n-a fost nimic din tot ce ați văzut sau v-ați imaginat voi vreodată mai roșu pe lumea asta. Și picătura aceasta căzu, pleoscăind, în apă peste trupul Regelui mort. În acel moment, muzica cea jalnică încetă. Iar Regele mort începu să se transforme. Barba albă i se făcu cenușie, iar din cenușie galbenă, pe urmă tot mai scurtă, până dispăru complet; iar obrajii scofâlciți i se rotunjiră rumeni și frumoși, ridurile se neteziră; ochii, acum deschiși, îi râdeau vesel, la fel ca și buzele. Brusc, sări în sus și rămase în picioare în fața lor – un bărbat foarte tânăr sau un băiat. (Jill nu-și dădea seama exact, întrucât oamenii din țara lui Aslan nu au vârstă distinctă. Chiar și în lumea aceasta, firește, copiii cei mai prostovani sunt și cei mai copilăroși, la fel cum adulții cei mai prostovani sunt și cei mai maturi.) Și se repezi spre Aslan, aruncându-se cu brațele, cât putea el de bine, de gâtul uriaș al acestuia; și îl

sărută pe Aslan, cu sărutul lui puternic de Rege, iar Aslan îl sărută la rândul lui, cu sărutul său sălbatic de Leu.

În cele din urmă, Caspian se întoarse spre ceilalți. Și, uimit, începu să râdă de bucurie.

— Ei! Eustace! Zise el. Eustace! Deci până la urmă tot ai ajuns la Capătul Lumii. Mai ții minte sabia mea grozavă, pe care ai rupt-o pe Șarpele de mare?

Eustace făcu un pas spre el, cu amândouă mâinile întinse, însă pe urmă se trase înapoi cu o expresie cam uimită:

— Ia te uită, extraordinar, se bâlbâi el. Toate bune și frumoase. Dar nu ai?... Adică nu ești...?

— Oh, nu fi nătărău, zise Caspian.

— Dar, făcu Eustace, uitându-se la Aslan. N-a... N-a murit, parcă?

— Ba da, zise Leul foarte încetișor, aproape (așa i se păru lui Jill) ca și cum ar fi răs. A murit. Mulți oameni au murit, să știi. Chiar și eu. Foarte puțini sunt cei care n-au murit.

— Oh, zise Caspian. Înțeleg ce te frământă. Crezi, pesemne, că sunt vreo stafie sau vreo prostie din asta. Dar nu-ți dai seama? Aș fi asta dacă aș apărea în Namia acum: fiindcă locul meu nu mai e acolo. Însă nu poți fi o stafie în propria ta țară. Aș putea fi o stafie, dacă m-aș duce în lumea voastră. Nu știu. Dar presupun că nu-i nici a voastră, din moment ce sunteți aici.

O mare speranță încolți în inimile copiilor. Aslan, însă, își scutură capul mișos.

— Nu, dragii mei, spuse el. Când vă veți mai întâlni cu mine aici, va fi pentru a rămâne. Dar nu acum. Trebuie să vă întoarceți în lumea voastră pentru un timp.

— Domnule, zise Caspian. Mi-am dorit dintotdeauna măcar să întrezăresc lumea lor. E ceva rău în asta?

— Acum, că ai murit, fiule, nu mai poți dori ceva rău, spuse Aslan. Vei vedea lumea lor – pentru cinci minute din timpul lor. Nu-ți va trebui mai mult ca să îndrepti lucrurile acolo. Pe urmă, Aslan îi explică lui Caspian ce îi aștepta pe Jill și pe Eustace când se întorceau în lumea lor, povestindu-i totul despre Școala Experimentală; se părea că știa și el la fel de bine ca și ei.

— Fiica mea, îi zise Aslan lui Jill, rupe o nuielușă din tufișul acela.

Jill așa făcu; și de îndată ce avu nuielușa în mână, aceasta se preschimbă într-o cravașă de călărie nouă și frumoasă.

— Acum, voi, fii ai lui Adam, scoateți săbiile, spuse Aslan. Dar folosiți doar partea fără tăiș, căci nu împotriva războinicilor vă trimit acum, ci împotriva lașilor și a copiilor.

— Vii și tu cu noi, Aslan? Întrebă Jill.

— Nu-mi vor vedea decât spinarea, spuse Aslan.

Îi călăuzi rapid prin pădure și, nu după mulți pași, în fața lor apărură zidul Școlii Experimentale. Pe urmă, Aslan trase un răget, de soarele se zgâlțâi pe cer, iar zece metri de zid se năruiră sub ochii lor. Prin spărtură, se zăreau tufișurile și arbuștii, precum și acoperișul sălii de gimnastică, toate sub același cer mohorât de toamnă, pe care îl văzuseră înainte ca aventurile lor să înceapă. Aslan se întoarse spre Jill și Eustace, suflând spre ei și atingându-le frunțile cu limba. Pe urmă, se lungi prin crăpătura pe care o făcuse în zid, cu spinarea sa aurie spre Anglia și cu fața sa domnească înspre târmurile lui. În aceeași clipă, Jill văzu alergând spre ei, printre dafini, figuri pe care le cunoștea prea bine. Aproape toată banda era acolo – Adela Pennyfather, Cholmondely Major, Edith Winterblott, Somer „Bubosul”, Bannister babanul și urâcioșii de gemeni Garret. Brusc, însă, se opriră. Expresia de pe fețele lor se schimbă și toată răutatea, înfumurarea, cruzimea și nemernicia dispărură aproape complet, în locul lor instalându-se o mare groază. Căci văzură zidul prăbușit și un leu, mare cât un elefant, zăcând în spărtură, precum și trei siluete în haine strălucitoare, cu arme în mână, năpustindu-se spre ei. Și, având în mădulare puterea lui Aslan, Jill lovea cu cravașa în fete, în timp ce Caspian și Eustace izbeau cu dosul săbiilor în băieți, astfel încât în două minute toți huliganii fugeau înnebuniți, zbierând:

— Ne omoară! Fasciștii! Leii! Așa ceva nu se face.

Și pe urmă Directoarea ieși în fugă afară, să vadă ce se întâmplă. Iar când văzu leul, zidul spart, pe Caspian, pe Jill și pe Eustace (pe care nici nu-i recunoscă măcar), o apucară pandaliile și intră înapoi în clădire, unde telefonă la poliție, spunându-le tot felul de bazaconii cu un leu scăpat de la circ și cu niște pușcăriași evadați, care dărmaseră zidurile și umblau cu sabia scoasă. În toiul acestei tevaturi cumplite, Jill și Eustace se strecurară tiptil înăuntru, unde își schimbă straiile strălucitoare, îmbrăcându-se cu hainele lor obișnuite, iar Caspian se întoarse în lumea lui. Și zidul, la porunca lui Aslan, se făcu întreg, ca înainte. Când sosi poliția și nu găsi nici

urmă de leu, zid spart sau pușcăriași; văzând-o, în schimb, pe Directoare comportându-se ca o dementă, se porni numaidecât o anchetă generală. Iar cu ocazia acestei anchete au ieșit la iveală tot felul de lucruri despre Școala Experimentală; vreo zece persoane au fost exmatriculate. După aceea, prietenii Directoarei au constatat că nu mai era bună de Directoare, așa că au făcut-o Inspectoare, ca să aibă de-a face cu alți Directori. Și când au constatat că nu era bună nici măcar de așa ceva, au băgat-o în Parlament, unde de atunci a trăit fericită.

Eustace și-a îngropat hainele frumoase, în mare taină, într-o noapte, undeva pe terenul din incinta școlii, însă Jill s-a fofilat cu ale ei acasă și le-a purtat la un bal mascat, în vacanța următoare. Iar începând din acea zi, situația s-a ameliorat mult la Școala Experimentală, care a devenit o instituție de învățământ destul de bună. Jill și Eustace au rămas mereu prieteni.

Departate de tot, însă, în Namia, Rilian l-a înmormântat pe tatăl lui, Caspian Navigatorul, al Zecelea după nume, purtând doliu după el. Rilian a cârmuit cu destoinicie, iar țara a fost fericită în vremea lui, deși Puddleglum (al cărui picior a fost ca nou în trei săptămâni) atrăgea adesea atenția că după o dimineată însorită, după-amiaza plouă, așa că nu te poți aștepta ca un lucru bun să dureze.

Deschizătura din coasta dealului n-a mai fost astupată și adesea, în zilele fierbinți de vară, namienii intră acolo, cu corăbii și felinare, coborând până la apă, unde navighează încolo și înapoi, cântând pe marea subterană rece și întunecoasă, istorisindu-și unii altora povești despre orașe care se află la mari adâncimi, dedesubt. Dacă aveți vreodată norocul să vă duceți în Namia, țineți minte să vă uitați la peșterile acelea.

SFÂRȘIT

{ 1 } scrubby = rău, răutăcios